la puça i el GENERAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

327/15-4°

Cont.

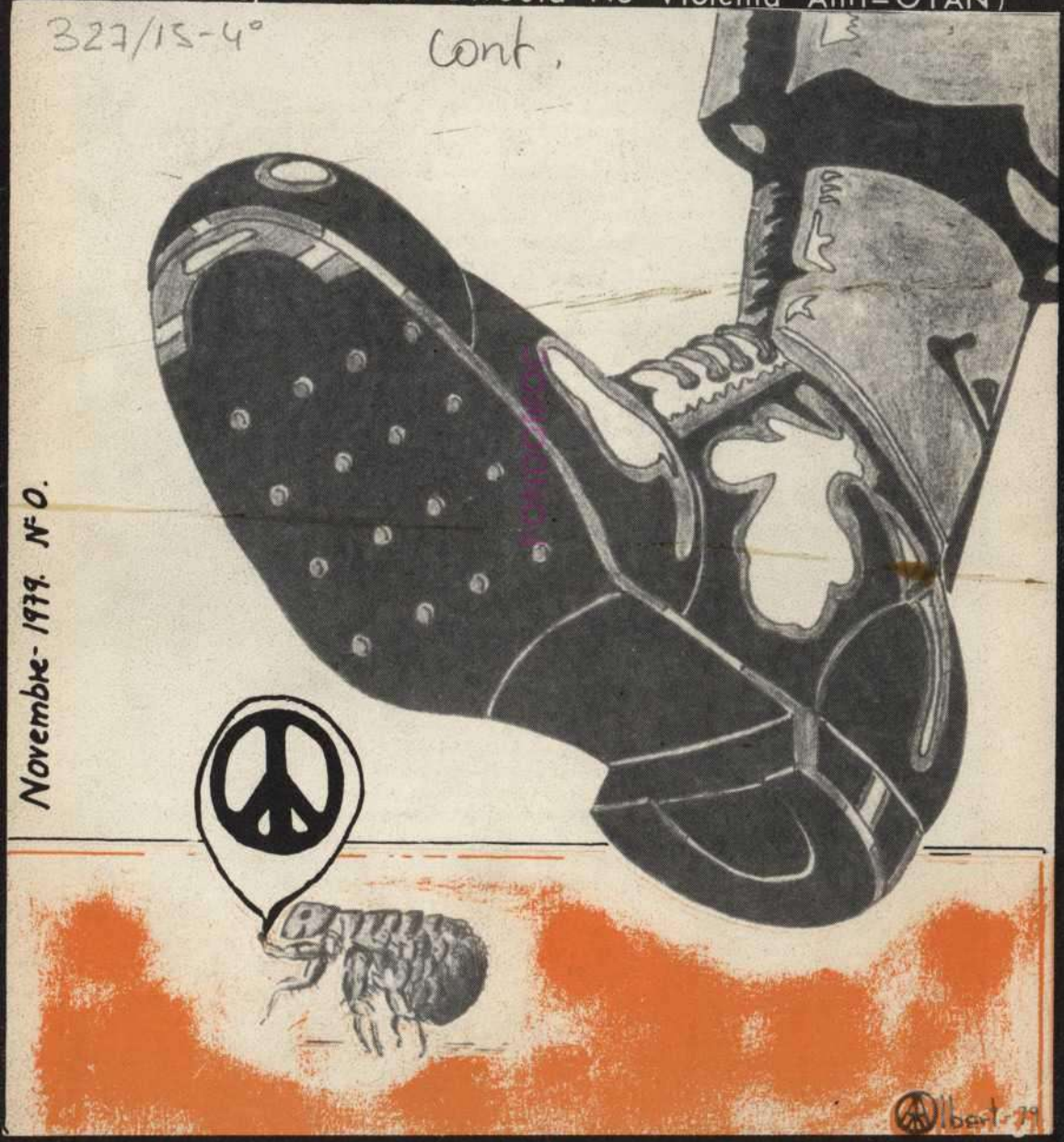

índex

Editorial 3
Autoritarisme i Militarisme 4
Expropiacions militars? NO, GRÀCIES 5
Sobre OTAN i BASES: Les contradiccions de l'esquerra 7
Acció contra el CAPITAL 10
Centrals nuclears i proliferació nuclear 12
Caravana contra els Blocs Militars (estiu-79) 14
Comerç d'armament...(armes cap Argentina) 16
Ecologisme i anti-militarisme: una plataforma de convergencia 17
Notícies breus 18

BIP-BIP-BIP-BIP-....-BIP!-S.O.S.-S.O.S.-S.O.S.-S.O.S.-S.O.S.-S.O.S.-S.O.S.-S.O.S.-

MANIFESTACIÓ ANTINUCLEAR A ASCÓ DIA 9 DE DESEMBRE A LES 12 DEL MIGDIA-MANIFESTACIÓ ANTINUCLEAR A ASCÓ DIA 9 DE DESEMBRE A LES 12 DEL MIGDIA-MANIFESTACIÓ ANTINUCLEAR A ASCÓ DIA 9 DE DESEMBRE A LES 12 DEL MIGDIA-MANIFESTACIÓ ANTINUCLEAR A ASCÓ DIA 9 DE DESEMBRE A LES 12 DEL MIGDIA-MANIFESTACIÓ ANTINUCLEAR A ASCÓ DIA 9 DE DESEMBRE A LES 12 DEL MIGDIA-MANIFESTACIÓ ANTINUCLEAR A ASCÓ DIA 9 DE DESEMBRE A..LES.....AAAAJJHHH!!!!

R.I.P.
(Les nuclears eren progrés)

SUBSCRIPCIÓ A " LA PUÇA I EL GENERAL "

NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ.....COMARCA.....
GRUP.....
Subscripció per 6 mesos -300 pessetes - despeses de correu (30 o 48)
FORMA DE PAGAMENT
GIR POSTAL (a nom d'Anna Porret C/.Josep Soldevila 1, 6è 1a. BARNA.30)
PERSONALMENT (Al Casal de la Pau C/.Bruc 26, 2on BARCELONA-10)
INGRÉS (en efectiu o amb talò al Banc Hispà Americà Ag.Gran Vía 613 BARCELONA-7 i al número de compte 20 666 a nom de "La Puça i el General")
IMPORT ENVIAT EN TALÓ BANCARI O EN EFECTIU PER CORREU (C/.Bruc 26, 2on)

IMP. COOP XALOC. BARCELONA
D.L. B-38298/1979

EDITORIAL

Una nova revista (una més) veu avui la llum, i hem de confessar que se'ns fa difícil fer-ne la presentació perquè són tantes les esperances, projectes i il.lusions que resumir-les en aquest espai resulta força complicat.

La gent que fem "La puça i el general" (el GANVA - Grup d'Acció directa No Violenta Anti-OTAN) com potser sabeu estem compromesos des de fa ja més d'un any amb l'intent de tirar endavant una campanya contra l'ingrés de l'Estat espanyol a l'OTAN. Malgrat ser aquest el nostre principal objectiu no es pas l'únic; la GANVA s'ha definit sempre antimilitarista, anti-imperialista i antiautoritària i és sota aquestes coordenades ideològiques que neix la revista que tens entre les mans.

Pretenem amb ella, en primer lloc el crear un instrument que permeti escampar al màxim totes les informacions i debats que a l'entorn de la campanya anti-OTAN es vagin produint.

En segon lloc fomentar el debat teòric sobre temes més generals com són el Militarisme i l'Imperialisme.

I en tercer lloc l'impulsar des d'aquí el naixement de més grups i campanyes antimilitaristes que pensem que en aquests moments són molt importants (campanya contra la indústria d'armament, contra l'exportació d'armaments, contra la llei bàsica de mobilització nacional, etc.), voldríem que la revista servís perquè d'altres persones s'animin a treballar aquests temes i el tan somiat i pensem que necessari moviment antimilitarista català fos una realitat.

No volem que "La puça i el general" quedi tan sols en "l'organ" del nostre grup, aspirem que es converteixi en una plataforma on hi tinguim cabuda totes les veus i en aquest sentit volem fer una crida a tothom que cregui que té coses a dir per tal que col.labori a la revista. Tots aquells que vulgueu posar-vos en contacte amb nosaltres bo podeu fer escribint a:

GANVA
Casal de la Pau
Bruc 26, 2on.
BARCELONA

IMP COOP XALOC - BARCELONA
D.L. B-38298/1979

AUTORITARISME i MILITARISME

Aquest breu article pretèn posar una concepció de l'antimilitarisme basat en el punt següent: el moviment antimilitarista és necessàriament, per coherència, antiautoritari.

• Si entenem per militarisme "aquell fenomen que consisteix en l'ús de l'aparell militar de l'estat al servei de les classes dominants en funcions que no li són específiques, entenent per aquestes la preservació de la societat de classes mitjançant la coacció i la repressió físiques";[1] és a dir, l'extensió d'allò militar a la resta de la societat,[2] hem de convenir que el militarisme és la fase superior de l'autoritarisme, i tot seguit veurem per què.

• La coerció ha existit sempre en major o menor grau a la societat de classes (un altre assumpte ben diferent són les societats primitives i tribals). L'existència d'una classe dominant, que és dominant precisament per què té sotmès a la resta de la humanitat, comporta necessàriament el perfecte funcionament de la màquina opressiva que es nodreix d'un combustible sembla que inesgotable: l'autoritat, simbolitzada en totes les civilitzacions (recordem que la civilització comença quan un home dóna una ordre a un altre i aquest l'obeeix) per la "Santíssima Trinitat" (Deu, Estat, Patró) a la qual els pobres mortals (súbdits, esclaus, serfs o assalariats) hem de retre culte i adoració.

En realitat aquests monstres (bèsties sagrades devoradores insaciables d'homes), i al mateix temps suposats benefactors de la societat, no són més que uns instruments al servei de la classe dominant.

L'exèrcit, la cosa militar, és un altre instrument amb una finalitat específica: la defensa de la Pàtria, de la Nació, de l'Estat, al qual tots pertanyen i al qual tots hem de donar un suport incondicional ... perquè altrament per això s'han inventat les presons, els manicomis, les penes de mort ("legals" o "per suicidi") i tots aquests invents tan "civilitzats".

• La societat de classes (aquesta flor carnívora tan bonica segons ens expliquen i tan criminal segons ens demostren els fets), tè com expressió social perfecta la jerarquia i la subordinació així com la mateixa noció d'economia té per base el domini, l'esclavitud, la política, el poder i... la glòria! (la manipulació ideològica). L'Estat, òrgan polític-administratiu-econòmic de la classe en el poder (es digui com es digui: capitalista financera, oligàrquica, teocràtica, burocrata tecnòcrata, "socialista" o com sigui) no és més que l'expressió màxima de l'Autoritat en la vida social; l'Exèrcit, el braç armat repressor és, per consegüent, una reproducció ampliada i augmentada de l'estructura estatal. L'Exèrcit és per tant una estructura "SUPERAUTORITARIA" en la qual conceptes com el de disciplina, obediència, subordinació i jerarquia adquireixen el seu significat més "elevat".

FONDOMOC

• El Militarisme es circunscriu pròpiament al capitalisme, i ha adquirit en el present segle unes proporcions colossals que han portat a experiències tan nefastes com el feixisme, el nazisme, etc. (militarisme feixista) i la creixent militarització dels països més desenvolupats en els quals la societat en general és cada cop més còmplice d'un aparell increiblement perfecte al servei del Capital (indústries d'armament, investigació científica -de fet, bèl.lica- tràfic d'armes, ...). Aquest darrer militarisme (en vies de gran desenvolupament d'ençà de la segona guerra mundial i amb el principal estat capitalista al front, els USA), podríem qualificar-lo de "demòcrata" només per a distingir-lo del feixista que és una cosa semblant a la paranoia militarista portada a les seves últimes conseqüències (que tots coneixem).

• La lluita antimilitarista no pot realitzar-se ailladament; és clar que es troba interrelacionada totalment amb el sistema que l'ha engendrat. El militarisme té per propòsits principals (l'altre és l'econòmic i polític) el traslladar o contagiar a la societat civil de la seva pròpia concepció ideològica - el Superautoritarisme - que és una doble ampliació de l'autoritarisme ja implantat en totes les esferes socials (escola, fàbriques y centres de producció en general, la vida quotidiana, la família, ...). Es un cercle viciós que s'ha de considerar: lluitar contra tota concepció autoritària de la vida, de l'ensenyament, del treball, de les relacions humanes, de l'economia i de la Política és lluitar per la desaparició dels mandarins de tota espècie i per la destrucció de l'Altar Sagrat del Capital i de la "Santíssima Trinitat".

Per tant, els mitjans de lluita que semblen més adients són precisament els no autoritaris: l'acció directa i la no-violència com a possible alternativa concreta, qüestions de les quals ja parlarem en una altra estona.

①Vegeu l'article de Jordi Garcia: "esbós d'una definició de militarisme".

②la qual cosa es concreta a l'Estat capitalista monopolista en les funcions ideològiques i econòmiques.

Albert.

OOO

EXPROPIACIONS MILITARS ? NO, GRÀCIES

A 6 km. del casc urbà de Valladolid (400.000 habitants) els militars volen expropiar 33 milions i mig de metres quadrats de terres de conreu de tres pobles vallissoletans: Cabezón, Renedo i Castronuevo. L'acord va ser decidit pel Consell de Ministres celebrat el 4 d'abril (l'ordre ministerial té la data del 23 de maig i fou publicada al BOE del 30 de juliol) i amparant-se en les atribucions "excepcionals" que li concedeix la llei acorda l'ocupació per expropiació forçosa i declara els terrenys de necessitat urgent per a la defensa.

Les expropiacions actuals pretenen ampliar el camp de tir que ja existeix a Renedo (a 6 km. de Valladolid) i crear sis noves casernes amb una capacitat de 10.000 soldats.

FONDOMOC

El projecte militar uniria l'actual camp de Renedo amb Castronuevo i Cabezón (on també hi ha instal.lacions militars) formant un triangle militar d'una extensió de més de 40 milions de metres quadrats (si sumem les expropiacions actuals a les que ja existeixen). Aquest últim poble és el que es veurà afectat més directament perquè les expropiacions pugen a 2353 hectàrees del seu territori municipal. Això priva el 70% de la terra cultivable. Una cinquantena d'explotacions agrícoles de les millors terres es trobaran afectades, en alguns casos fins al 85%.

Per altra banda, l'expropiació tindria importants repercussions per al bestiar, ja que hauria de desaparèixer en la seva totalitat. Actualment hi ha una "cabaña" de bens de 2.500 caps.

Perill imminent

El camp militar de tir seria un perill immediat per als 1.500 habitants d'aquest poble que en les seves rodalies té una planta de provisionament de Camping-Gas i de dipòsits de la CAMPSA. En un proper futur per aquests indrets hi passarà l'oleoducte Bilbao-Valladolid.

A tot això cal afegir el perill que suposa el polvorí gegantí situat en una muntanya a cinc quilòmetres del poble. Al costat d'aquesta muntanya hi ha una fàbrica militar, construïda durant la dècada dels 40, i que seria (segons es deis en aquell moment) una de les més grans d'Europa. Es comptava amb l'ajut de nord-amèrica. Finalment el proposat decret no es portà a terme.

Avui dia, tots els terrenys que envolten la fàbrica són considerats zona militar que prohibeix el trànsit per als civils, i conté rigorosos controls de seguretat. S'extén pels vessants de dues o tres petites muntanyes. Escampats per aquests vessants hi ha una sèrie d'edificis i d'instal.lacions que completen el veritable complex: tota una instal.lació fabril subterrània i secreta de la qual se'n desconeix les seves especialitats. Tan sols se'n pot parlar a base de conjetures. Hi ha qui diu que tan sols és un gran polvorí. D'altres opinen que dintre de la muntanya (gairebé buida per dins) existeix tota una infrastructura industrial capaç d'allotjar gran nombre de maquinària, eines i utillatge per a la producció d'armament sofisticat. De moment amb prou feines funciona. Allà hi treballen obrers civils sota ladirecció de comandaments militars. Patrulles de soldats s'encarreguen de vigilar la zona i d'impedir l'accés als no autoritzats per a entrar.

I no només això ...

El que té de curiós el cas és que a 12 km de Valladolid en direcció a León hi ha els "montes Torozos" que tenen la funció de vedat de Caça, utilitzat per antics personatges vinculats a l'oligarquia cerealista de Valladolid i a l'anterior règim polític. Noms tan destacats com la vídua de Caves tany (que fou antic ministre d'agricultura de Franco); la vídua de Botin (president del Banc de Santander), o Martín de la Concha, un del més coneguts feixistes de Valladolid, amb avioneta i camp d'aterratge particular a la finca.

A prop també hi ha el "monte de Camarasa", de 2.300 hectàrees de superfície total. Aquesta finca pertany al Comte de Camarasa que actualment viu a México.

Reaccions

En saber els plans del govern la reacció no es féu esperar. Immediatament hi va haver una protesta popular contra les expropiacions militars, deixant ben clar en tot moment que no tenien res contra els militars però que no estaven disposats a que els prenguessin les seves terres. El ple de l'ajuntament de Cabezón està contra les expropiacions (4 socialistes, 2 d'UCD, 2 de CD i 1 del PCE).

S'ha creat una comissió d'afectats que han escrit telegrames al ministre d'Agricultura i al de Defensa, demanant la derogació i que es congeli l'esmentada ordre d'ocupació dels terrenys. S'ha portat a terme entrevistes amb el General Cap de l'Estat Major que va fer una exposició dels motius pels quals es feia aquesta expropiació. També amb el Governador de Valladolid (UCD) que va allargant l'assumpte, amb l'alcalde d'aquesta ciutat (socialista) que els ha ofert tot el seu ajut, amb el President de la Diputació, parlamentaris, associacions agràries: Unión de Campesinos, Cámaras Agrarias, Federación de Agricultores y Ganaderos de la Cuenca del Duero. Així mateix s'ha parlat amb la Confederación Vallisoletana d'empresaris, el Col.lectiu Ecologista, etc. ... Tothom s'ha solidaritzat amb el problema.

Actualment s'està treballant en l'elaboració d'un dossier ben complet sobre el tema.

"SOM PACÍFICS, PERÒ NO PERMETREM QUE ENS PRENGUIN LES TERRES "

Eneko

FONDOMOC

SOBRE OTAN I BASES MILITARS:
LES CONTRADICCIONS DE L' ESQUERRA

Nous Horitzons, la revista teòrica del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), ha publicat en el número corresponent al més de setembre un parell d'articles sobre la qüestió de l'OTAN. Aquests són: 'Costos i conseqüències de la nostra incorporació a la NATO' i 'Enfront de la NATO, no alineament i neutralitat activa' de Carles Montblanch i Albino Alvarez, respectivament. Aquests treballs vénen a completar-ne dos d'altres publicats al nèmero anterior.

No cal dir que estic completament d'acord amb llurs autors pel que fa a la seva postura contrària a l'Aliança Atlàntica i al nostre ingrés. Comparteixo també bastants dels arguments que donen en contra de la nostra incorporació a l'atlantisme. Nogensmenys, hi ha punts - no mancats d'importancia - en què partim i/o arribem a posicions diametralment contràries.

La primera cosa que em xoca en llegir ambdós articles és la coincidència d'alternativa en materia de defensa i de política exterior, alternativa que podríem esquematitzar en: OTAN no, bases sí, neutralitat activa (?). Es evident que això enllaça amb les declaracions del mateix Carrillo, secretari general del PCE, qui proposava la renovació dels acords bilaterals amb els Estats Units fins l'any 1986, postposant el tema OTAN per a llavors. Encara que em xoquen més però, unes quantes afirmacions - al meu parer tan gratuïtes i tremendament superficials que a cops s'acosten a la demagógia - d'uns homes que són entesos - així se suposa - en qüestions de defensa, i que estudien els esdeveniments en base a l'analisi marxista.

No parlo ja de discrepàncies sobre temes força complexos i problemàtics com la dicotomia defensa popular armada/desarmament i defensa popular no-violenta i autogestionària, ni tampoc m'aturo a discutir punts al marge de la idea central que anima els articles, com el parlar de "sobirania nacional" referint-se a l'Estat espanyol o de considerar reparats els damnatges comesos al poble saharauí pel simple fet d'haver-lo reconegut quan encara ni tan sols s'ha denunciat el pacte tripartito. Totes aquestes coses, repeteixo, les deixo així de banda, i passo a qüestionar aspectes molt més evidents i senzills que aquell que esmentava més a dalt. Concretament, les matèries de greu desacord amb els textos són:

1.) C. Montblanch diu en el seu article 'Costos i conseqüències de la nostra incorporació a la NATO' : "I com més aviat millor, perquè aquesta incorporació serà (intenta el govern fer-nos convèncer) una mena de panacea que resoldrà tots els nostres problemes: polítics, militars, econòmics i socials. L'infantilisme d'aquests plantejaments propis de l'estretor imaginativa dels sectors més dretans, no ens pot dur a menysprear-los. Darrera seu s'amaga el propòsit decidit, compartit per sectors d'UCD i del mateix govern Suárez, de consumar el més aviat possible la hipoteca de la nostra sobirania nacional". I més endavant afegeix: "... el plantejament del Sr. Oreja col.loca Espanya davant d'una delicada situació i a contra-corrent de la marxa del món. Esperem que la majoria del govern hagi tingut temps, d'aleshores ençà, de reflexionar amb més profunditat sobre l'abast d'aquests plantejaments i hagi deixat d'assumir-los com a propis". Segons aquestes paraules, la dreta, la burgesia espanyola - dependent en molts sectors productius del capital estranger i sobretot nord-americà - és miop car li manca visió de futur i no sap què li convé. Es llavors quan surten els xicots del Partit Socialista Unificat de Catalunya i aconsellen els burgesos la "línia correcta". Però correcta per a qui? Es precisament aquí on rau el problema. Es de nens (dels que no veuen gaire la tele, és clar!) saber que els interessos de la burgesia no són els mateixos als dels treballadors, ens esdevenen antagònics. En conseqüència, les alternatives polítiques de la classe dominant - i l'entrada a l'OTAN és una d'elles - no es dirigeixen a resoldre els problemes de tothom ni a fer-ho en benefici de tots els grups socials (del "bé comú" que en deien) sinó que allò que pretenen no és més que resoldre aquells problemes en la mesura i en funció de llurs interessos de classe, globalment determinats. I l'Aliança Atlàntica, essent com és una institució político-militar de salvaguarda del capitalisme internacional, dirigida per la unitat capitalista central, els Estats Units, interessa la dreta. El capital no pateix, per tant, d'estretor imaginativa i encara que així succeís més valdria per a la classe obrera que un partit - a sobre de

FONDOMOC

base obrera - no tragués les castanyes del foc al gran capital amb idees lluminoses de com governar - explotar - millor els treballadors.

2.) C. Montblanch, comentant el discurs d'Oreja al Senat el mes d'abril de l'any passat, diu que: "defensa l'absurda tesi que serà la nostra neutralitat la que provocarà aquests desequilibris, oblidant que de facto ja practiquem una política de neutralitat, tan passiva com es vulgui".

Es pot dir, i s'ha de dir, que la tesi del ministre d'afers exteriors és cent per cent tendenciosa però no que sigui absurda perquè malauradament no ho és tant com a un cop d'ull podria semblar. Hem de tenir ben present que des del 1953 l'Estat espanyol accepta la permanència de bases militars ianquis al seu sòl, circunstància que impedeix manifestament qualsevol neutralitat. Pensem que aquestes bases formen part del dispositiu defensiu de l'Aliança, enllaçat mitjançant el sistema de comunicacions Combat Grande que connecta amb el sistema NADGE (NATO Defense Ground Environment), i que l'Estat espanyol entra dins de la zona defensiva de l'Aliança Atlàntica anomenada IBERLANT (Món Atlàntic Ibèric).

Fins i tot l'article de Pere Vilanova publicat a Nous Horitzons en el seu número de juny d'enguany recalca en diverses ocasions aquest alineament defensiu atlàntic de l'Estat espanyol: "Espanya no està formalment a la NATO, però, no obstant això, té vinculacions molt fortes amb els sistemes defensius occidentals, tant pels pactes bilaterals amb els EUA com per altres canals amb més o menys subterfugis". O en un altre paràgraf: "Es parteix, doncs, d'una situació que en sentit estricte es podria definir com que Espanya ja té un peu a la NATO encara que de forma dissimulada".

Pensem, endemés, en l'ús del camp de tir de les Bàrdenes no solament pels avions de guerra ianquis sinó també per d'altres d'Alemanya, Itàlia, assignats al potencial militar de l'OTAN. Malgrat tot això, i per si no estigués encara prou clar, els mateixos nord-americans ho han explicat sovint i sense gaires embuts: "El Tractat té un component no militar més substantiu i apunta cap a l'ingrés d'Espanya a l'OTAN en el seu moment" (R. McCloskey, negociador amb l'Estat espanyol el març del '76), o "El personal hispano-americà combinat de coordinació militar i preparació de plans detallarà el paper d'Espanya i els Estats Units en l'elaboració de plans defensius de l'OTAN... en el context d'un atac contra l'Europa Occidental per part dels països del Pacte de Varsòvia, i tindran la finalitat de preveure un paper actuant de les forces es-

panyoles per a suplir els existents plans occidentals i donar suport a les operacions previstes... Les forces militars i les activitats dels EUA a l'Estat espanyol ajuden directament l'OTAN en la seva tasca de dissuadir de la guerra i exercir un paper eficaç en cas d'hostilitat i oferir els EUA opcions d'operacions militars en la Mediterrània - amb l'aquiescència de l'Estat espanyol. Les missions d'aquestes unitats estan inseparablement lligades amb la privació de les instal.lacions militars espanyoles per a les forces nord-americanes que ajudaran les operacions de l'OTAN" (informe del primer secretari adjunt de Defensa per a Afers Legislatius, H. Bergold).

Realment sorprèn la ignorància d'aquesta íntima relació entre l'Estat espanyol i l'Aliança a través sobretot dels acords amb els nord-americans. I més quan aquests mateixos tractats ho especifiquen amb una claredat indiscutible. Així, per exemple, l'article 5 del Tractat d'Amistat i Cooperació amb els EUA del 1976 diu textualment: "Amb la finalitat d'obtenir el màxim d'eficàcia en la cooperació per a la defensa d'Occident el Consell Hispano-nord-americà, tindrà com un dels seus objectius fonamentals, l'assolir el desenvolupament de l'adequada coordinació amb l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord".

Esdevé, per tant, tan palesa aquesta integració no de iure pero sí de facto que el seu oblit no pot derivar-se més que de la intenció establerta a priori dels eurocomunistes de no molestar els interessos - que són molts - dels Estats Units a l'Estat espanyol. Lluny queden els dies en què els comunistes clamaven contra les bases des de Ràdio Praga Independent. Es tracta, si es vol, d'una

incoherència més. Jo, tanmateix, m'ho miro diferent. La incoherència política dels comunistes progressivament va deixant de ser-ho. Es va conformant sota un embolcall encara mínimament marxista, una pràctica no ja reformista, que això és poc i segons com ben saludable, sinó una línia cada cop més coincident amb els interessos i les necessitats del capitalisme monopolista actual. Dintre aquest esquema l'acceptació de les bases ianquis és molt clar que esdevé una renúncia perfectament coherent.

3.) Montblanch, en analitzar les conseqüències econòmiques que comportaria l'ingrés de l'Estat espanyol a l'Aliança, comet un greu error quan afirma que "Espanya ocu

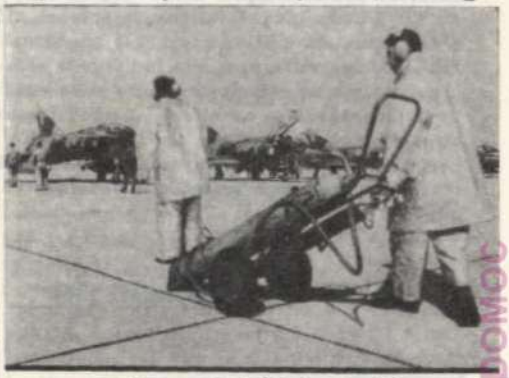

Base yanqui en Torrejón de Ardoz, 1978.

paria el darrer lloc de les despeses militars en relació amb el Producte Nacional Brut (PNB). Només Luxemburg gasta menys ..." Aquesta equivocació, en altres articles tan maliciosament interessada - no ho suposo en aquest cas - serveix objectivament per a justificar un increment de les despeses militars. De fet, però, 22 de cada 100 pessetes recaptades en impostos per l'Estat van a parar a l'aparell militar (policia, guàrdia civil, pensions militars, exèrcit, ...) i, avaluant aquestes despeses en relació amb el PNB, ens podem adonar que ocupen un 3,3% - i no un 1,7% com el govern vol fer-nos creure. De fet, el mateix autor de l'article esmentat ho reconeix unes quantes línies més avall (Això per Espanya significaria haver de duplicar el pressupost de defensa passant d'un 3,3% a ..."), cosa que es contradiu amb la seva anterior afirmació que l'Estat espanyol ocuparia dintre la NATO el penúltim lloc de despeses militars. Al contrari, com molt bé han demostrat Vicenç Fisas i un article publicat a la revista "Defensa", Bèlgica (3%), Dinamarca (2,8%), Itàlia (2,1%), el Canada (1,9%) i Luxemburg (1,1%), tots ells països membres de l'Aliança, gasten menys en qüestions militars.

4.) Continuant amb el raonament abans discutit, en el punt 2, sobre la pretesa neutralitat espanyola, C. Montblanch diu: "Si ens incorporem a la NATO, automàticament ens creem un real i poderós enemic: el Pacte de Varsòvia. I això ens podria dur conseqüències veritablement catastròfiques. Per què, a partir de la nostra tan evocada i privilegiada situació estratègica, en una situació de guerra, localitzada a Europa, Espanya seria l'objectiu principal dels projectils nuclears soviètics".

Contràriament a això, la meva tesi és que l'Estat espanyol, en no ser veritablement neutral ja ara, participaria i seria blanc de tir d'una futura confrontació bèl.lica entre les dues superpotències. De fet, ja ho digué Krushev el gener del '64: "Lluitant contra les bases nord-americanes, per la cancelació dels acords hispano-nord-americans, el poble espanyol por protegir-se a si mateix" (citat per Vázquez Montalban, membre destacat del PSUC per cert, en el seu excel.lent llibre "La penetración Americana en España" pg. 126). L'advertència dels soviètics és, doncs, clara. I per si això fóra poc, Eduardo Chamorro i I Fortees en la seva obra "Las bases Norteamericanas en España" donaven l'esgarrifosa xifra de 700 missils intercontinentals soviètics apuntant la Peninsula. Més de 2.000 vegades la bomba de Hiroshima!

Conclusió: el distanciament respecte els dos blocs passa per expulsar les bases ianquis, i això és l'únic que ens pot mínimament garantir viure en pau i no ficar-nos en guerres que no ens van ni ens vénen i de les quals sortiríem molt mal parats.

I ésser realistes és precisament tenir en compte allò que deia abans: sense distanciament respecte les potències hegemòniques, els Estats Units i la Unió Soviètica, ambdues opressores, i el desmantellament de les bases nord-americanes, tota política de neutralitat és fictícia. Creure una altra cosa és pura utopia - estranya posició per a un partit que d'un temps ençà es titlla de seriós, poc extremat i realista! Utopia, deia, o bé voluntat d'enganyar-nos, és clar!

i 5.) Albino Àlvarez, en l'article "No alineament i neutralitat activa" parla de què cal: "la plena identificació i articulació del poble amb les Forces Armades", frase retòrica i molt de moda d'ençà de la "democràcia".

Per al marxistes, però, les institucions de l'Estat, i l'aparell militar n'és una de molt important, tenen per funció l'assegurar el domini de les classes explotades per la classe explotadora, mitjançant "l'ús del monopoli de la violència legítima" (Weber).

FONDOMOC

Això, a tot arreu, als Estats Units però també a la Unió Soviètica, a Ceilan i aci també. Des d'aquest punt de mira demanar que el poble s'identifiqui amb els objectius de l'aparell militar manca de sentit.

Allò que pretén A. Alvarez amb aquesta frase i al llarg de tot l'article en general és guanyar-se els militars cap a posicions anti-OTAN oferint-los, valgui l'expressió, un xupa-xup com a premi de consolació. Així els diu: "en comptes de veure's limitats a complir ordres alienes, en seran els protagonistes i sentiran tot el caliu i suport del poble en l'acompliment de les missions que els assigna la Constitució" i que es podria "continuar avançant pel camí de la modernització i estructuració dels nostres exèrcits cap a nivells elevats de perfeccionament". Aquestes propostes enllacen amb l'alternativa que tant el PSOE com el PCE donen al nostre ingrés a l'OTAN: la potenciació de la indústria militar i l'augment dels pressupostos per a la defensa. Quant a aquest darrer punt ja he comentat abans que l'Estat espanyol no gasta poc en defensa sinò més aviat tot al contrari. I a més a més sorgeix un interrogant que aquests partits - i el govern, en primer lloc, també - tenen l'obligació de donar-li una resposta lògica si el que pretenen és emprar

els diners de tots per a augmentar encara més l'armament. Defensar-se de què o de qui?. Perquè si és de les dues auperpotències més val que ho deixem córrer i no perdem més temps i diners. Si no és dels Estats Units o de la URSS, quin altre perill exterior ens amenaça?

Finalment pel que fa a la potenciació d'una indústria militar espanyola, jo tornaria a fer una altra pregunta indiscreta relacionada amb aquella primera: no hi ha coses més necessàries a construir i a produir per al poble que armament? Que ho consultin per exemple als nens i mestres sense escola o als qui viuen en barraques, a vere què en pensen!

Jordi Garcia i Jané
Novembre 1979

FONDOMOC

ACCIÓ CONTRA EL CAPITAL

Si parlem de la Trilateral i del capital conjuntament, és perquè no podem oblidar que és un organisme que fou creat precisament per a defensar els interessos del capitalisme i l'imperialisme.

En aquesta Comissió, la defensa del capitalisme es concreta en impedir o dificultar la lliure expansió dels països del tercer món, que estan sotmesos al poder imperialista d'USA i Europa. Cal puntualitzar que són molts els membres que formen part d'aquesta Comissió: banquers, financers, industrials, polítics....., d'USA, del Japó i de l'Europa "lliure" o Occidental. De la mateixa manera, tampoc no podem oblidar que en forma part un organisme tan important com l'OTAN.

Així veiem clarament el paper repressiu que té l'OTAN dins d'aquest complex context. Tan l'OTAN com la Trilateral serveixen un mateix interès: el capital.

La iniciativa de crear en 1973 un grup que aglutinés totes les forces i potències capitalistes del món, sorgí d'un personatge ben conegut per nosaltres, com el Sr. Rockefeller.

Rockefeller i el seu equip s'han anat escampant i organitzant pels diversos Estats, i heus ací que arriben a l'estat espanyol i trien els senyors que consideren "clau". Ja tenim els espanyols en dança (Ferrer Salat, Segurado, Garrigues Walker, Carvajal y Urquijo, Trias Fargas, Ansón ..., etz.).

El dia set d'octubre d'aquest any, el nostre grup, el GANVA, ens vam assabentar que la Secció Europea de la Trilateral es reunia la setmana següent a Madrid i que el president Suárez faria un discurs davant dels membres d'aquest grup. Era evident que la reunió es desenvoluparia amb el màxim secret, ja que cap mitjà d'informació no se'n va fer ressò.

El nostre grup va decidir realitzar una serie d'activitats per tal d'informar al públic sobre aquesta reunió.

El dimarts nou d'octubre, vam penjar un mural informatiu (La puça i el general), en el qual explicàvem breument què és la Trilateral i fèiem referència a la reunió que s'estava duent a terme a Madrid.

El dia deu, vam realitzar una acció de protesta. L'acte va consistir en una marxa pels carrers de la ciutat. Els components de la manifestació anaven disfressats d'executius ("trajo" i barret), i cada un representava una personalitat de la Trilateral (la majoria eres membres espanyols). Així, es podien identificar senyors tan coneguts com el Sr. Trias Fargas, Ansón, Ferrer Salat, Garrigues Walker, Cerón y Ayuso, Carvajal y Urquijo, "el molt honorable" Mr. Carter i la no menys coneguda OTAN (amb una simulació de bomba atòmica al cap). Encapçalava la comitiva el famós "Tío Sam", que jugava amb una bola del món i duia una capa molt llarga de la que s'agafaven els diversos personatges ja esmentats. Davant de tot, duiem una pancarta que deia: "TRILATERAL; LA MARE DEL CAPITAL". Sota mateix de la pancarta, un executiu molt seriós anava tocant una palanga amb un pal. A mida que avançava la comitiva, s'anaven dipositant cartells a terra (que feien referència al tema de la Trilateral). Mentrestant, s'anaven repartint octavetes i s'explicava a la gent del carrer el motiu de l'acció. Quan es van acabar les tres mil octavetes, l'acció es va donar per acabada.

Malgrat la poca informació, l'acció va tenir molt d'èxit; la nostra acció-denúncia havia estat compresa i acceptada per la gent. Compresa perquè les octavetes eren molt explícites i directes, i acceptada perquè la técnica del teatre de carrer, la forma satírica i l'actitud pacífica van calar profunda i agradablement en l'opinió pública.

Per concloure aquesta micro-campanya contra la Trilateral, el dijous dia onze es van enganxar uns manifestos dirigits als ciutadans, en els quals el president del govern i els trilateralistes demanaven comprensió i moderació, al mateix temps que denunciaven l'acció d'alguns grups radicalitzats (com el GANVA), que mantenien una clara actitud reprovadora contra aquesta Trilateral "tan inofensiva". Evidentment, tot era una petita mentida.

Bé, tot plegat va ser preparat precipitadament, però creiem que les presses van servir d'alguna cosa. La nostra intenció era demostrar la nostra oposició a una Comissió Trilateral, que no dubta en mantenir i fer perdurable, costi el que costi, el capitalisme decadent.

$

Mercè M. B.

FONDO MOC

CENTRALS NUCLEARS

i PROLIFERACIÓ NUCLEAR

Durant els últims 35 anys els màxims dirigents dels respectius blocs hegemònics s'han lliurat fervorosament a la més suicida, irracional i boja de les empreses a les que mai s'hagi posat un dirigent polític: la cursa d'armaments nuclears. Des de la fi de la II Guerra Mundial els arsenals nuclears han experimentat un augment increïble. S'han multiplicat en quantitat i en potència fins al punt que en l'actualitat l'armament nuclear emmagatzemat podria destruir 20 vegades la Terra. Actualment són 6 els països que disposen d'aquest tipus d'armament (USA, URSS, Gran Bretanya, l'India, França i Xina) encara que si els programes de desenvolupament de l'energia nuclear "pacifica" continuen com fins ara aquest nombre de països podria augmentar de forma accelerada en els pròxims anys.

Els grans problemes tècnics i científics que comporta la construcció de l'armament nuclear poden ser resolts avui, gràcies a la proliferació de la indústria nuclear, per qualsevol país que decideixi de fer-ho.

Problemes tècnics per a la construcció de la bomba

Per a fabricar armament atòmic cal disposar del material fisible que constitueix la base de l'explosiu. Avui dia, tan sols hi ha dos elements que poden complir aquesta funció: el Pu 239 i el U 235.

El plutoni és un element produït per les centrals nuclears en forma de residus. Aquest plutoni tret de les centrals nuclears (Pu 240) no serveix per a ser emprat directament com a explosiu, perquè l'isòtop del plutoni fisionable (Pu 239) està contaminat per Pu 240 (no fisionable). A fi que el plutoni sigui apte per la construcció d'armament nuclear, l'índex de Pu 240 no haurà d'ésser superior al 15%.

Un estat que desitgi utilitzar els reactors nuclears per a la fabricació de material fisible pot disposar de dos mètodes per a fer-ho. El primer consisteix a limitar la combustió de l'urani, és a dir, limitar la quantitat d'energia que aquest allibera reduint-la a valors de menys de mil megawats /dia per tona d'urani. Això es pot assolir removent algun element de combustió del reactor i separant-lo d'ell després d'unes quantes setmanes, en comptes de fer-ho en un període de dos anys. D'aquesta manera es limita el valor de combustió i la quantitat de Pu 240.

El segon procediment consisteix a tractar les deixalles nuclears en una planta d'enriquiment. Per aquest motiu països que han optat obertament per la possessió d'armament nuclear tenen gran interès a poder construir plantes d'enriquiment en el seu territori.

L'urani 235 és el resultat de l'enriquiment de l'urani natural, en un 95%. No pot ser utilitzable com a combustible per a reactors nuclears ja que només accepta l'enriquit pobrement (en un 3%).

NPT i AIEA

Per a controlar la seguretat de les centrals nuclears i per a evitar la proliferació nuclear a partir d'aquestes, existeix un organisme internacional anomenat AIEA (Associació Internacional de l'Energia Atòmica), que depèn de l'ONU. El seu objectiu principal és el de fer complir l'NPT (Tractat de No Proliferació Nuclear) firmat per 98 països i ratificat per 40.

Tan mateix l'eficàcia d'aquest organisme per a evitar la proliferació nuclear és més que dubtosa, com ho demostren aquests fets:

- Dels sis-cents especialistes nuclears que treballen a l'AIEA tan sols 75 es dediquen al control d'instal.lacions nuclears.
- A finals de 1976 el tribunal de comptes dels EUA sol.licità al Congrès que les autoritats federals obrissin una investigació de les activitats de l'AIEA.
- El mateix fet que durant els últims anys els principals venedors de material nuclear hagin mantingut una sèrie de reunions a Londres per a discutir la forma de fer menys incontrolat el mercat nuclear, és en essència una reconeixement oficial des fracàs del

FONDOMOC

NPT, i per tant de l'AIEA per a establir un sistema viable de no proliferació.

Mentrestant tot continua igual i les xifres previsibles per als propers anys comencen a ser alarmants. Segons dades del SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute) a l'any 1980 s'hauran acumulat uns vint-i-cinc mil quilos de plutoni; Austràlia, Brasil, Finlàndia, Hongria, Corea del Sud, Taiwan i Iugoslàvia tindran reactors nuclears en funcionament. L'any 1984 vint-i-vuit estats sense armament nuclear disposaran d'una capacitat suficient per a produir 30 mil quilos anuals de plutoni suficients per a fabricar de deu a vint bombes atòmiques d'un quilotó.

Sistemes portadors d'armes nuclears

Un país que produeixi armes nuclears no tindrà cap problema per a aconseguir sistemes portadors d'aquestes armes. De fet, aquesta mena de material ja forma part dels arsenals de molts estats, entre ells l'Estat espanyol, gràcies al comerç d'armaments que està assolint la disseminació a escala planetària de les més modernes i sofisticades armes entre les quals, com ja he dit, hi figuren armes vàlides, sistemes de transport de bombes atòmiques com ara l'F-104 Starfighter, i l'F-4 Phantom nord-americans, el Mirage-5 francès, el Camberra i el Buccaneer britànics i l'Ilyushin 28 soviètic. Missils terra-terra com el Honest John, Lance i Pershing nord-americans, el Scud i el Frag soviètics i el Jericho israelià.

El nou desenvolupament de la tecnologia de missils Cruise podria tenir conseqüències de llarg abast en la proliferació de sistemes portadors d'armes nuclears.

Gairebé tots els països, inclosos els subdesenvolupats, amb una indústria de defensa de moderades dimensions que produeixi avions a reacció i missils, podrien produir missils de creuer prou efectius si s'ho proposen.

La bomba a l'Estat espanyol

Fins el 1973 la intenció del govern de fabricar armament nuclear era un fet innegable. Segons sembla la promoció d'aquest projecte fou portada per l'almirall Carrero Blanco. Tot i que no es coneixen els motius pels quals l'empresa fou abandonada és possible que estiguessin relacionats amb l'elevat cost de les instal.lacions de processament i d'instal.lació del material fisible. Això, unit al considerable augment que en aquells anys afectà els pressupostos militars, segurament va fer inviable econòmicament l'esmentat projecte.

Després de la mort del Carrero Blanco va desaparèixer una política clara sobre aquest afer.

El fet que a l'Estat espanyol no hi hagi un "llibre blanc" ni programes públics que expliquin quina és exactament la política de defensa del govern fa que no existeixi una informació clara per que fa a la voluntat o no de fabricar armament nuclear.

Nogensmenys, en Vicenç Fisas en el seu llibre Centrales Nucleares, imperialismo económico y proliferación nuclear cita uns fets que a la nostra manera d'entendre resulten molt aclaridors:

- des del setembre del '74 el President de la JEN és un militar, el tinent general Jesús Olivares Baqué;
- l'Estat espanyol no ha signat el Tractat de No Proliferació Nuclear;
- el sis de març del '76 el ministre d'assumptes exteriors, Areilza, declarava: "Nosotros queremos tener nuestro propio potencial nuclear. No queremos ser los últimos en la lista si ésta es la tendencia de los últimos años";

FONDOMOC

- el ministre de l'Aire, tinent general Franco Iribarnegari, digué a ABC l'abril del '76 que "sólo el arma nuclear proporciona la opción a participar en las decisiones de ciertos ámbitos de tensiones y conflictos, y no podemos ignorar el hecho que la proliferación de armamento nuclear será una realidad en el futuro. Estimo que una decisión oportuna sobre el armamento nuclear puede tener mucha importancia en el futuro de España y su proyección histórica como nación".
- El 15 de juliol del '76 el director de la 'Escuela Superior del Ejército", Sr. Juan Uriarte García, declarà que l'Estat espanyol és un dels vuit països que poden fabricar armament nuclear en un termini de 7 a 8 anys. També va dir: "la fabricación de bombas atómicas exigiría la existencia de un organismo supreministerial capaz de aunar todos los esfuerzos científicos necesarios para este fin". Un temps després fou creat el ministeri de Defensa i així es complien les exigències apuntades pel Sr. Uriarte.
- Més recentment l'1 de maig d'enguany el tinent general Cuartero Larrea manifestà: "Hay que seguir persistiendo en la utilización de la energia nuclear ya que se considera fundamental para el desarrollo de la defensa nacional del país".

A TALL DE CONCLUSIÓ

Les centrals nuclears, a part dels ja ben coneguts problemes ecològics, serveixen també per a reforçar l'aparell militar del sistema. Aparell que, justificant la seva existència en la necessitat de defensa i seguretat dels ciutadans, va emmagamatzemant dia rera dia més poder destructiu, poder que com he dit abans, en l'actualitat és suficient per a destruir 20 vegades la Terra.

Urgeix, doncs, al meu entendre, un ampli debat sobre els temes de defensa que clarifiqui a quins interessos serveix l'actual i, al meu parer, irracional sistema militar i com podria ser, si es valora què tal cosa ha d'existir, un sistema de defensa més humà i racional.

Quim Pañart
Barcelona, juny del '79

FONDOMOC

CARAVANA CONTRA ELS BLOCS MILITARS (ESTIU del 79)

Aquest estiu s'ha portat a terme una marxa pel desarmament. Inicialment havia de consistir en un tren que aniria de Brussel.les (seu de l'OTAN) fins a Varsòvia (seu del Pacte de Varsòvia). La prohibició d'arribar a aquest darrer lloc ocasionà que la marxa fos en autocars i no sense entrebancs a les dues bandes del mur de Berlín. Un membre del GANVA ens ho explica vivencialment.

FRANCESC

El dia 29 de juliol, unes 12 persones sortíem de l'estació de França en direcció a Narbona, on, juntament amb els francesos aniríem cap a Brussel.les. Ens allotjàrem a la Universitat Privada d'aquesta ciutat. Al matí següent s'intentà fer una assemblea que no es realitzà perquè faltaven els italians (eren 160 i arribaren a la nit). Durant l'estada a Brussel.les se'ns negà el visat del passaport amb l'excusa que trigarien 7 dies per a fer-lo. L'endemà al matí es feu la primera acció-manifestació, que consistía en una marxa fins a la seu de l'OTAN, situada a uns quants quilòmetres de Brussel.les. Van entrar-hi quatre persones (un belga, un nord-americà, un italià i un nen) i ho feren d'una manera espectacular, amb les mans al clatell (posició dels presos polítics) per a demostrar que som presoners de l'OTAN. El dia següent sor-

tíem de Brussel.les en direcció a Holanda. Pel camí es discuteix si fem una acció contra la fàbrica d'armament de "Herstal". L'acció va consistir en dos grups de combatents que s'aniquilaven mùtuament, després sortien dues noies amb cartells que deien més o menys " HERSTAL MATA MILLOR " i finalment va acabar cremant simulacres d'armes davant la porta de la fàbrica. Al vespre es va fer una manifestació davant d'una base de l'OTAN. Allí es demanà de parlar amb el comandant de la base, com que la petició fou denegada, es decidí de fer una asseguda davant la porta. Això provocà l'aparició de la policia holandesa amb gossos. La frase textual que ens digueren és: "si no us n'aneu farem com la policia espanyola i la italiana". A causa del nerviosisme i de la poca preparació de l'acció ens vam retirar.

El dia 4 d'agost sortim cap a Köln (Alemanya), en arribar-hi es fa una manifestació a la plaça de la catedral. El dia 7 sortim en direcció a Berlín. Algunes persones hi anaren en tren per a no ser relacionades amb la caravana i per a fer possible després alguna acció a Berlín-est o a Polònia. Els que continuàvem amb els autocars ho vam passar bastant malament ja que ens van tenir 3 o 4 hores esperant a la frontera sense deixar-nos passar. Ens demanaren els passaports i els van fotocopiar (gairebé segur). Finalment ens deixaven passar amb la condició de treure totes les pancartes que duien els autocars. L'endemà vam fer cap al mur de Berlín. Algunes persones intentaren passar a Berlín-est en metro però no van poder fer-ho. Tot i els impediments de la policia vam aconseguir situar-nos a la frontera amb Berlín-est. La policia ordenà de desallotjar i aquí es produí un fet curiós; les dues policies, la federal i la de l'est, es posaren d'acord a l'hora de la repressió: els manifestants fórem arrossegats i expulsats per la força dels dos cossos de policia. El valanç va ser de rascades diverses i dues persones van haver d'ésser hospitalitzades.

El dia següent es fa una manifestació pels carrers de Berlín simulant l'enterrament del "militarisme". Un cotxe decorat de color negre obria la marxa i darrera hi havia "ploraneres" (dones que ploren) i persones que repartien octavetes. La gent del carrer tenia por d'agafar les octavetes. L'acció acabà amb un míting a la plaça de l'església. Aquella mateixa nit es decideix de fer accions a Varsòvia. Malgrat tot només hi van poder arribar aquelles persones que tenien visats (cap dels xofers en tenia). Vam tornar cap a Berlín i vam fer una manifestació davant del quarter nord-americà. Aquella tarda es va fer una acció a Varsòvia que consistia en una encadenada a la Plaça de Varsòvia, es va penjar una pancarta i es repartiren octavetes.

Finalment ens vam tornar a trobar tots per tornar a casa ... I els blocs militars continuen ...

La Policia de l´Alemanya Oriental en acció.

ATENCIÓ ALS GRUPS !!! : A partir del número 1 obrim una secció de contactes. Tothom interessat en comunicar qualsevol cosa té les portes obertes. Escriviu-nos explicant què feu, projectes que teniu, etc... ANIM !!!

FONDO MOC

COMERÇ D'ARMAMENT... (ARMES CAP A ARGENTINA)

El dia 8 de setembre 1979 va tenir lloc una acció en protesta de la complicitat i suport que dóna l'estat espanyol a la dictadura d'Argentina; tan a nivell econòmic i diplomàtic, com a nivell militar (venda d'armament).

L'ajut econòmic i diplomàtic envers el règim de Videla es concreta en els fets que l'Argentina ocupa el primer lloc com a receptor de les inversions espanyoles. (2.700 milions de pessetes l'any passat) que s'acostumen a realitzar a través del Banc Exterior. A més, durant l'estança del rei a Buenos Aires, se signaren acords comercials (sobre energia nuclear, informàtica, ...)

Pel que fa a l'armament; ens trobem amb empreses com la DEFEX (dependent del ministeri de defensa i dirigida per R. Cavanillas, ex-president del "consejo supremo de justicia militar"). "Explosivos Alaveses", "Instalaza" o "Barreiros" (un dels seus fundadors i socis és el germà del general Liners) han enviat armes a Videla: coets, fusells, explosius i armament antidisturbis.

A més d'això, el règim de Videla per treure's els problemes dels desapareguts ha dictat un decret llei que diu així:

"Els desapareguts que en un termini de 90 dies no es presentin a les autoritats, són donats legalment per morts".

Això va ser el que ens va moure a fer aquesta ja anomenada acció contra la repressió a l'Argentina i la col.laboració del capital espanyol, ja que llurs interessos són els mateixos ("perpetuar el capitalisme").

Aquesta acció va consistir en unes persones que simulaven mortes (morts per l'exèrcit d'en Videla). Aquesta estesa es va fer a dos llocs; davant el consolat d'Argentina (Gran Via - Passeig de Gràcia) i després vam ferla a les rambles.

També es repartiren 3000 octavetes i es posaren cartells informatius. Amb aquest decret es legalitza un assassinat massiu ja que molts desapareguts es troben en camps de concentració, segrestats per cossos militars o paramilitars.

Nosaltres estem totalment contra el suport i la complicitat de l'estat espanyol cap a l'Argentina.

Volem fer una crida proposant-vos de fer una campanya contra l'exportació d'armament a l'estat espanyol.

Pensem que el problema és prou greu, sobretot pel que fa a l'exportació a països dictatorials, per intentar frenar aquest macabre comerç. Més concretament la nostra proposta és: recollir informació sobre el problema, tenir contactes amb treballadors de les industries bél.liques disposats a explicar-nos què fan, i que ens avisin de les sortides de carregaments d'armes cap a estats dictatorials, per denunciar el fet i per intentar aturar el carregament.

La nostra proposta, bàsicament, és aquesta. Nosaltres, com a GANVA, estem disposats a ser un grup més en el treball però no a realitzar funcions de coordinació, ja que ens falta temps i gent.

Suposem que la proposta de campanya us pot interessar; si és així escriviu-nos i nosaltres us farem arrivar informació sobre les empreses d'armament que hi ha per on sou vosaltres, així com també us explicarem més extensament la idea i la forma de coordinar-nos.

ANNA

VIDELA el devorador

FONDO MOC

ECOLOGISME I ANTIMILITARISME:
UNA PLATAFORMA DE CONVERGÈNCIA

I.)

Les lluites ecologistes i antinuclearesa tenen, avui dia, una força considerable i contenen en si mateixes un potencial revolucionari prou gran com per a fer trontollar de dalt a baix l'edifici capitalista. Malauradament, no goso de dir el mateix de la lluita antimilitarista. Per bé que aquesta pugui també arribar a suposar un seriós obstacle per a la reproducció del sistema, el cas és que la lluita antimilitarista esdevé més minoritària i compta amb menys base social que el moviment ecologista, fet que queda ben palès a l'Estat espanyol, per exemple. Pocs oasis hi ha en el desert de la lluita antimilitarista aquí. Malgrat això comencen a haver intents seriosos de crear un moviment. I és, anticipant-se a això i amb la idea de donar un contingut radical a la lluita des dels seus començaments i d'apropar l'ecologisme i l'antimilitarisme, que esboso tot seguit una plataforma de convergència teòrica entre ambdós fenòmens: el militarisme i la destrucció del medi, plataforma que faci viable un plantejament més global de les diferents lluites anticapitalistes i estableixi les bases d'una futura coordinació entre aquests i d'altres moviments.

II.) Punts de convergència

1.- S'ataca el mateix objectiu: el capitalisme.

Tant l'ecologisme com l'antimilitarisme, quan són entesos en un sentit radical i no pas com a romanticisme medievalitzant o com a pacifisme, són objectivament anticapitalistes ja que ataquen el cor mateix del sistema: l'obtenció de la plusvàlua en la fase de capitalisme monopolista d'Estat.

2.- Tenen el mateix origen.

Ambdós fenòmens - destrucció del medi ambient i militarisme - tenen idèntic origen dins del sistema capitalista: l'intent de resoldre les seves contradiccions bàsiques (les dificultats de realització, la caiguda tendencial de la taxa de guany i la necessitat de valorització del capital), així com un mateix motor: l'obtenció del màxim benefici.

3.- Ambdós fenòmens porten a idèntiques conseqüències.

El futur que ofereix el militarisme és antiecològic: o bé la destrucció del planeta o, en el millor dels casos, l'augment de la militarització de les relacions socials i l'esgotament dels recursos naturals. I a l'inrevés: la destrucció de la natura, en provocar la raresa dels recursos tant energètics com de matèries primeres, de bon segur ha de produir noves guerres per al control de les zones encara riques (perifèria), així com, en el centre del sistema, el més fort control sobre la classe obrera davant la possibilitat de radicalització de la lluita de classes en un món cada cop més míser i degradat.

4.- Dia rera dia, l'un provoca l'altre i al revés també.

A l'altar del militarisme cada dia se saqueja la natura: des del drenatge de matèries primeres fins a l'enmagatzamament d'armes nuclears, químiques, bacteriològiques, radiològiques, etc., passant per la mateixa construcció de noves bases militars, camps de proves, o pels experiments de noves armes (pensem p. ex. en la provatura de bombes nuclears en el subsòl); tot això degrada la natura i altera l'equilibri ecològic.

I al revés: l'energia nuclear, per exemple, té finalitats clarament militars i incrementarà la militarització de les zones nuclearitzades o, un altre cas, bona part dels recursos naturals es dirigeixen cap a la producció de nous armaments.

I encara més: els avenços militars són incorporats a la tecnologia civil, la qual cosa, en la majoria dels casos, serveix per a la continuació del malversament dels recursos i de l'espiral del soncumisme. I al contrari també: els avenços tecnològics i científics en el camp civil, sovint manifes

FONDOMOC

tament antiecològics, són traslladats cap a projectes militars, amb la qual cosa potencien i consoliden el complex militar-industrial i la cursa armamentista.

5.- Són els mateixos autors, els mateixos culpables.

Les indústries més contaminants, aquelles que més protagonitzen allò que s'ha vingut a anomenar "el mode de destrucció capitalista" o "el procés de destrucció productiva" (Marcuse), són alhora les més importants empreses armamentistes (Westinghouse, Bayer, General Electric, ...). Que quedi ben clar però que no es tracta de carregar totes les responsabilitats sobre monopolis internacionals com aquells, perquè la destrucció del planeta és obra del sistema capitalista en conjunt, sinó que en tot cas els monopolis internacionals (les multinacionals) són un clar exponenet del que diem. (Per tot això podem cridar: Vosaltres capitalistes, sou els terroristes!!).

6.- En el camp concret de les lluites sovint conflueixen.

Per exemple: la lluita antinuclear és o hauria de ser tant ecologista com antimilitarista; o la lluita contra els camps militars també (Larzac, Las Bárdenas, ...).

i 7.- S'avança cap el mateix objectiu.

Una societat que no sigui militarista i que visqui amb harmonia amb l'entorn no pot cimentar-se en la llei del màxim benefici, motor del sistema capitalista; sinó que ha de fonamentar-se en la utilitat social d'allò que es produeix, projecte que només pot fer-se veritat si els productors són els veritables amos de llur treball i de llur producció, de la societat, en definitiva. En conseqüència, antimilitarisme i ecologisme, plantejats radicalment, demanen objectivament un sistema social - diguem-li com vulguem - sense classes ni explotació de l'home per l'home o de la natura per l'home, on la competitivitat i l'esclavitud en el (i del) treball cedeixin el pas a un món lliure, fraternal i d'abundància, basat en el plaer i el joc, "on cada individu no té acotat un cercle exclusiu d'activitats, sinó que pot desenvolupar les seves actituds en allò que més li plagui, la societat s'encarrega de regular la producció general, amb la qual cosa fa cabalment possible que jo pugui caçar pel matí, pescar per la tarda, per la nit guardar el bestiar, després de menjar, si em plau, dedicarme a criticar sense necessitat de ser exclusivament caçador, pescador, pastor o crític, segons els casos". (Marx)

JORDI GARCIA i JANE
Octubre-Novembre del 1979

FONDOMOC

— ooo —

notícies breus

250.000 Kg. d'explosius a les Garrigues

El poble de Vinaixa, a la comarca de les Garrigues, una de les més depauperades del Principat, ha estat escollit per la "Unión de Explosivos Río Tinto" (ERT) com a propera zona d'expansió i d'amagatzemament industrial d'aquesta empresa.

L'ajuntament va rebre el 23 d'agost un projecte per part de l'esmentada empresa (una de les més potents del complex petroquímic de Tarragona) segons el qual es pretén instal.lar als voltants del poble una zona d'amagatzemament d'explosius: uns 250.000 Kg. de dinamita, cartutxos de caça, polvorí, etc., que ocuparia 75 hectàrees, 70 de les quals serien destinades a "recints de seguretat".

Els habitants de la comarca i l'ajuntament de Vinaixa han rebutjat l'oferta a principis d'octubre. Consideren que el projecte no els beneficiarà en res, tot el contrari; i que "l'expansió de les ciutats" (argument principal que fa servir ERT per a la col.locació de materials tan perillosos en indrets més segurs que els polvorins propers a les ciutats com Lleida o Tarragona) no tenen per què pagar-la els pobles, i encara menys, d'una comarca tan desatesa com aquesta.

Dones a l'exèrcit

Segons últimes notícies el ministre de Defensa Rodríguez Sahagún ha anunciat la possible llei sobre la participació de les dones en les tasques de l'exèrcit. Això estaria inclòs dins el paquet de lleis que pertoquen al ministeri de Defensa i que es començarien a discutir a partir del pròxim desembre. (La Vanguardia, 7-11-79)

Això de l'OTAN sembla que va de veres

En el proper viatge als EUA del "premier" A. Suàrez, que realitzarà d'aquí poc temps, sembla que el tema de l'ingrés de l'Estat espanyol a l'OTAN començarà el camí de la "formalització". Concretament, la decisió es prendria durant el primer semestre del 1981, després d'una àmplia campanya governmental pro-atlantista que començaria a finals del 1980. Qui prendrà la decisió? Ja es veurà: referèndum, decret, Parlament ... ? ...

Esquema de treball Suàrez-Carter:

- Sol.licitud d'un préstec de més de 1.000 milions de dòlars per a finançar la remodelació d'important sectors militars envers l'entrada a l'OTAN.
- Conferència de Seguretat i Cooperació Europea (CSCE), que es realitzarà a Madrid l'octubre del 1980. Fins llavors no es farà pública la decisió d'entrar a l'OTAN.
- Petició de suport polític nord-americà pel que fa a Gibraltar. Sobre aquesta qüestió hi ha diverses possibilitats ja que la Gran Bretanya podria estar disposada a retornar Gibraltar a l'Estat espanyol a canvi de l'acceptació d'un projecte nuclearitzador a base de la instal.lació de missils "Cruise" i "Pershing".
- Per altra banda la oposició oficial i sempre respectable (socialistes i comunistes) amb el suport sempre "desinteressat" dels soviètics, pretén posar en marxa (això és si més no el que s'ha acordat per l'oposició espanyola, Berlinguer i llurs contactes amb la socialdemocràcia europea) una campanya contra l'ampliació dels blocs militars i contra la installació de nous missils: "una nova internacional contra el terror atòmic a Europa" que prendria cos amb la Conferència de Seguretat de l'any que ve.

Això de l'OTAN va de veres ...

Mil Tones d'armes cap a Xile

Un total de 1.180 tones d'armes foren carregades a Cadis al vaixell "Louise", de bandera xipriota, en direcció a Xile. L'empresa implicada és "Pérez y Cia" de Palència, d'on sortiren 50 milions de cartutxos de bala. Els membres dels sindicats UGT i CCOO es negaren a carregar el vaixell. Ho va carregar un sindicat groc, naturalment. L'Estat espanyol continua enviant armament a països dictatorials.

(El Periódico, 20 - 10 - 1979)

La Base d'Arinaga, defensarà les Canàries?

El poble canari té molt clar què representa la construcció de la base aeronaval d'Arinaga: militarització de les Canàries (com si no n'hi hagués prou amb la Legió), un punt estratègic de cara als conflictes de l'Africa i especialment del Sàhara, ... per més que el ministre de Defensa, Rodríguez Sahagún digui que no té res a veure amb l'OTAN (Avui, 2 - 11 - 79) se li veu el llautó: com és possible que una base de la grandària d'Arinaga sigui destinada només a l'exèrcit espanyol? Qui i què defensarà en realitat aquesta base? La resposta és fàcil: és una peça clau per a l'OTAN i per a la projectada OTAS (Organització del Tractat de l'Atlàntic Sud), que englobaria països com el Marroc, Xile, Argentina, etc. A més això va acompanyat de la decisió dels EUA de vendre armament al Marroc. Els arguments de defensa de les Canàries són pura demagògia, l'únic que ha de decidir sobre la seva defensa i sobre els seus destins és el mateix poble canari.

OTAN i Trilateral

Els dies 26 i 27 de novembre es reuneix a Madrid la Secció espanyola de la Comissió Trilateral; es presentaran tres ponències sobre la situació espanyola fetes per Jaime Carvajal Urquijo (aspectes econòmics), José Antonio Segurado (aspectes socials) i Antonio Garrigues Walker (aspectes polítics). Pel seu cantó, José Luis Cerón (ex-ministre de Franco), Ramón Trias Fargas (CDC) i Alfonso Osorio (CD) seran els encarregats de comentar les preguntes relatives a l'ingrés de l'Estat espanyol a les Comunitats Europees, el procés autonòmic i les relacions amb l'OTAN.

(Avui, 2 - 11 - 79)

ENS OFERIM PER A FER XERRADES, COL.LOQUIS O PARTICIPACIÓ EN DEBATS SOBRE QUESTIONS D'OTAN, BASES MILITARS, MILITARISME, IMPERIALISME, TRILATERAL...

EL MATERIAL QUE TENIM ÉS:

-Un audiovisual "30 anys de lOTAN (d'un quart de durada)
-Un dossier informatiu sobre lOTAN ("Què és l'OTAN" o "històries per a no dormir")
-Un dossier sobre la Comissió Trilateral ("La Trilateral: Internacional Capitalista")
-Adhesius
-Pòster Anti-OTAN
-I en preparació: dossiers sobre les basses(per a desembre) i sobre el militarisme

G.A.N.V.A.

FONDOMOC

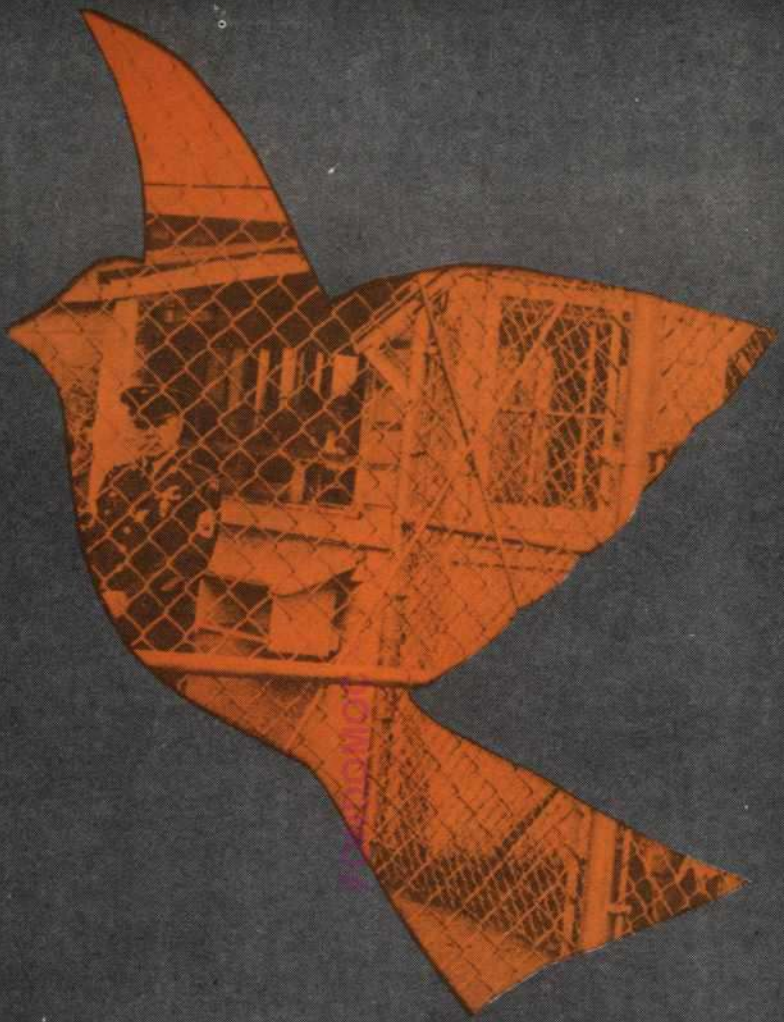

"LA FANTASÍA DESTRUIRA EL PODER.

Y UNA CARCAJADA OS SEPULTARA"

la puça i el GENERAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

327/15-4°

FUNDACIÓN

2 Quinzena DESEMBRE Nº 1

OTAN i repressio
Contra la joguina bel·lica
DOSSIER antimilitarista

index

3 ——— Editorial

4 ——— OTAN i repressió

6 ——— Contra la joguina bèl.lica

9 ——— El moviment antimilitarista a l´Estat espanyol

14 ——— Què tal fer-los ensopegar a l'últim pas

16 ——— Col.laboracions

11 ——— Sobre militarisme

18 ——— Notícies breus

NO AL TERRORISME D'ESTAT !!

RONDOMOC

UN COP MÉS LES BONIQUES PARAULES DE "LLIBERTAT DE MANIFESTACIÓ", "DEMOCRÀCIA", "RESPECTE ALS DRETS HUMANS", HAN DEIXAT PAS A LA CRUA REALITAT DEL PODER. A MADRID HAN ASSASSINAT TRES COMPANYS.

UN COP MÉS HEM POGUT COMPROVAR QUE ELS QUE ENS MANEN SÓN ELS MATEIXOS, QUE RES NO HA CANVIAT, QUE CONTINUEN TENINT LA PAELLA PEL MÀNEC I POSSIBLEMENT FINS I TOT MÉS AGAFADA QUE ABANS.

NO COMPRENEM L´ACTITUD DE PARTITS I ORGANITZACIONS QUE ES DIUEN SER REPRESENTANTS DE LA CLASSE OBRERA PERÒ QUE PER UN ALTRE COSTAT O BÉ DEMANEN CÍNICAMENT UN MILLOR ENTRENAMENT DELS COSSOS DE "SEGURETAT" (FELIPE GONZALEZ AL PARLAMENT) O BÉ ES NEGUEN A MOBILITZAR-SE SOTA EL PRETEXT QUE CAL "CONSOLIDAR LA DEMOCRÀCIA" (PCE I CCOO). IMPOSSIBLE D´ENTENDRE´LS. PER A NOSALTRES LA DEMOCRÀCIA NO ES CONSOLIDA CALLANT DAVANT D´UNS ASSASSINATS, RENUNCIANT AL DRET I AL DEURE DE PROTESTAR, D´EXIGIR RESPONSABILITATS. PER A NOSALTRES LA JUSTÍCIA I LA LLIBERTAT ES GUANYEN DIA RERA DIA I NO PAS PRECISAMENT QUEDANT-SE QUIETS A CASA DAVANT DE LES CONTÍNUES AGRESSIONS DE L´ESTAT CAPITALISTA. PER A NOSALTRES ÉS MOLT CLAR, EN FI, QUE CALLAR AVUI ÉS FER MÉS POSSIBLE UN ALTRE ASSASSINAT DEMÀ

BARCELONA, 15 DE NOVEMBRE DEL 1979

EDITORIAL

Es possible que quan llegeixis aquestes línies, company, el conflicte entre l´Iran i els Estats Units ja s´hagi resolt, no sabem ara a favor de quins bàndols ni mitjançant quins acords. Més rar -malgrat que no impensable-fóra que el govern nord-americà s´hagués decidit a emorar la força física per a aniquilar un poble que, amb tot el primitivisme que vulguem, planta cara a la política imperialista ianqui.

El cas és que la baralla entre ambdós estats (volguda, segons sembla, també pels EUA en no fer cas als seus representants de l´ambaixada que ja els havia advertit que si no lliuraven el Xa se'ls hauria d'evacuar immediatament) ens ha proporcionat una imatge excepcional del poder d´això que en diuen mitjans de comunicació social. Si ara sortíssim al carrer i féssim un sondeig de què pensa la gent sobre l'afer en qüestió, gairebé que la immensa majoria culparia l´Iran i el qualificaria de poble fanàtic, irresponsable, criminal (terrorista, també?) ... Adhuc aquelles persones que consideraven el Xa un assassí s´alineen ara amb els Estats Units. I és que el bombardeig ideològic de les agències informatives (casualment nord-americanes) ha estat descomunal. Hom diria que se'ns està preparant ideològicament per a acceptar (i tal vegada participar) en una guerra santa?) contra els "fanàtics" iranians.

I malgrat tot això, moltes de les coses reclamades per tot un poble: la restitució del que ha robat el Xa, la denúncia d´espies a l´ambaixada, ... són demandes i qüestions objectivament justes i certes, i fins i tot encara es queden curts!

No és que nosaltres abonem ni de bon tros l´evolució de l' Iran d'ençà de la fugida del Xa. De cap de les maneres admetem les execucions d´homosexuals, la repressió de la dona, el genocidi Kurd. Tot això (i més) és comdemnable i ho comdemnem. I és més, estem convençuts que l´actual situació, l´assalt a l´ambaixada amb totes les seves conseqüències, ha estat buscada també per en Jomeini i el seu govern amb l´objectiu de desviar l´atenció del poble dels problemes interns. Ha estat, doncs, una maniobra de distracció.

Però tampoc cal obviar que si Jomeini ha assolit la mobilització de tot un poble, no es deu pas a la coacció directa o indirecta (allí no es paguen dinars o autobussos per anar a cridar a la plaça d´Orient!) sinó a què veritablement existeix un sentiment antiimperialista que els mateixos Estats Units han provocat. Perquè varen ser ells els qui derrocaren el règim esquerrà d´en Mossadeq amb el cop d´estat que instauraria en el poder el "Rei de Reis". Perquè han estat i són ells, els grans monopolis ianquis, els que xupen dia rera dia, el buscat petroli mentre la meitat de la població es mor de fam i el 90 % no sap llegir ni escriure. Ells mateixos han encès la foguera que ara els consumeix.

Tanmateix ens fa l´efecte que ni Nord-amèrica ni l´ayatollà han de preocupar-se excessivament. L´antiimperialisme iranià és encara malejable i instintiu. I el que és pitjor, és fet servir per uns interessos, els d´en Jomeini i companyia, que no són els seus, malgrat que ara així ho cregui. Perquè per desgràcia, i contràriament a les aparences, el poble de l´Iran encara roman adormit.

FONDO DOCUMENTAL

OTAN I REPRESSIÓ

I- Des del març del 1958 funciona dins de l'OTAN un Comitè Científic que oficialment té la funció de "promoure la cooperació científica en la regió de l'Atlàntic Nord" [1]. Mai no he cregut que la ciència fos neutra, en conseqüència, la funció d'aquest comité no pot diferir gaire de les necessitats i de les intencions de l'esmentat bloc militar: assegurar l'ordre del sistema establert tallar de soca-rel qualsevol intent de canvi que atempti contra els interessos del capital monopolista. I això no són paraules buides, si l'OTAN, entre d'altres coses ha donat suport i ha preparat cops d'estat feixistes com el de Grècia (Coronels negres) o el d'Itàlia (que no va programar), què podem pensar de la seva pretesa cooperació científica? Per a quines finalitats serveixen les investigacions finançades per l'Organització Atlàntica? Si fem un repàs d'alguns programes realitzats pel Comitè Científic, en un principi no hi trobarem res d'estrany: "interacció aire-mar", "ecologia", "recerca oceanogràfica", "radiometeorologia", "ciència dels sistemes", "factors humans",... Aquest últim, però, m'interessa especialment! Sobre aquest progrmaa, els fulls de propaganda de l'OTAN diuen que té per objectiu: "una millor comprensió del comportament humà, recollint investigacions de les ciències del comportament com la psicologia, la psicologia social, la psicologia de l'educació, la psicofisiologia, la cibernètica..." -més endavant llegim- "El comportament de l'home i la seva interacció amb el medi són estudiats tant a nivell individual com de grup" -i finalment- "Aquest programa té un altre objectiu important: fixar una base comuna a fi de comprendre els problemes del món social i econòmic d'avui i instituir una metodologia per a afrontar-los". Els preocupa el comportament de la persona, sobretot d'aquelles que no encaixen amb l'ordre social establert. Són preocupacions semblants a les que es plantegen els teòrics de la Comissió Trilateral: analitzar els problemes socials i trobar-hi un remei adient. El remei, evidentment, és tot allò que perpetua el capitalisme, conserva els valors de l'occident, etc. En aquest sentit, cal estudiar mètodes de repressió, nous mètodes que, com veurem tot seguit, tendeixen a distanciar-se d'una repressió cega i brutal, per convertir-se en noves tècniques que podríem anomenar "tortura científica".

II- L'any 1973, l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord va organitzar a Montecarlo un Congrés científic sobre el tema "agressivitat" [2]. Aquests són alguns punts que es tractaren: "comportament agressiu en els nens, els adolescents i els adults", "quin llenguatge cal fer servir perquè un ser humà reaccioni més o menys agressivament?". Un article publicat a la revista "Bicicleta" [3] es referix a aquestes jornades: "Les finalitats d'aquests mètodes (es refereix bàsicament a la privació d'estímuls sensorials) espo

FONDOMOC

den resumir:

-Acció contra els moviments revolucionaris.

-Obtenció de confessions de culpabilitat i comunicació de fets ocults.

-Rentats de cervell i destrucció dels militants.

-Tortura en general."

Encara que les investigacions sobre tècniques d'aïllament ja havia estat experimentada amb éssers humans, als EUA, per HEB i SCOTT cvap als anys 40, els que es fan actualment són fruit dels professors i psiquiatres alemanys j. GROSSi SVAB que es portaren a terme inicialment a Praga i a partir de 1971 a la Clínica Universitària d'Hamburg-Eppedorf (també a Bambeck). La col.laboració atlantista ha estat important per l'èxit d'aquests projectes. L'OTAN ha subvencionat amb 66 milions de pessetes les investigacions del doctor GROSS[4]. Podem resumir "l'edificant" tasca d'aquests científics amb paraules de F. Mohr: "la privació sensorial és, per la seva banda, una forma refinada i relativament nova de tortura. Es basa en la supressió parcial o total dels estímuls sensorials (sorolls, contrasts de llum i ombra, colors) indispensables per al manteniment de les funcions més fonamentals". Això provoca en els presos incomunicats la defallença i depressió per a preparar un "sufcidi", tan sols manca deixar-los algun objecte aue talli, algun cordill, ... així van acabar, per exemple, els militants del grup Baader-Meinhoff. On més s'han desenvolupat experiències d'aquesta mena és a l'Alemanya Federal. Tot i així, aquestes tècniques s'estan important a tota Europa, com també les noves computadores que amagatzemen .dades de milions de personaes, presons super-controlades, els cossos especials de policia que juntament amb les lleis i decrets anti-terroristes legalitzen el continu estat d'excepció que el poder necessita per a mantenir-se. Casualment el màxim dirigent de la policia

de la RFA, Nollan, havia estat president del Servei de Seguretat de l'OTAN.

III- QUÈ REPRESENTA, DONCS, ENTRAR A L'OTAN?

Les paraules de l'ex-cap suprem de les forces de l'OTAN a Europa són molt clares: "La pertinença d'un país a l'OTAN és la garantia contra el desenvolupament de determinats processos revolucionaris". Aquestes paraules foren pronunciades a Ditchley Park (Anglaterra) en un seminari amb parlamentaris espanyols sobre el tema "L'estat espanyol i l'OTAN", el 1978. Ell mateix va dir després que no podia ser més explícit. També va ser molt explícit els senyor Arturo Moya, d'U. C. D. en una conferència en el Club Siglo XXI quan va dir que l'entrada a l'OTAN impediria "cualquier veleidad segregacionista". Ja podem imaginar les nefastes conseqüències que això representaria per les persones i les nacions que lluiten contra l'opressió de l'Estat espanyol. L'OTAN és un nou instrument de domini contra la classe treballadora, un nou obstacle per a

FONDOMOC

les lluites d'alliberament de les nacions oprimides (pensem per exemple en el cas d'Euskadi, que actualment és el que planteja més problemes i maldecaps al govern). No caiguem en l'error de creure que si s'entra a l'OTAN tindrem aquí grnas exèrcits d'ocupació (a més dels que ja tenim). Com hem vist, l'OTAN pot fer servir altres mètodes de repressió molt més sofisticats, subtils i invisibles com podrien ser els cursets a oficials de l'exèrcit sobre contrainsurgència, tortura o col.laboració amb els mateixos serveis d'intel.ligència de l'exèrcit espanyol.[5]

De tota manera, amb OTAN o sense OTAN, aquest procés progressiu d'escurçament de les llibertats, d'augment del que podríem anomenar militarització de la societat, continua i continuarà endavant; és el que ells en diuen "consolidación de la democracia", o sigui, la creació d'un estat fort, un estat policíac que segueixi aproximadament el model de la RFA. Per a mi, doncs, la lluita anti-OTAN no es pot deslligar d'una lluita contra l'estat i el capital.

QUICO.

NOTES:

1-"Cooperation Scientifique" Aspectes de l'OTAN. OTAN Services de l'Information- Bruxelles.

2- MENAHEM, Georges-"La ciencia y la institución militar." Ed. ICARIA.

3-"Alemania, escuela de represión-2" Revista "Bicicleta", nº 10, novembre 1978.

4- DIARIO DE BARCELONA. 20-4-75.

5-"El ministre (Rodríguez Sahagún) es mostrà partidari de crear una comunitat nacional d'intel.ligència que coordini tots els serveis d'informació, i va assegurar que era partidari de fomentar relacions amb el món occidental, encara que la incorporació a la OTAN no estigui decidida" (EL PAIS, 7-11-79) Cal dir també que des del maig del 77 funciona l'Alt Estat Major Combinat que té per missió "establir els plans de cooperació en els terrenys operatiu, logístic i d'intel.ligència, així com també el.laborar els plans de maniobres conjuntes entre les F.A. espanyoles y nord-americanes i altres forces dedicades a la defensa de l'Atlàntic Nord" ("ESPAÑA EN LA OTAN?' Alvarez de Castro. Manifiesto Editorial 1978.)

FONDO DOCUMENTAL

CONTRA LA JOGUINA BÈL.LICA

J- Com va néixer el Col.lectiu per una pedagogia no-violenta?

X- Bé, el col.lectiu es pot dir que es va crear fa un mes i mig, ara bé la cosa té història. Quan es va crear fa 3 anys el CANVI (Col.lectiu d'Acció No-Violenta dels Països Catalans) es va crear dintre del seu si un col.lectiu de mestres no-violents. Però aquest grup no acabà mai de funcionar bé. Fa cosa d'un mes i mig, gent que estàvem abans en aquest grup vam tornar a parlar d'engegar alguna cosa contra les joguines bèl.liques, ens va agradar la idea i vam posar uns quants cartells per magisteri i per

aquí, i va anar venint gent: estudiants de psicologia, mestres, objectors, etc, i ara som uns 15 que estem treballant. La resposta ha estat bastant bona. És d'aquelles campanyes que ja e stà posada la pòlvora i només fa falta que algú encengui el llumí perquè surti.

J- I de quins presupostos parteix el grup, com es defineix, ...?

X- Diguem que hi ha una definició ideològica implícita. Hi ha un contingut antimilitarista de fons.

J- Pots explicar-nos com influeix la joguina bèl.lica i el mateix fet de la guerra en la evolució del nèn.?

X- Des d'un punt de vista antimilitarista o antiautoritari o anticompetitiu, considerem que la joguina bèl.lica serveix perquè el nen vegi i adopti com a bons un conjunt de valors socials com la violència, el militarisme, la guerra, l'exèrcit, la policia, el masclisme. En totes les pel.lícules, la violència és sempre la que domina, el nen accepta aquests valors com a normals, llavors el nen considerarà idees com qui té la força és qui té la raó, la idea de competitivitat, etc. D'altra banda hi ha la qüestió del masclisme. El nen juga amb pistoles, en canvi la nena juga a nines, la nena es queda a la casa, cuinant mentre el nen va a fer les guerres amb els altres, llavors en cas que la nena tingui un problema, el nen l'anirà a 'salvar' amb les pistoles. Aquí es palesa com s'inculquen valors masclistes (l'home és fort, la dona és feble). D'altra banda, el nen veu l'exèrcit com una cosa divertida, el fa il.lusió la mili, l'exèrcit, disparar, fer instrucció, llavors quan el noi ja és a la mili se n'adona del que és i pensa: ostres, on m'he ficat!. Alguns mestres pensen que no s'ha de prohibir la joguina bèl.lica perquè mostra una realitat social però de fet allò que de debó mostre són uns mites: el de defensa, el de l'honor, el del rearmament. Una joguina que ens ensenyés de debó què és la guerra hauria de mostrar el napalm, les bombes atòmiques, els orfes, les vídues, la gent que l'afusellen o que la violen, ... Això sí que és la realitat de la guerra. En canvi la joguina bèl.lica prou que sé'n cuida de mostrar aquesta realitat. Al sistema no l'interessa mostrar la realitat sino el mite. La funció, per tant, de la joguina bèl.lica és que el nen un cop sigui gran accepti tots aquests mites: la defensa, la mili, el rearmament, la idea que cal ser més fort per vèncer l'enemic, ...

J- Hi ha corrents dintre la psicologia i la pedagogia que atribueixen als jocs bèl.lics una funció catàrtica. En aquest sentit consideren que és necessari que el nen jugui a guerres perquè quan sigui gran ja no tingui aquests impulsos violents i antisocials. Vosaltres què en penseu d'això? Us ho carregueu?

X- Això és mentida. Per a nosaltres aquestes doctrines amaguen i permeten que el nen quan sigui gran accepti tot aquell conjunt de valors militaristes de que abans parlàvem.

J- Com veieu vosaltres la qüestió de violència/agressivitat. Són termes equivalents? O bé considereu les relacions violència/agressivitat seguint aquella frase de la violència és a l'agressivitat com la prostitució és a la sexualitat?. Què en penseu?

X- El fet és que el nen neix amb uns impulsos agressius. Aquests impulsos poden anar cap a un cantó o cap a un altre. Una cosa és aquesta agressi-

FONDOMOC

vitat, aquestes ganes d'expandir-se, de rebelar-se contra el món, ... i una altra cosa és que aquesta agressivitat s'inflí a través de l'escola, de la tele, del pare que el pega, ... i és llavors quan es converteix en violència. En resum: hi ha una cosa innata a tots que és l'agressivitat; ara bé, és el medi social el que canalitzarà aquesta agressivitat cap al mal (violència) o cap a l'amor, la fraternitat, etc.

J- Continuant allò que deies abans de la joguina masclista, per exemple, com penseu que pot ésser superat aquest estat, perquè és clar si hi ha separació de joc entre sexes és precisament perquè l'estructura social i de poder atorga un rol diferenciat a un sexe i a l'altre. Llavors, per on pot venir la superació de tot això?

X-Aquest és el problema de sempre, el punt clau. El sistema té una sèrie de punts crítics i de contradiccions, aquesta n'és una. Ara, és cert que si l'escola continua essent competitiva, si a casa el peguen, si mira la tele cada dia, ... tot continuarà igual. Nosaltres denunciem aquest punt però és clar que la lluita contra la joguina bèl.lica està emmarcada dintre la lluita més general per la no-violència, l'antimilitarisme i el desarmament. A Suècia estan prohibides, per posar un exemple, les joguines bèl.liques però en canvi l'Estat excita a la violència d'altres maneres, llavors és clar que no ens podem quedar només en això.

J- Quins són els vostres projectes a curt termini i també a un nivell més global?

X- A curt termini, fins a Reis, és el tirar endavant una campanya contra les joguines bèl.liques. Els objectius d'aquesta campanya seran els següents: denunciar la no neutralitat de la joguina bèl.lica i d'altres joguines com poden ser les masclistes, molt sofisticades o molt tecnològiques; que no són neutrals sinó que tenen unes importants implicacions psicològiques cara l'evolució del nen; en segon lloc es tracta de denunciar la qüestió econòmica del negoci de les joguines i, d'altra banda, el donar alternatives (altres joguines, el joc natural, ...)

A llarg termini, si tot va bé, continuarem treballant el tema en aspectes com el de l'agressivitat (si el nen és o no agressiu), que és un punt clau per la pedagogia no-violenta i per la no-violència, etc.

Col.lectiu per una Pedagogia
No-Violenta.

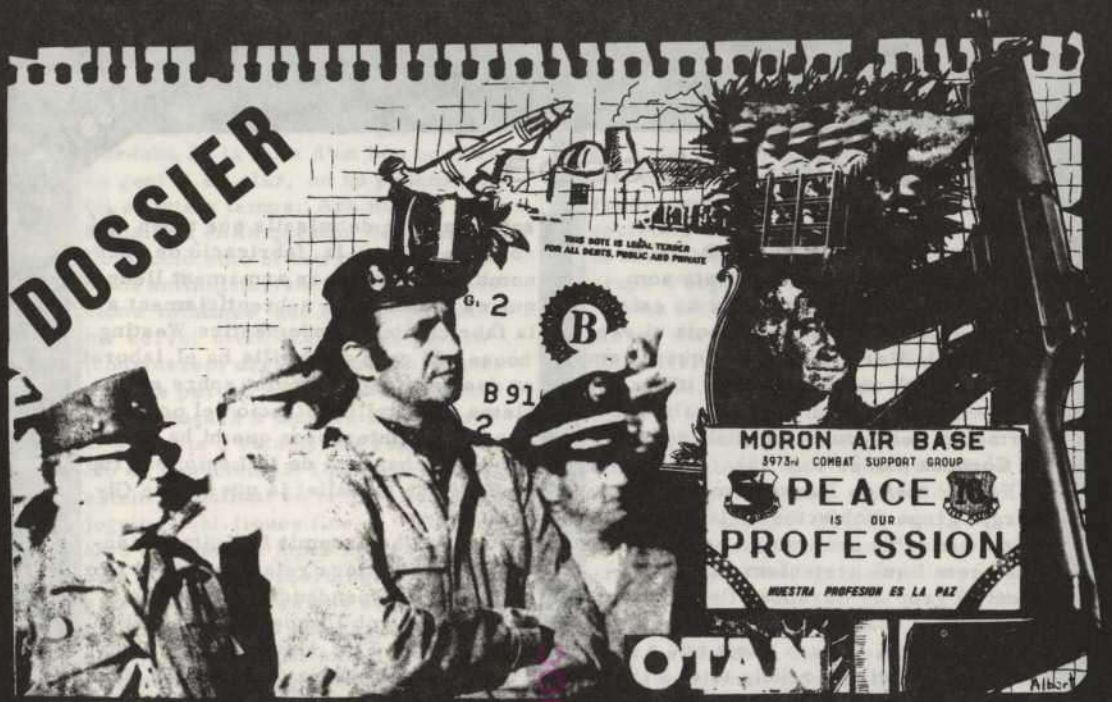

LA LLUITA ANTIMILITARISTA A L'ESTAT ESPANYOL

Des d'un bon principi un dels propòsits de la revista era de recollir totes les experiències i aportacions teòrico-pràctiques dels diferents grups que treballen aquest camp, a Europa en general i a la península en concret. Amb aquesta idea obrim, doncs, aquest dossier; tot el que hi trobareu està explicat pels grups protagonistes (volem fer constar que la majoria dels articles han estat traduïts de l'original en castellà).

Avancem des d'ara una de les conclusions: el moviment antimilitarista a l'Estat espanyol és embrionari. Malgrat tot, que això no serveixi per a desanimar ningú sinó ben al contrari. Precisament per aquests motius el dossier que avui presentem no és una cosa completa i acabada. Els articles continuaran en propers números. No cal dir, doncs, que es tracta d'una feina encetada que, com la lluita antimilitarista, cal continuar.

grup de córdoba

Per començar us diré que aquí a Córdoba, l'únic grup que està treballant en la lluita antimilitarista som els objectors de consciència; no existeixen grups d'acció no-violenta ni res per l'estil. Per altra banda aquest camp de lluita està encara als seus inicis aquí a Andalusia, hi ha poquíssima informació i els grups són molt reduïts (a Córdoba només som 10).

Fa poc més de 3 anys començaren a sorgir grups d'objectors i la primera feina que se'ns presentava era explicar què erem i què pretenïem. Concretament el grup de Córdoba, fins l'any passat només ens preocupàvem de difondre l'objecció, encara que a poc a poc sorgia una visió de rebuig total a l'exèrcit, a la seva funció i els seus valors.

Va ser a principis del curs passat quan els grups d'Andalusia vam començar a debatre la qüestió de l'antimilitarisme com a postura més àmplia i que ens donaria base ideològica capaç de cohesionar-nos i de dinamitzar-nos. Finalment, a nivell d'assemblea d'Andalusia vam assumir la definició d'antimilitaristes. A partir de llavors ens preocupàrem d'altres temes a més de l'objecció. Així a finals de l'any passat vam fer una campanya contra les joguines bèl.liques, enfocada des d'un punt de vista manifestament antimilitarista, vam dirigir comunicats a través dels mitjans de comunicació, repartiment de pamflets, encartellaments davant d'uns grans magatzems, cartells, etc.

També vam iniciar (normalment totes les companyes les preparem a nivell d'assemblea d'Andalusia, comuna a les diferents províncies) una campanyadestinada a informar-nos dels diversos "tinglados" que els militars tenen muntats a Andalusia, i així el grup de Huelva va buscar informació sobre la base de missils què tenen allí, nosaltres sobre la fabricació de certt nombre de peces per armament lleuger que es fa una mica subreptíciament a la fàbrica d'electrodomèstics Westing house. El grup de Sevilla ha el.laborat un dossier força complet sobre el problema de la militarització del poble de Ronda i els interessos que hi ha de portar-hi una bandera de la Legió; el grup de Cadis ha treballat la qüestió de Gibraltar, etc.

També s'ha assumit la lluita antinuclear, per la clara relació entre el problema de la dependència energètica i tecnològica amb l'imperialisme i el militarisme. Fins elpunt que el grup d'objecció d'Almeria o el d'Acció No-Violenta de Màlaga han estat els promotors a les respectives localitats, de la lluita antinuclear.

A Córdoba existeis un col.lectiu ecològic i per això no treballem directament aquest camp, o quan ho fem és coordinant-nos amb l'esmentat col.lectiu.

La nostra objecció ja no solament és al servei militar sinó a tot l'exèrcit i el sistema de valors militarista, i així ho manifestem en la nostra propaganda, en els diàlegs amb la gent i en les accions. De fet, a nivell d'Andalusia gran part dels objectors pensem optar per la INSUBMISSIÓ perquè veiem que és la línia més coherent amb uns plantejaments antimilitaristes, i pensem que el servei civil és més fàcilment assimilable i militarizable.

De cara al present curs l'assemblea d'objectores/ors d'Andalusia s'ha plantejat els següents punts de campanya:

-Objecció de consciència. Estatut. Devolució de cartilles.
-Campanya anti-joguines bèl.liques.
-Antinuclear. Contaminació (Huelva).
-Anti-OTAN. Bases militars.

El principal problema que tenim a Córdoba és la falta d'un bon nombre de gent i, és clar, no ho podem fer tot al mateix temps. Ara mateix estem treballant en la qüestió de difussió de l'objecció amb el seu caràcter netament antimilitarista i les reivindicacions mínimes que exigim per al futur servei civil que doni el govern (considerem urgent treballar aquest aspecte perquè a partir del desembre es començarà a debatre a les Corts el projecte d'estatut que reguli l'objecció de consciència) i per altra banda estem treballant en la qüestió de les joguines bèl.liques fins a "reis". Bé, amb això de les joguines hem aconseguit formar una coordinadora formada a part de nosaltres per ecologistes i mestres. Volem enfocar la lluita en el seu aspecte més ampli i treballarem contra les joguines bèl.liques, les mecàniques, les sexistes, les autoritàries... contra el consumisme en aquest terreny, etc.

Quan acabem la campanya de les joguines, tenim previst de promoure la creació d'un comitè Anti-OTAN, potser partint de la coordinadora anti-joguines bèl.liques en què hi ha gent interessada en la qüestió antimilitarista, i convidant persones més o menys pròximes ideològicament, grups culturals i potser la CNT. Som molt reticents a convidar partits i sindicats perquè l'experiència que tenim i que coneixem d'altres llocs és que al final sempre acaben "barriendo para su casa" i foten enlaire l'invent .

Això és aproximadament el que fem. Molta bona voluntat, moltes ganes de treballar, però poquíssima gent i poquíssims mitjans.

Pel que fa a la nostra manera de veure el passat i el futur del moviment antimiltarista, pensem que en els seus orígens està molt vinculat al moviment d'objectors i, en la majoria dels casos han sorgit com una expnasió d'aquests. Els objectors de consciència i els no-violents han estat els pioners a l'Estat espanyol d'una crítica seriosa i metòdica a l'exèrcit i les seves repercussions a tots els nivells de la societat. Tanmateix, avui dia la lluita antimilitarista està desbordant els grups d'objecció i d'acció no-violenta; ja s'ha fet massa ampla, massa complexa, massa exigent. Es necessari i URGENT anar creant comitès antimilitaristes, coordinadores antimilitaristes o el que sigui, de manera que la lluita antimilitarista adquierixi una dimensió global, però que al mateix temps permeti d'anar aprofondint en cada camp concret d'ella. Així, aquestes coordinadores podrien incloure grups d'objectors, grups antiimperialistes o anti-OTAN, grups d'acció directa, antinuclears, ...

És necessari i fonamental insertar els plantejaments antimilitaristes dins el moviment obrer i la lluita de classes, per a no caure en un vanguardisme estèril; a hores d'ara cal admetre que els plantejaments de qualsevol sindicat o partit obrer estan molt lluny d'una anàlisi seriosa de l'exèrcit com un obstacle per a la transformació social i de les nefastes conseqüències d'una mentalitat militarista en el mateix si de la classe treballadora. És, doncs, necessari que els grups antimilitaristes ens plantegem l'exigència d'adoptar una estratègia que, sense perdre força ni radicalitat en les postures, sàpiga arribar als treballadors i fer-se comprendre per ells, com un pas imprescindible per a aconseguir que el moviment antimilitarista deixi de ser minoritari i reduït a certs nuclis marginals de la població.

Finalment ens referirem al que entenem per militarisme. Encara que a nivell de definició podem donar cadascú la nostra, a nivell pràctic, tots els que estem lluitant en aquest camp tenim les idees clares i pensem que, afins. De tota manera direm que segons la línia que ha portat el nostre

grup, hem passat d'una objecció al servei militar a una objecció a l'exèrcit i encara més, al sistema, entès com una concepció global de la vida i de les relacions interpersonals i socials, on prevalen valors com l'autoritarisme, la jerarquització, la submissió d'uns envers uns altres, la despersonalització, el sexisme, la violència i tot el que ja sabem i que de forma tan explícita cristal.litza en l'exèrcit. Ara bé, és l'exèrcit la "quinta-esencia", la concretització més fidedigne d'una societat en què aquests valors són la norma? o és la institució de l'exèrcit la que a través de la història, en les múltiples formes i a través de les seves implicacions en la vida socialva contagiant aquesta societat amb els seus valors i principis. Bé, aquesta és una qüestió més de filosofia que de política, i com que a l'hora de l'acció ens és igual, deixem el treball als filòsofs i així no ocupem llocs de treball, que anem molt atrafegats...

Grup d'Objecció de Consciència de Córdoba.

comunidade do home santo

Sobre l'activitat anti-OTAN no hem fet pràcticament res; hem editat un pamflet per a distribuir-lo a nivell de la universitat. En ell alertem la gent sobre la possible implantació d'una base nord-americana en la terra gallega, de moment dissimulada per l'exèrcit espanyol sota un projecte d'instal.lació d'una base de radar.

Per altra banda el Grup de Santiago començarem una campanya d'informació sobre l'afer de l'OTAN en general, a través de les parròquies i dels seus butlletins d'informació que se'ns han ofert amb aquesta finalitat.

PAZ, FORZA E LEDICIA.

Transcribim alguns paràgrafs del pamflet (escris en llengua gallega):

"La instal.lació d'una base militar a Galícia faria d'aquest país una zona estratègica de primer grau que comportaria un control sobre la població i de qualsevol activitat econòmica que s'hi faci. Amb això de l'autonomia de Galícia "papel mollado"per sempre. I si l'Estat espanyol entra a l'OTAN les conseqüències encara serien pitjors: tropes estrangeres, maniobres, etc.

Si desitgem que l'autonomia sigui possible a Galícia i que hi hagi independència respecte a les grans potències estrangeres, hem d'oposar-nos a la base nord-americana amb totes les nostres forces".

(Grup de Santiago de Compostela).

federacion anarco-comunista

En primer lloc cal dir-vos que "Bastaxa" -Autònoms Llibertaris- ha quedat integrada en el F.A.C., en constituir-se definitivament aquest grup anarco-comunista.

Pel que fa a l'activitat antimilitarista i anti-OTAN hem d'informar-vos que a Santiago com a la resta del País Galego és pràcticament nul.la. Tanmateix nosaltres intentarem d'ara en davant fer el que puguem per a potenciar aquesta faceta de la lluita global antiautoritària, tenint en compte que ja pensen.muntar-nos una base de l'OTAN a la Sierra de Barbanza (a la costa de la Ria de Noia, a uns 70 km.

de Santiago)...

A causa del recent naixement del F. A. C. i que estem en ple procés de debat en torn a les "Bases constitutivas e o Manifesto ideolóxico do F. A. C." i que la major part de nosaltres estem ficats en la lluita contra la carestia de l'habitatge i per la falta de serveis universitaris, que com sabreu per la premsa burgesa s'està produint en el districte universitari de Santiago, tampoc no podem assistir a la reunió de Coordinació. Tanmateix esperem informació sobre el que s'acordi; compteu amb el nostre suport per a la coordinació.

Saude, Terra e Libertade.

F. A. Compostela

col.lectiu d'acció no-violenta de murcia

El colofó d'aquesta campanya, és una xerrada-col.loqui amb partits polítics sobre els temes de l'OTAN i l'Objecció de consciència. A la nostra invitació no hi van assistir els partits parlamentaris.

Per la seva banda el grup d'objectors també ha fet accions en favor de l'objecció i d'un bon estatut de servei civil.

Això han estat les lluites antimilitaristes del darrer any, Com a lluita no-violenta cal destacar la participació de 4 membres del grup en l'acció "anti-verja" d'aquest estiu passat a Gibraltar, juntament amb Gonzalo Arias i 8 persones més.

Les accions futures seran: una denúncia de l'assignació per la defensa en els pressupostos generals de l'estat i fer publicitat amb les dades (de l'UNESCO) sobre les despeses militars en el món.

Tenim notícies que a Albacete hi ha un grupet de gent amb qui portarem aquest Nadal una campanya contra les joguines bèl.liques.

El Col.lectiu No-Violent ha emmarcat la seva acció directa en la difusió de les implicacions que en els camps militar, polític, econòmic, ... ens portaria l'ingrés a l'OTAN. Aquesta campanya es va materialitzar en una primera presa de contacte amb l'opinió pública a finals de l'hivern passat: encartellats en manifestació, comunicats a la premsa i repartits a mà.

Veient que s'acostava l'estiu vam tornar "a la carga"; juntament amb els objectors i amb una campanya més ambiciosa, amb uns plantejaments antimilitaristes més generals però continuant amb l'eix principal d'accions anti-OTAN:

tres programes de ràdio, algun de més de 30 minuts; notes a la premsa i també un programa de concentracions diàries a una popular plaça de la capital; hi ha problemes amb les FOP, el segon dia hi ha 5 detinguts i un cartell pot contenir un text ofensiu per ala institució militar: se'ls pren declaració, es fan diligències prèvies i tots temem que hi hagi judici, passen els dies sense més notícies i se'ls torna a citar pel mes següent. Tot just fa dues setmanes van ser citats per darrera vegada: se'ls fa signar i arxiven l'assumpte.

QUÈ TAL FER-LOS
ENSOPEGAR A L'ÚLTIM PAS ?

L'ingrés de l'Estat espanyol a l'OTAN no pot comprendre's si el considerem com un fet aïllat dintre de tot el panorama polític espanyol, perquè suposa de fet la culminació, en el seu vessant exterior, de tot un procés de reestructuració del sistema capitalista espanyol i, particularment, del seu engranatge estatal, a les noves condicions de la lluita de classes.

Una breu síntesi de l'esdevingut d'ençà de la mort del dictador fins l'actualitat de bon segur que ens ajudarà a ubicar en el seu just lloc l'operació política consistent a fer-nos entrar a l'Aliança Atlàntica.

La desaparició de Franco obligà l'oligarquia espanyola a madurar més veloçment un projecte polític que ja alguns anys enrera li venia passant pel cap. El franquisme certament havia suposat una enorme etapa d'acumulació - la més important en tota la història del capitalisme espanyol - gràcies a l'extraordinària repressió exercida sobre la classe obrera. Però la situació en aquells instants ja no era ni de bon tros la mateixa que la dels anys 40. Les lluites obreres i populars guanyaven cada vegada més terreny. D'altra banda, el capitalisme espanyol se summergia a partir dels setanta en les fosques aigües de la crisi capitalista internacional - encara més aguditzada en el nostre cas per la fragilitat i l'extrema dependència vers l'exterior - fet que radicalitzava més la situació social. A més a més calia, per a subsistir, incorporar-se plenament a estructures econòmiques més àmplies, d'abast regional, com la CEE, però que malauradament exigien per a ingressar-hi l'smoking democràtic. Així les coses, la mort del dictador obligà la classe dominant a no repensar-s'ho més i a encetar un procés de readaptació de les estructures de l'Estat i, en conseqüència, també de les relacions socials, a les necessitats del capital, com a resposta (i prevenció) a l'increment tant quantitatiu com qualitatiu de la lluita de classes.

Encara però haurien de transcórrer uns mesos de titubeig (el govern Arias) abans que el projecte de la Reforma Política s'adoptés definitivament. Per a això fou determinant la intervenció dels Estats Units els quals exigiren a canvi del seu ajut econòmic (sobretot financer) i polític la tornada a les institucions i mecanismes de la democràcia burgesa, entesa aquesta no ja des d'una forma decimonònica sinó sota les noves concepcions de democràcia controlada (també dita estatisme autoritari, democràcia feixista, etc.) teoritzades i transmesses per la Comissió Trilateral. I com que els desigs del Tio Sam són ordres, dit i fet: Arias de sobte queia en desgràcia i pujava al govern l'ex-secretari general del Movimiento, Adolfo Suarez, de qui es predigué curta vida en el poder. Com es pot comprovar els comentaristes polítics una vegada més van ficar la pota!

I quina fou la resposta de l'oposició democràtica a totes aquestes maniobres? La d'anar afluixant progressivament fins acceptar en la pràctica l'operació de la Reforma. Només cal recordar el rebaixament de termes que per aquells mesos l'oposició realitzà: ruptura - ruptura pactada - ruptura negociada - reforma. I d'aquesta manera la burgesia espanyola anà ficant gols a uns jugadors que, autoproclamant-se l'avantguarda del poble i dels treballadors, els preocupava més l'aconseguir la seva legalització i uns

FONDOMOC

certs espais de poder (per anar, segons ells, transformant l'estat a poc a poc i des de dintre) que el no permetre la integració i la decapitació de les lluites i, per tant, en desestabilitzar (sí, desestabilitzar) una democràcia que, en realitat, no era (ni és) més que l'expressió política de la reacomodació del poder capitalista a les noves necessitats tant internes com externes de l'acumulació. En aquest sentit l'esquerra jugà a frenar les lluites del moviment obrer i popular, antifeixista certament però també anticapitalista, que s'havia anat dotant a si mateix de formes de lluita autònomes i assemblearies on ja es prefiguraven relacions socials no capitalistes i autènticament alliberadores de la classe. Es per això que les eleccions sindicals, per exemplre, no obeïren simplement al desig dels partits d'esquerra per consolidar llurs posicions i per agafar parcel.les de poder, sinó també a la necessitat imperiosa dels capitalistes de recuperar la lluita obrera i retornar-la cap a cabdals menys perillosos.

Des de les eleccions pel referèndum passant per les generals, les sindicals, la de la Constitució o les dels estatuts, el capital ha anat assolint en cadascuna d'elles i pas rera pas les seves pretensions fins al punt que avui podem sens dubte afirmar que el poder burgès és més sòlid que uns anys abans de morir Franco.

Fins ara tan sols hi ha hagut un lloc i un poble que s'ha oposat - amb més o menys èxit - a la Reforma Política: Euskadi. Tot i així és evident que ens trobem en una etapa de reflux de la lluita de classes, en la qual no ja solament no estem a l'ofensiva sinó que àdhuc són abandonades les trinxeres de la mateixa defensa. I un cas ben clar el tenim ara amb l'Estatut (penal) del Treballador.

Dintre de tot aquest context, la política exterior del postfranquisme s'ha trobat bàsicament en aquesta disjuntiva: o incorporar-se plenament a les estructures econòmiques, polítiques, i sobretot militars del món capitalista o acceptar un paper 'd'enviat especial' dels Estats Units, convertint-se així en un estat jurídicament no alineat, apte per a relacionar-se i controlar determinades àrees geogràfiques com són l'Amèrica 'Hispana', alguns països africans o, fins i tot, alguns estats àrabs. Tot això evidentment sota la tutela del germà gran en l'operació i en el repartiment del botí, que és Nord-amèrica.

Seguint aquest segon supòsit l'Estat espanyol faria d'intermediari polític, econòmic i militar (el cas de Guinea, p. ex.) de l'imperialisme nord-americà, cosa que va en consonància amb la política d'aquest darrer d'ençà de Vietnam consistent a descentralitzar les funcions de repressió internacional en mans d'estats anomenats gendarmes.

Això no obstant, tot pareix indicar que finalment se'ns encarrila cap a la primera alternativa: entrar a l'OTAN, puix que de totes maneres tampoc impolicarà tan gran destorb per al segon propòsit. Molt probablement,

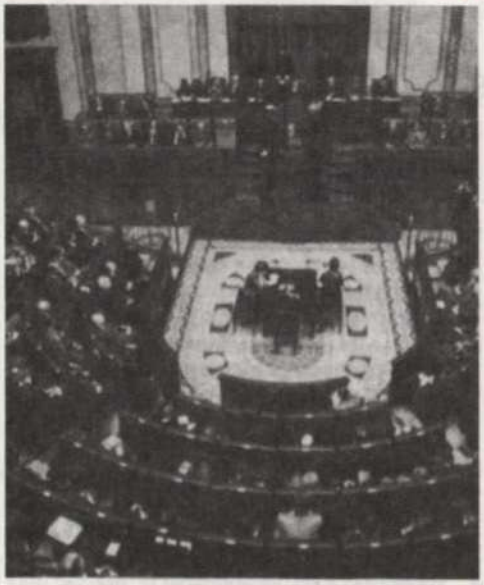

FONDOMOC

en la presa d'aquesta decisió de ficarnos dintre aquell bloc militar (i dins de la Trilateral, que ja hi som), hagi pensat decisivament la necessitat d'enllestir l'apuntalament de tot d'edifici polític espanyol, encara contestat per alguns sectors com abans comentavem. Es clar que dins de l'OTAN, les forces militars d'aquest pacte podran tenir llibertat d'intervenir a Euskadi o allí on els faci falta per aixafar tot moviment que s'oposi greument al nou marc d'opressió i explotació capitalistes. No ens ha pas d'estranyar car és la logica del capital i d'una classe social que està disposada a defensar fins al final (i per desgràcia encara té molta vida per endavant!) els seus interessos i la seva existència com a classe (hegemònica, a més a més).

D'aquesta analisi ha de partir, al meu parer, tota lluita contra l'ingrés a l'OTAN; prenent consciència que amb l'atac a l'entrada i oposant-nos hi amb totes les nostres forces estem deturant un projecte molt més ampli del capital. I encara més: no solament cal lluitar contra l'OTAN sinó tambe contra les bases, per a fotre fora aquest baluard militar de la dominació econòmica i política dels Estats Units, amb totes les conseqüències que això porta per a l'imperialisme ianqui i per a l'oligarquia espanyola.

Conscients de la seva transcendència més general, hem de procurar que la lluita contra l'OTAN i les bases serveixi de catalitzador - malgrat que les condicions ens són molt desfavorables - per al sorgiment d'un moviment no solament anti-OTAN ni antimilitarista o antiimperialista sinó global - ment impugnador del sistema des de perspectives anticapitalistes i antiautoritàries radicals.

L'objectiu és sens cap mena de dubte tremendament ambiciós. Però una victòria ara sobre l'oligarquia espanyola quan ja es creu arribar a l'últim esglaó de la seva Reforma, tot satisfeta pel seu éxit, pel "sin novedad" etern de l'explotació, significaria la possibilitat de tornar a passar a l'ofensiva en el camp de la lluita de classes. I ja seria hora!

FONDOMOC

Jordi GARCIA i JANÉ
Novembre del 1979

col.laboracions

SOBRE MILITARISME

Recentment la prestigiosa revista d'esquerres d'àmbit nacional, "Triunfo" Nº 875 - novembre del 1979, publicava un article comentant la llei de defensa nacional, signat pel col.laborador habitual Fernando López Agudín.

El fons del treball mostrava una actitud crítica envers la llei esmentada, al mateix temps que considerava positiu el fet que "por primera vez en más de cuatro décadas, la problemática de la defensa vaya a ser discutida democráticamente por los representantes electos del pueblo español ...". Però no són aquestes raons les que motiven aquest comentari, sinó unes apreciacions que, de forma marginal, introdueix el senyor López Agudín referent a l'antimilitarisme.

El comunista parla de la manera com l'esquerra s'ha de predisposar per a discutir una llei de tanta importància en el Parlament, (encara hi ha persones que confien en les discussions del Parlament; i encara més: encara hi ha qui creu que en el parlament es discuteix), l'article, doncs, deia que l'esquerra ha de superar "los viejos clisés o estereotipos antimilitaristas,

que continúan viendo al Ejército como una institución aislada de su entorno social o condenable 'per sé' desde no no se sabe muy bien qué extraña ética o moral..." i més endavant postil.la "porque el antimilitarismo, como el anticlericalismo, anacrónicos resíduos de la vieja izquierda republicana burguesa, de la que apenas quedan ya exponentes cualificados, no son más que dos disfraces supuestamente de izquierdas para eludir el análisis concreto de situación concreta: las manifestaciones y consecuencias de un determinado sistema socioeconómico".

Si esmento aquestes dades i exposo aquesta cita un xic entensa no és perquè cregui que un comentari així, com a expressió aïllada, mereixi excessiva importància, sinó perquè considero que aquesta meno d'opinions són l'exponent comú d'un important sector de la classe política de l'esquerra - naturalment il.lustrada - que componen la nostra fèrtil i ubèrrima reserva nacional. És, doncs, des d'aquesta dimensió a partir de la qual vull atalaiar el transfons polític - ja que d'altre no n'hi ha - que s'amaga sota aquest tipus de crítiques a l'antimilitarisme.

L'EXÈRCIT FILL BASTARD DE L'ESTAT

L'Estat en el seu intent d'homogeneització, de supressió de diferències, d'integració d'elements dispars i la seva posterior reclusió a tot allò típic, comú, gregari i monòton, necessita una força mitjançant la qual s'exercei xi una tal violència centralitzadora i centrípeta que és inherent i pròpia de tot Estat. Aquesta força, per la seva banda, no pot ser multidireccional ni diversificada; contràriament cal que romangui subjecta a un centre rector fèrriament constituït, que asseguri per mitjà del ciment mític de la disciplina i la obediència, una cadena jerarquicament estratificada en la qual cada element, fonamentant-se amb l'anterior estigui íntimament relacionat amb el seu immediat col.lateral sense que hi hagi cap possibilitat d'escisió o de dissentiment. Normalment el vèrtex, tant de l'Estat com de la "seva" força (l'exèrcit), coincideixen, a voltes, unificats en una mateixa persona, i invariablement sota un mateix grup d'idèntics interessos, en la seva activitat gestora.

D'aquesta forma l'Estat i l'exèrcit coincideixen plenament i mútuament s'impliquen; de tal manera que no és imaginable l'un sense l'altre, essent més aviat ambdós possibilitzadors d'ells mateixos.

Tot aquest discurs, simplista en un sentit i abstrús en un altre, no té altra intenció que demostrar que qualsevol intent, ja sigui immediat o bé futur, de constituir un Estat o de situar-se en l'àmbit dirigent d'aquest, requereix necessàriament el suport i la justificació d'una estructura que actui de mantenidora i fiadora de l'Estat:aquesta estructura és l'exèrcit.

L'ESQUERRA I L'EXÈRCIT

En base al que s'ha dit anteriorment no és difícil entendre perquè l'esquerra galanteja de forma tan filibustera i aquiescent amb el forçut "Romeo" dels nostres malsons. Ni és tan difícil entendre per què no condemna l'Exèrcit, sinó un tipus determinat d'exèrcit, una concreció concreta de l'exèrcit - com si es tractés d' "eludir l'anàlisi concreta de la situació concreta" - ja que, en definitiva, si des d'aquesta o l'altra ideologia es justifica, davant l'actual estat de coses i de cara al futur, un determinat govern, o una futura societat, com "la Millor", "la més adequada", o la "més convenient", paral.lelament també ha d'existir un exèrcit "Millor", més "Adequat", i més "Convenient", ja que aleshores calcrà igualment una justificació - per la raó de la força, natualment - del nou poder establert i dominant.

Així, doncs, aquesta esquerra nostra de cada dia, no condemna el fons, sinó la forma que aquest fons ha adquirit en un moment determinat - com si

FONDOMOC

for tan mutable! - encara que s'esforçarà - parliamentariament parlant, que no és el mateix que parlant parlamentariament, que consisteix en una estranya acció, encara no identificable però certament jocosa, que té el privilegi exclusiu, per ara, de tribuns electes - , s'esforçarà - deia - en fer coincidir tan com sigui possible aquell fons, no condemnable com a tal, amb la "seva" forma. Naturalment amb la forma més Adequada i Perfecta que es pugui imaginar.

Nosaltres mentrestant, i encara dins la nostra foscor quotidiana, continuem tenint-ho clar: Som i serem antimilitaristes ara i després; és quasi ... quasi una condemna.

Antonio Bandera Barrero

NOTÍCIES BREUS

L'exèrcit podria sortir al carrer.

Segons la revista "Aeronáutica y Astronáutica" editada per l'exèrcit de l'Aire, l'exèrcit podria intervenir en la lluita contra el "terrorisme", sota control del parlament. Paral.lelament s'ha fet una reunió de la UCD del País Basc juntament amb Suárez. Potser no calen comentaris, sabem que l'Estat està disposat a fer servir tots els mitjans al seu abast per tal d'esclafar qualsevol intent de fer trontollar les seves estructures. (vegeu Noticiero Universal, 5-12-1979)

Glòries de l'exèrcit USA.

Durant la darrera dècada, cents d'humans van servir de conillets d'índies per ales investigacions que l'exèrcit USA realitzava sobre la guerra química. El diari "Philadelphia Inquirer" va publicar el 26 de novembre de 1979 un informe descobert en que l'exèrcit nord-americà en col.laboració amb universitats d'allà, va utilitzar uns 320 presos i va gastar uns 5.000 milions de pessetes en un programa secret amb la finalitat d'experimentar deverses drogues sobre l'organisme humà(a més, les 2/3 parts dels "conillets" eren negres).

Acció dels objectors.

El passat dia 18 de novembre, una colla d'objectors de consciència van fer una repartida d'octavetes i una passejada encartellats mentre es duia a terme el sorteig dels'quintos'. L'octaveta plantejava l'absurd del servei militar i l'alternativa de fer objecció de consciència. L'acció va transcórrer sense problemes, tret d'una estona en la qual la policia va retenir els carnets d'identitat dels manifestants. Per sort, de seguida els els van tornar i els van deixar tranquils.

Jornades de CHURCH and PEACE.

Del 8 a l'11 de novembre del 1979 han tingut lloc a Alsàcia unes jornades organitzades per CHURCH and PEACE (Església i Pau). Unes 80 persones s'aplegaren a Liebfrauenberg, representants de diverses tradicions cristianes i organitzacions no-violentes com: Eirene, IFOR-MIR, Pax-Canvi, Arca, Moviment O.C., Menonites, Quàquers, altres confessions protestants i catòlics. El tema de la trobada era: Estudi del llibre d'André Trocmé "Jésus-Christ et la Révolution Non Violente" (ed. Labor et Fides, 1961). S'hi presentaren diversos treballs i foren uns dies d'intensa i agradable convivència.

FONDOMOC

ianquis foteu el camp

Aviat sortirà el nostre dossier sobre les bases militars nord-americanes a l'Estat espanyol, amb el títol "FORA IANQUIS". Hi trobareu el que són i el que representen aquestes instal.lacions, les seves implicacions sobre la població afectada, etc. El preu oscil.larà entre 50 i 60 pessetes. Si us interessa rebre'l comuniqueu-nos-ho per carta.

ATENCIÓ

Ens oferim a fer xerrades, participar en debats i a portar el material que tenim. Sobre temes de militarisme, imperialisme, OTAN, bases militars, etc.

Disposem de:

- Un dossier informatiu sobre l'OTAN (75 ptes)
- Un dossier sobre la Comissió TRILATERAL (50 ptes)
- Un dossier sobre les Bases nord-americanes (50 o 60 ptes)
- Pròximament un dossier sobre el MILITARISME
- Un pòster de l'OTAN (50 ptes)
- Un adhesiu
- Un audiovisual d'un quart de durada
- Una exposició gràfica sobre el que representa entrar a l'OTAN

FONDO

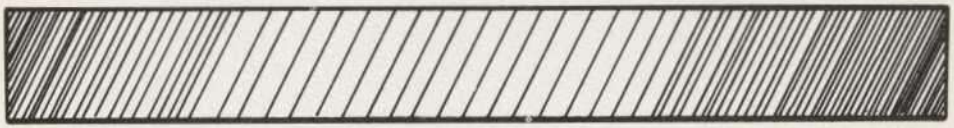

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS.....

ADREÇA.....

POBLACIÓ.....COMARCA.....

Forma de pagament:

Gir postal a nom d'Anna Porret(c/Josep Soldevila, 1. Barna-30)
Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26, 2on. Bar-10)
Per correu (" " " " ")-
Taló bancari per correu

SUBSCRIPCIÓ PER A 6MESOS: 300 ptes més despeses de correus.

IMP. COOP. XALOC T. 346 92 11 D.L.B-38298/79

la puça i el GENERAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

15 de GENER 1980 Nº 2 60 ptes

327/15-4°

MELIC: BASES IANQUIS

TV-Manipulació militarisme

índex

Editorial ——— 3

Esboç d'una definició de militarisme ——— 4

"Crepúsculo de Bizancio" o la manipulació televisiva ——— 10

MELIC: sobre bases americanes ——— 12

Col.laboracions ——— 20

Notícies breus ——— 22

anuncis ——— 23

Dipòsit Legal B-38298-1979

Imprimeix: Copisteria La Juliana . passatge escoles, 4 . telèfon 797 04 04 . argentona

FONDO DOC

* *

NOTA ALS COMPANYS LECTORS:

Aquest número de LA PUÇA I EL GENERAL - el tercer - ja és una mica més gruixut que els anteriors. Hem aconseguit d' augmentar - per bé que de moment lleugerament - el nombre de pàgines. Som conscients que el preu de LA PUÇA pot resultar un xic car. Però com de bon segur ja us deveu figurar no és pas perquè ho vulguem així sinó perquè LA PUÇA, com molt bé diu el nom, és massa petita per a fer una revista com les que fa EL GENERAL o alguns generalets aspirants a GENERALS el dia de demà.

Us demanem, per tant, comprensió. Som molt poca gent, amb escassa experiència i sense un duro. Ara, això sí, amb moltes ganes de batallar i de crear aquest espai de reflexió i de coordinació de les lluites que pretén ser LA PUÇA, amb l'ajut de tots vosaltres, és clar, i, per descomptat, a desgrat de EL GENERAL.

G.A.N.V.A.

EDITORIAL

Pocs dies abans de tancar l'any '79, el cop d'estat seguit de la invasió d'uns 50.000 soldats soviètics a l'Afganistan, commocionava el món i era aprofitat pels centres de poder mundial per a agitar l'espantall d'una nova guerra freda i tal vegada d'una altra guerra mundial.

Davant de la intervenció soviètica, la reacció dels països capitalistes comandada pels Estats Units no s'ha fet esperar: represàlies econòmiques, negociacions amb la Xina per a establir una aliança contra "l'hegemonisme i el social imperialisme soviètics", comdemnes a l'Assemblea General de les NNUU, ... Tal com els Estats Units han reconegut en nombroses declaracions allò que vertaderament els preocupa d'aquesta certament brutal i execrable ingerència soviètica, no és pas l'escabetxina d'afgans o la pèrdua dels seus drets i llibertats - ben minsos, per cert, tant en temps del govern "comunista" com del monàrquic - sinó sobretot la minva de l'hegemonia ianqui a la regió. Queda clar, per tant, que la comdemna de "l'administració" nord-americana (avui dia queda més fi dir que s'administra que no que es mana) i de tot el món capitalista rera seu és una comdemna per qüestions d'interessos (econòmics, polítics, estratègics). O altrament dit, que l'explicació de fons d'aquests esdeveniments no es troba com cínicament declaren els mariscals soviètics en "l'ajut a un estat sobirà atacat per l'exterior" (pobre internacionalisme proletari!) ni tampoc per part del món capitalista es comdemna en funció de l'obligat respecte als drets dels pobles sinó que tant l'agressió com la polseguera de reaccions que ha desencadenat cal ubicar-les dintre de la lluita de les dues grans potències - ambdues igualment opressores - pel domini mundial absolut, secundades, d'una banda els Estats Units per Europa occidental, el Japó i la Xina, i d'una altra la Unió Soviètica pels seus "partners" del bloc de l' Est.

Cal, en conseqüència, comdemnar la sanguinària invasió i exigir: "Que se'n vagin!" però no fer-ho tot demanant que en vinguin uns altres al seu lloc, els que ara estan darrera els governs titelles d'Indonèsia, el Zaire, el Marroc, les Filipines o l'Amèrica del Sud, sinó perquè siguin els pobles de l'Afganistan els que alliberats del jou imperialista que, en aquest cas, representa l'URSS (com a tants d'altres indrets), puguin organitzar-se i viure lliurament, com millor els plagui.

GANVA

MILITARISME

PRIMERA PART

L'interès per la lluita antimilitarista sembla afermar-se dins el moviment d'objectors. La declaració ideològica de Landa ho palesa clarament amb la definició antimilitarista del MOC. És aquest un esdeveniment del qual jo personalment m'alegro. Perquè cal engegar un moviment antimilitarista pràcticament inexistent fins ara, si exceptuem el cas d'algun grup com ara la GANVA. És clar, llavors, que la previsible incorporació del MOC dintre aquesta línia de treball no pot ser altra cosa que esperançadora i beneficiosa per a tots. I una de les primeres tasques que, des d'aquesta perspectiva, afecten el moviment d'objectors - i a tot aquells que estiguem interessats en el tema - a partir d'ara és la promoció d'un debat profund sobre el militarisme ja que la mateixa declaració de Landa n'ofereix una visió sensiblement allunyada de la que presideix altres treballs, un dels quals és, per exemple, aquest. La clarificació s'esdevé, per conseqüent, imprescindible si volem saber exactament contra què i/o qui lluitem i amb quina estratègia i tàctica concretes.

Tant a la declaració com en el treball per grups, s'ha conceptualitzat el militarisme com "la implantació d'uns valors repressius", "sinònim d'autoritarisme" i que ha introduït en el comportament humà un conjunt de pràctiques repressives: masclisme, relacions interpersonals autoritàries, repressives i violentes... i en el de la societat en conjunt: repressió, elitisme, jerarquització, violència, divisió de classes, autoritarisme, ..." mentre que la lluita antimilitarista es concep com una "acció davant totes (les realitats) perquè totes les realitats són militaristes". Es diu també que "la nostra mentalitat crea l'exèrcit, no l'exèrcit la nostra mentalitat". Per a mi es tracta d'una interpretació idealista (en el sentit filosòfic del terme) de l'exèrcit, interpretació que no correspon ni de bon tros a la realitat del fenomen. Per un altre costat és evident que a Landa no es pretenia fer un estudi a fons i també que la tècnica del consens impedí una elaboració teòrica mínimament coherent i clara. Però és que, tot i així, aquesta idea de militarisme fa l'efecte que sigui acceptada per bona part dels qui, d'una forma o una altra, ens interessa el tema. Per tant la controvèrsia sobrepassa els estrets límits - per força - d'una declaració, per a adquirir una dimensió més àmplia: es tracta ni més ni menys d'aprofitar l'avinentesa de la definició de Landa per a inaugurar, i així forçar d'alguna manera, el debat antimilitarista. Així les coses, aquest article pretén oferir una altra hipòtesi de treball del militarisme situada possiblement en moltes coses a les antípodes d'aquella, amb la convicció que la confrontació teòrica subsegüent ens ajudarà tots plegats a comprendre i, en conseqüència, a lluitar contra aquest enemic per ara tan vague i eteri que és el militarisme.

II -

Per a definir un fenomen social abans és precís acotar-lo històricament, que se l'inserti en el si de la societat en què es mou. I amb això

FONDOMOC

faig esment a la metodologia que seguirà l'article: estudi de l'estructura, composició i funcions de l'aparell militar al llarg de la història, per a extreure'n al final les conclusions més adients. Ho considero un primer pas - imperfecte, doncs - per a oferir una alternativa a d'altres definicions que, almenys segons la meva manera d'entendre, donen una visió metafísica i idealista del fenomen. Vol dir copsar que el militarisme no ha existit sempre sinò que, com totes les coses, té un principi i un final car s'integra, en definitiva, dintre d'unes societats determinades, no eternes sinó mortals, no immutables ans en constant evolució, i que, d'altra banda, no és la nostra manera de ser la creadora de l'exèrcit o la que origina el militarisme sinó que, ben al contrari, és l'exèrcit (a través del Servei Militar, p.ex.) qui conforma la nostra manera de ser i de pensar.

Una darrera precisió: el terme "aparell militar" (equivalent a "institució militar") no és ni casual ni gratuït. Pressuposa l'existència de l'Estat puix que l'aparell militar és un aparell d'Estat. Conseqüentment estic fent ja dues afimacions prèvies: la primera consisteix a considerar l'estructura, composicions i funcions de l'aparell militar com a estructura, composició i funcions de classe car l'Estat existeix perquè hi ha classes socials; i la segona és que sense Estat no existeix l'exèrcit com a institució, o, altrament dit, abans de l'aparició de l'Estat, en el transcurs de la fase històrica de comunisme primitiu, no hi ha institució militar sinó que la funció d'autodefensa s'assumeix espontàniament per tota la tribu o la gent. És allò que se'n diu el poble en armes.

III -

A) El mode de producció esclavista i l'aparell militar

- Caracterització general de la societat esclavista

De la descomposició del sistema comunal primitiu sorgirà a diverses zones del planeta la societat esclavista. Aquesta es fonamentarà en la propietat dels mitjans de producció (terres, eines, aigua, ...) i àdhuc de la força de treball (esclaus) per part d'una classe social: els lliures.

La localització geogràfica i en el temps del MPE (Mode de Producció Esclavista) és heterogènia: trobem formacions socials esclavistes a Mesopotàmia i Egipte ja durant el quart mileni abans de la nostra era, més endavant a Síria, Palestina, Fenícia, l'India i la Xina en el tercer mileni i a Grècia i l'antiga Roma ja en el primer mileni a.n.e. Fins i tot, la formació social nord-americana serà en part esclavista fins que la Guerra de Secessió liquidi definitivament les relacions socials esclavistes per a passar directament al MPC.

La societat esclavista està basada en l'existència de dues classes socials principals i antagòniques: els lliures i els esclaus, al voltant o dintre de les quals es diferencien altres sectors socials (colons, camperols, artesans, ...). Com tota societat classista, la seva dinàmica i evolució l'imprimeix la lluita de classes així com també la seva crisi i el seu esclat final. Perquè, en efecte, les contínues sublevacions d'esclaus (insurreccions a Sicília, la dirigida per Espartaco, etc.) juntament amb llur resistència i apatia envers la feina, impedien el desenvolupament de les forces productives amb les correspondents crisi econòmiques que es traduirien a la vegada en crisi polítiques (inestabilitat dels règims, ineficàcia dels aparell estatals, ...), ideològiques (la irrupció del cristianisme) i militars (feblesa de les legions romanes enfront els "bàrbars").[1]

- La funció de la institució militar

El pas del règim de comunisme primitiu als règims esclavistes signi

FONDOMOC

ficà la progressiva separació de les funcions públiques respecte al poble; és a dir, l'aparició de L'Estat que és, per definició, l'instrument de domini d'una classe social sobre una altra. Engels, referint-se a la descomposició de les gens gregues explica: "no faltava més que una cosa: una institució que no solament assegurés les noves riqueses dels individus contra les tradicions comunistes de la constitució gentil, que no solament consagrés la propietat privada abans tan poc estimada i fes d'aquesta santificació la finalitat més elevada de la comunitat humana, sinó que, a més, imprimís el segell del reconeixement general de la societat a les noves formes d'adquirir la propietat, que es desenvolupaven una rera l'altra i, per tant, a l'acumulació cada vegada més acceleradada de les riqueses; en una paraula, faltava una institució que no solament perpetués la naixent divisió de la societat en classes sinó també el dret de la classe posseïdora d'explotar la no posseïdora i el domini de la primera sobre la segona.

I aquesta institució nasqué. S'inventà l'Estat". [2]

En aquest context és clar que l'aparell militar gaudís des del primer moment d'una importància excepcional i que aquell s'aniria enfortint a mesura que augmentessin els antagonismes de classe. A les formacions esclavistes ja podem parlar, doncs, d'aparell militar pròpiament dit; abans, en canvi, era tot el poble qui acomplia les tasques d'autodefensa de la comunitat.

A l'epoca esclavista la funció militar recaurà exclusivament en els lliures i mai no es permetrà combatre els esclaus. L'explicació no és gens complicada: els esclaus amb armes ja no continuarien essent esclaus.

El Servei Militar es considerava una obligació i alhora un honor per als lliures. Val la pena afegir que l'estructura de l'exèrcit es componia de diferents cossos: la cavalleria i la infanteria, cadascun dels quals corresponia a un determinat sector social. Així, per exemple, en temps de Solon, a Grècia, es dividien "els ciutadans en 4 classes, d'acord amb la seva propietat territorial i el producte d'aquesta... les quatre classes formaren la base d'una nova organització militar. Les dues primeres subministraven la cavalleria, la tercera havia de servir en la infanteria de línia i la quarta com a tropa lleugera... o a la flota, possiblement aquesta classe estava a sou". [3] Aquest cas constitueix un exemple diàfan per a adonar-se que en una societat de classes res no és un problema purament tècnic o neutre com plausiblement hom podria esperar de l'organització de l'exèrcit a les batalles sinó que es tracta, abans que tot, d'una qüestió eminentment política.

Les funcions de l'exèrcit dins el MPE són fàcils d'endevinar: d'una banda la conquesta de nous territoris i més esclaus i d'una altra, el manteniment de les relacions de producció esclavistes i això vol dir la repressió de les lluites dels esclaus.

Pel que fa a la primera de les funcions, E. M. Schtayerman assenyala: "sota la república els sectors vinculats al sistema d'economia esclavista més desenvolupat eren partidaris de la solució pacífica dels conflictes amb els 'bàrbars' en tant que els grans propietaris, que necessitaven colons,

FONDO MG

empenyeren el govern ca a la guerra". [4]

Quant a la tasca de repressió dels esclaus cal que ens adonem que la coacció i la força eren l'únic mitjà que les classes dominants tenien en l'esclavisme (també en el feudalisme) per a obligar els esclaus a treballar.

B) El mode de producció feudal i l'aparell militar

- Caracterització general de la societat feudal

Mentre que a les societats esclavistes la classe dominant-els lliures-s'apropieaven completament de l'excedent o plusvàlua produït pels esclaus amb el seu treball per a després tornar-los-hi una part, el mínim necessari per a la reproducció de la seva força de treball, en el feudalisme la captació de l'excedent seguirà altres camins i adoptarà altres formes; en aquest cas el senyor feudal serà el propietari del mitjà de producció essencial - la terra - a la qual estaran obligatòriament adscrits els serfs - però no de la força de treball i l'excedent anirà a parar a les seves mans per mitjà de l'obligació dels serfs a lliurar-li una determinada renda - monetària, en forma de serveis o en productes. Des d'una òptica menys profunda però, per això mateix, també més descriptiva podem definir el feudalisme pels següents trets:
a) desenvolupament de relacions de dependència d'un home respecte l'altre, amb l'existència d'una classe de guerrers especialitzats ocupant els esgraons superiors d'aquesta jerarquia; b) extrema fragmentació del dret de propietat; c) jerarquia de drets sobre la terra, nascuts d'aquest funcionament; d) fragmentació del poder públic (Ganshof).

Les societats feudals - localitzades a Europa i el Japó - les integren dues classes antagòniques; els serfs i els senyors, i per d'altres secundàries (p.ex. l'artesanat o la naixent burgesia). La dinàmica de la lluita de classes entre els uns i els altres conduirà una vegada més a la progressiva dissolució de les relacions d'explotació feudals amb la marxa dels camperols a les ciutats (els burgs) constituint-se uns en burgesos i d'altres en proletaris i portant a la ruina els senyors feudals del camp. [5]

- La funció de la institució militar

L'exèrcit el forma la classe feudal - els nobilites, d'origen noble i els milites, cavallers. Es tracta d'un cos homogeni i tancat, impermeable a la classe dominada i on cada senyor disposa del seu exèrcit. Aquesta fragmentació relativa del poder militar es fonamentarà "en la necessitat d'establir el major número possible de centres de potència militar per a fer front al continu perill d'invasions i revoltes". (Ja veurem com uns segles després aquest mateix planteja-ment donarà el resultat invers.)

Els senyors són vassals del rei a qui deuen lleialtat i obediència que es concreta en el servei militar, l'assistència a la cort del rei i el pagament de determinats tributs. En allò que ara ens interessa, les obligacions militars, aquestes eren "la forma típica de contrapartida d'una baronia; l'exèrcit del regne havia d'ésser un exèrcit feudal; és a dir, cada vassall estava obligat a aportar un nombre especificat d'homes, armats en forma també especificada, i cada baró manava els seus homes. [6] "La durada i espècies del servei militar eren fixes i més enllà dels seus límits predeterminats el vassall no estava, estrictament parlant, obligat". [7]

Així mateix els senyors s'obligaven a protegir els seus serfs encara que, com ja suposareu, molt sovint els "protegien" excessivament.

La transcendència de l'aparell militar en el MPF (Mode de Producció Feudal) és més gran que a les

FONDOMOC

formacions esclavistes ja que s'atorga als senyors la funció guerrera per excel.lència, circumstància que a nivell d'estratègia militar conformarà les batalles com "una sèrie de combats individuals simultanis".[8] D'ací que es crei una ideologia específica que legitimi la violència senyorial. G. Duby explica: "la propagació de la ideologia de la pau accelerà també la instauració d'una moral pròpia per a tots els guerrers. Aquesta moral reposava sobre una valoració de l'acció militar: els intellectuals de l'església van cercar llavors una justificació espiritual per a la violència cavalleresca - i això prepararà la instauració de la idea de croada - el model exemplar de "Miles Christi" i el varen proposar a tota l'aristocràcia laica; és a dir, també als membres de l'estrat superior, als "grans", als "nobles".[9] "La guerra no és dolenta més que per accident, quan afecta els cristians, els dominis o gents de l'Església, però es converteix en bona quan protegeix la cristiandat contra l'infidel. La guerra privada no era ni millor ni pitjor que la guerra pública. Tota guerra, sense distinció, es transforma en dolenta quan violava l'ordre cristià. Tota guerra es convertia en legítima i santa quan tenia per objectiu la restauració de la pau de Déu".[10]

Si la ideologia feudal atribuïa als senyors el rol de "defensor de la vídua i de l'orfe, (la) providència del pobre i del feble, combatant de la Santa Església,"[11] o "la defensa dels homes que preguen i treballen,"[12] la realitat, evidentment, venia a ser radicalment distinta.

Per a mantenir el seu domini i per a conservar el seu poder el terratinent necessitava d'un aparell que unís i li supedités un enorme numbre de persones, subordinant-les a determinades lleis i normes, totes les quals es reduïen bàsicament a un sol objectiu; mantenir el poder del terratinent sobre el camperol serf".[13]

Pensem que, a l'igual que l'esclavisme, l'apropiació de l'excedent per la classe dominant es realitza mitjançant la coacció extra econòmica. Marx, referint-se al procés d'extracció de l'excedent en els modes de producció precapitalista explica: "sota totes les formes en què el treballador directe és "posseïdor" dels mitjans de producció i condicions de treball..., la relació de propietat ha de manifestar-se a la vegada com a relació directa de domini i de servitud i el productor directe, per consegüent, com un home privat de llibertat, manca de llibertat que pot anar des de la servitud de la gleva fins al deure d'abonar simplement un tribut al senyor... En aquestes condicions, només la coacció extraeconòmica, qualsevulga que sigui la forma que revesteixi, pot arrencar a aquests productos el treball sobrant per al terratinent nominal".[14]

Concretant més, distingirem dues funcions de l'exèrcit: el reaprovisionament de força de treball i de mitjans de producció (serfs i sòl) i la contenció de la lluita de classes manifestada en la negativa a pagar la renda i en les revoltes camperoles. Analitzem una per una aquestes funcions.

La primera fa referència "a la competició entre senyors per terres i vassalls, el conjunt del qual és la base sobre la qual es fonamenta poder i prestigi... Aquesta competició és anàloga a la que existeix sota el capitalisme per beneficis però els seus efectes són ben diferents. En el primer cas genera un estat de guerra més o menys permanent, però la inseguretat de vides i hisendes resultant, lluny de revolucionar els mètodes de producció com succeeix en el marc de la competició capitalista, es limita a accentuar la mútua dependència entre senyor i vassall... La guerra feudal agita, empobreix i ex-

FONDO MOC

haureix la societat, però no mostra cap tendència a transformar-la".[15]

Quant a la contenció de la resistència camperola hem de tenir present que arribaren a protagonitzar grans revoltes (Alemanya, Prússia) que posaren en qüestió - mantenint a ratlla durant decennis les tropes dels senyors i del rei - el règim de servitud feudal. L'estudi d'aquests moviments ens demostra que Marx i Engels s'equivocaren quan minusvaloraven el potencial revolucionari dels camperols.

C) L'estat absolut i l'aparell militar

- Caracterització general de l'estat absolut

"L'estat absolutista es caracteritza pel fet que el titular del poder estatal, en general un monarca, concentra en les seves mans un poder incontrolable per les altres institucions i l'exercici del qual no és restringit per cap llei limitativa, ja sia aquesta llei d'ordre positiu o d'ordre natural-diví".[16]

El contingut de classe de l'estat absolut, que apareixerà d'ençà del segle XV i s'exemplificarà amb el regnat de Lluís XIV de l'estat francès, és un tema molt complex i sobre el qual hi ha diverses interpretacions des de la que el considera ja com un estat capitalista fins a qui veu en ell encara un estat feudal passant pels qui l'entenen com a resultat d'un precari equilibri de forces entre noblesa i burgesia (Marx i Engels). Jo em limitaré a exposar aquells punts que es refereixen a la institució militar intentant eludir en la meva exposició la polèmica anterior.

El poder militar experimenta una cabdal transformació a l'època absolutista: la fragmentació dels exèrcits cedeix el lloc a llur concentració sota el poder del rei.

A l'estat francès "l'ordenança de 1439 agrupà tota la força militar en mans del monarca i féu efectiva la seva autoritat en concedir-li un impost nacional amb què sostenir-la. l'èxit de la mesura fou esbalaïdor i revela amb tota claredat per què les nacions en procés d'ascensió estaven disposades a donar suport a l'absolutisme reial".[17]

Més en general, l'estat absolut es proveïrà d'un exèrcit normalment compost per mercenaris (encara que a vegades també pels ciutadans, mesura aquesta que es consumarà d'ençà de la revolució francesa) relativament allunyats dels vincles feudals, cosa que es demostra pel predomini de la infanteria sobre la cavalleria (noblesa).

No cal oblidar tampoc que una de les principals causes de l'ascensió de la monarquia absoluta radica en la necessitat del règim feudal de reforçar el poder reial per a reprimir les revoltes camperoles.

Maquiavel s'erigirà en el més important teòric d'aquest nou estat. Criticarà en les seves obres els senyors feudals i l'exèrcit mercenari, defensant la concentració del poder militar en el monarca i la creació d'un exèrcit nacional italià. Les seves paraules en són prova: " una república es veu menys subjugada pel ciutadà que la mana, quan disposa dels seus propis exèrcits que quan ha de confiar en tropes mercenàries".[18]

FONDO MOC

LES MANÌPULACÌONS DE TV "CREPUSCULO EN BIZANCIO"

Dir que els mitjans de comunicació no són neutrals no és fer cap descoberta excepcional; malgrat això, hi ha cops que la manipulació ideològica que s'amaga darrera de certes pel.lícules esdevé tan brutal, que no toca altre remei que denunciar-la. M'estic referint concretament a la sèrie "Crepúsculo en Bizancio" oferida per RTVE els dies 18, 19, 20 i 21 de desembre en l'espai "Grandes Relatos". Per a aquells que no sàpiguen de què va la cosa (els qui tenen la sort de no veure la tela) cal explicar que es tracta d'una pel.lícula repartida en quatre episodis que varen ser passats a l'hora de més gran audiència (a partir de 2/4 d'onze del vespre).

Basada en una novel.la d'Irwin Shaw, l'argument era, si fa no fa, aquest: Jesse Craig, un conegut productor cinematogràfic que durant 10 anys no havia produït res, es presenta al festival de Cannes amb la intenció de trobar algú que financés la producció d'un guió de contingut molt secret i, segons sembla, d'allò més explosiu (una pel.lícula sobre la fi del món, dóna per tota explicació en Jesse Craig). Sense saber gaire bé per què, els membres d'un grup terrorista (dirigit secretament per un conegut actor d'idees esquerranes) volen fer-se amb l'esmentat guió. Des d'un atemptat amb explosius, en el que mor una amiga del productor, fins a la intervenció del secret líder del grup, l'actor Bret que vol comprar-lo, supostament per interpretar-ne el paper de protagonista.
Enmig de tot això, es van succeint tota una sèrie d'embolics: enrotllament sentimental entre el productor (el noi) i una periodista que es passa la vida anant-li al darrera (la noia), ocupació armada per part dels terroristes del palau on se celebra el festival... Finalment, en el darrer episodi tot es comprèn amb una claredat absoluta: Els malèvols terroristes volen fer-se amb el guió perquè, casualment reflexa els seus diabòlics plans i, de fer-se amb la pel.lícula, el món seria alertat del perill de corre (aquest és l'objectiu del productor) i en conseqüència hom prendria mesures perquè mai no ho poguessin fer. Després d'intentar-ho tot, els terroristes, veient que no poden fer-se amb el guió, decideixen no esperar més i realitzar els seus plans. I per fi ens enterem de quins són!!!
De sobte són segrestats tres avions, els segrestadors no donen senyals de vida, ningú no s'explica el què hi passa. Ningú, excepte el productor Jesse Craig (que per alguna cosa és el noi de la peli), el qual veu l'extraordinària semblança que hi ha entre el que està començant a passar i el seu guió. Immediatament truca a l 'actor Bret i un contestador automàtic li notifica que s'ha anat de vacances en el seu vaixell.
Aleshores ho comprèn tot! Bret és el cap dels terroristes!!! (Ja sospitava ell de les seves idees esquerranes!)
Persecució, abordatge del vaixell de Bret i baralla tòpica del noi amb el dolent contemplada per la noia, que s'ho mira i no fa res.
Després de matar Bret (evidentment, el dolent mor), el protagonista agafa la ràdio del vaixell (utilitzada pel dolent per a coordinar l'acció terrorista) i es disposa a avisar al món del

FONDOMOC

perill que corre.
Intenta de comunicar-se amb Washington, però l'operadora li diu que no pot fer-ho perquè hi ha vaga de telèfons (aquests obrers, sempre tocant la pera!). Ja desesperat i quan sembla que no hi ha remei, una llum creua el seu cervell:
"-Operadora, pòsim amb la base de l'OTAN a Nàpols!!!
(Primer pla del rètol de la Base: NATO). Allà, el sorprès comandant de la Base escolta la terrible història. Efectivament, els tres avions segrestats es dirigeixen cap a tres ciutats dels EUA amb l'objectiu de llençar-hi sengles bombes atòmiques (robades, evidentment, perquè com tots sabem és del tot impossible que els terroristes les poguessin fabricar a partir dels residus d'una central nuclear). Quan esclatin aquestes bombes, la resposta nuclear nord-americana es dirigirà automàticament sobre la URSS i es provocarà un conflicte nuclear que destruirà els sistemes socials existents.
"I llavors els anarquistes i el terrorisme es faran amb el domini del món" (frase textual).
Però evidentment, això no passarà, perquè per alguna cosa està l'OTAN. Immediatament els dispositius defensius de l'Occident es mobilitzen (avions cap amunt, avions cap avall) i

moments abans que les diabòliques bombes assoleixin llurs objectius, són destruïdes (terroristes inclosos, com és natural) pels eficients avions de caça nord-americans.
Final apoteòsic amb abraçada entre el noi i la noia amb conclusió-"moraleja" alliçonadora:
"Aquesta vegada ens hem salvat, però i la propera?"

Casalment, aquesta sèrie es pasava just una setmana després que l'OTAN decidís de modernitzar els seus misils nuclears.
Sobren comentaris!

QUIM

FONDOMOC

Som de la LLIBRERIA L'ARC DE SANTA MARIA i volem que no sigui tan sols això, sinó també un centre de contacte i de documentació per a tota la gent que vulgui una vida alternativa.

Tenim llibres de: ECOLOGIA, NO-VIOLÈNCIA, ANTIMILITARISME, NATURISME, CONTRACULTURA, FEMINISME, etc. i podem facilitar contactes amb grups que treballen aquests temes.

Envieu les vostres comandes contrareembossament.

PAU i FLORS

L'ARC DE SANTA MARIA
c/Santa Maria, 12
Barcelona - 3
telf: 319 10 98

MELIC

SOBRE BASES NORD-AMERICANES

Teniu davant vostre un dossier sobre les bases militars nord-americanes. Caldrà que aclarim, però, des d'un bon principi que l'ambició d'aquests articles no és de fornir el lector d'una informació rigorosa, metòdica i completa de la problemàtica que comporten les bases, informació que ja hem plasmat en un dossier que hem editat fa poc sota el títol de "IANQUIS FOTEU EL CAMP" (gener del '80) i que des d'aquí us oferim. En tot cas, els fulls que segueixen tracten alguns aspectes més concrets que considerem importants i que complementen el treball esmentat. També avancem que tenim l'idea d'anar publicant articles sobre la problemàtica concreta de les bases explicada pels grups que les tenen a prop de casa. Pensem que els qui hi estan implicats directament i en pateixen les conseqüències són els que millor ho poden explicar.

UNA EXIGENCIA PER A LA SUPERVIVENCIA:

¡ANQUIS FOTEU EL CAMP!

MELIC

Un títol com el que encapçala aquest article pot semblar un pèl exagerat; la meva idea no és de ser catastrofista però segurament si parléssim amb els pagesos que viuen en els pobles propers al camp de tir de "Las Bárdenas" (entre Navarra i Aragó) encara dirien frases més patètiques i desesperades. El polígon de tir de "Las Bárdenas", llogat per l'exèrcit nord-americà des del 1951, és bombardejat contínuament amb un promig de 150 projectils diaris per avions, no solament nord-americans sinó també d'altres estats de l'OTAN. Més d'un pagès ja ha mort per causa d'explosions d'artefactes que han caigut fora del camp, en terres de conrreu, o bé han probocat incendis en boscos propers. Un altre exemple significatiu és el cas de les Illes Columbretes, poc conegudes i petites però suficients per a ser usades pels avions nord-americans com a objectiu de les seves bombes. En aquest cas, si bé les illes (a 30 milles de Castelló) no estan habitades i per tant no hi ha hagut desgràcies personals, són un clar exemple de degradació del medi ambient ja que e'està perdent un interes sant ecosistema d'origen volcànic. D'exemples en trobaríem més peró potser n'hi ha prou amb un toc d'alerta; tot just començat l'any, ens visita el Canceller de la RFA Helmut Schmidt i diu que la península és idònia per a l'entrenament de l'aviació militar alemana. Per si això fos poc també té una altra oferta: si l'Estat espanyol entrés a l'OTAN s'hi podrien instal. lar una bona colla de míssils Pershing II (nord-americans, naturalment). Després de vint-i-set anys que fa que duren els tractats bilaterals amb els Estats Units n'hi ha prou per adonarse de les implicacions que han portat, ningú voldria un altre Palomares, tot hom coneix prou bé que les zones on hi ha implantades bases ianquis existeix un índex molt més elevat de conflictivitat, tan de baralles, delinqüència, com augment de la prostitució i destrucció total de les característiques pròpies del lloc. Així a Rota o a Torrejón, tots els cartells estan escrits en anglès, tots són botigues de "souvenirs", "Typical Spanish", etc. A Ciutat de Mallorca hi ha ocasions en que més de 10.000 soldats desembarquen de la VI Flota i provoquen una "veritable invasió". És lògic, doncs, que provoqui un sentiment anti-ianqui en la població (hi ha bars que neguen l'entrada als ianquis).

En qualsevol cas, es tracti d'una base, es tracti d'un camp d'entrenament o de proves de tir, les conseqüències sempre les paguem els treballadors i a més, sobre les nostres espatlles carregaran l'augment del pressupost de defensa, l'entrada a l'OTAN o les noves bases i instal. lacions militars projectades. Molt possiblement d'aquí un temps podrem parlar més extensament de les bases projectades, evidentment de cara a l'entrada a l'OTAN com són la de Menorca (de submarins atòmics), la de Galícia (aèria) i la del País Canari, aquesta última ja s'està construint a Arinaga i ha provocat una forta reacció popular, s'han fet mobilitzacions, interpel. lacions al govern i a les Corts (per part del diputat d'Union del Pueblo Canario, Fernando Sagaseta), tant contra la base com contra l'OTAN.

Cada vegada és més clar que serà

FONDOMOC

MELIC

la mobilització popular la via per aconseguir el desmantellament de les bases militars nord-americanes, ja que en aquest sentit la postura de l'esquerra majoritària és clarament claudicant. El més greu és que ens vulguin fer acceptar els tractats bilaterals com a mal menor en cas de no entrar a l'OTAN. Les conseqüències immediates són les mateixes. En tot cas l'entrada a l'OTAN legitimaria tot el que ara patim amb les bases i a més augmentaria sense necessitat de justificacions el nombre de bases (serien bases de l'OTAN, no nord-americanes!). Penso, doncs, que no es pot deslligar la lluita contra l'OTAN de la lluita pel desmantellament de les bases; potser pot resumir-ho aquesta frase: IANQUIS FOTEU EL CAMP!

Quico

TOP SECRET: L'IMPERIALISME IANQUI ENS VIGILA

Reproduïm tot seguit les parts que considerem més interessants d'un document, traduït de l'anglès, destinat a la coneixença del mercat militar de tots els països del món (en aquest cas, l'Estat espanyol), cara a vendre'ls totes les cosetes bel.liques que puguin necessitar. Aquesta anàlisi és publicada cada any, en una sèrie de llibres, pel "servei d'anàlisi del mercat de defensa", una agència independent del govern nord-americà, i es dirigeix a fabricants i venedors d'armament perquè aquests coneguin més les seves possibilitats de vendre's els seus "productes" arreu del món. Nosaltres hem traduït parts del document publicat al març del '77, que conté 19 fulls d'estadístiques militars de l'Estat espanyol així com d'un suplement d'11 fulls sobre l'estructura militar espanyola.

Encara que aquesta anàlisi no resulta gaire profunda, les al.lusions a la importància estratègica de la Península, al "problema basc", al protagonisme dels militars dins el règim espanyol, al lligam estret de l'Estat espanyol amb l'OTAN o a la possibilitat de servir de territori d'operacions per a una possible intervenció dels EUA o de l'OTAN al Nord d'Africa, tot això ens semblava especialment significatiu. I si no, millor que jutgeu vosaltres mateixos.

Amb una població que sobrepassa els 35 milions i un territori de 196.000 milles^2, Espanya és el país més gran de l'Europa Occidental que no és membre de l'OTAN. Fou exclosa de l'Organització i, per un quant emps, de les NNUU arran dels estrets lligams que abans i durant la II Guerra Mundial tingué amb els règims feixistes de l'Alemanya nazi i d'Itàlia.

Però la importància estratègica d'Espanya com a país que guarda l'entrada al Mediterrani ha dictat que l'Oest desenvolupés unes fortes relacions militars amb ell. Això s'ha assolit sobretot mitjançant els acords directes entre Espanya i els EUA, el darrer del qual expirà el 1975. En contrapartida pel dret a mantenir bases navals i aèries al sól espanyol, el tractat encomenava als EUA la tasca de proveir amb 1.200 milions de dòlars en concepte d'ajuda i crèdits per un període de 5 anys.

MELIC

Amb la presència EUA afermant la seguretat d'Espanya d'amenaces externes i, en conseqüència, fent d'ella un "membre" no oficial de l'OTAN, les seves principals preocupacions militars estan relacionades amb la seguretat interna i amb la protecció de les Illes Balears al Mediterrani, les Canàries a l'Atlàntic i de Ceuta i Melilla a la costa del Nord d'Africa. També tenia una presència militar a través de la legió estrangera al Sàhara espanyol fins el 1976, any en què aquesta colònia passà a mans del Marroc i de Mauritània.

Amb la retirada del Sahara espanyol, els principals problemes espanyols que afecten les relacions internacionals són tant la inquietud interna causada per les ambicions nacionalistes del grup separatista basc a la part nord del país com la contínua baralla amb el Regne Unit sobre la sobirania de Gibraltar. A més, ha estat cautelós pel que fa al desenrotllament polític de Portugal en els darrers anys per bé que tenia un tractat de mútua defensa amb aquest país. També té un tractat de cooperació militar mútua amb França així com comerç i relacions diplomàtiques amb diversos països de l'Est i la República Popular Xina.

La significació estratègica d'Espanya es deriva de l'accés a una posició geogràfica dominant respecte als mars contigus i als estrets marítims, i per les seves barreres naturals enfront d'una invasió les quals li comfereixen unes característiques de reducte ben situat en la part de la Península d'Europa més distant de l'amenaça.

Els seus ports i aeroports dominen el Mediterrani Est, les Balears i el Mar d'Alboran. I com per extensió del continent, les Illes Balears vigilen i estreten el Mediterrani i l'apropen a l'Oceà Atlàntic.

Les implicacions d'aquesta favorable posició estratègica es veu enormement incrementada per la considerable distància existent des dels aeròdroms dels

FONDOMOC

estats del Pacte de Varsòvia tant com per les seves barreres naturals enfront d'una invasió.

... Endemés, amb una invasió de les forces de terra del Pacte de Varsòvia, aquestes haurien de penetrar a través d'Alemanya i de França, abans d'arrivar als Pirineus.

... Aquesta importància estratègica podria servir a l'OTAN com a lloc de sortida dels avions o com a base per a operacions militars navals dintre les grans rutes marítimes que ranegen la península europea, dins de la zona oest que voreja l'Atlàntic, dintre d'Europa continental o àdhuc dins del nord d'Africa. ... En el cas d'una calamitat Espanya pot convertir-se en una base amb ports i aeròdroms on refugiar-se i des d'on començar una contraofensiva per part de les unitats supervivents de l'OTAN europea i de les forces USA.

... La importància d'Espanya per als EUA se centra sobretot en les bases militars americanes. Amèrica les manté i opera allí com a conseqüència dels tractats bilaterals. A més de la base naval de Rota i de les bases aèrees de Torrejon i Saragossa, els

MELIC

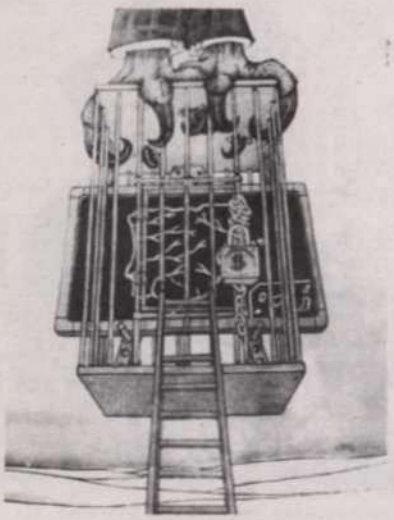

EUA tenen estratègicament ubicades instal.lacions de comunicacions per tota Espanya. ...

COMENTARI

... Malgrat que ha estat preocupant l'estabilitat del nou règim espanyol i la seva capacitat per a gestionar la in quietud interna, el país és prou vital per als interessos de l'Oest al Mediterrània perquè els EUA i els seus aliats continuïn llur ajut i suport finan cer. Encara que Espanya no es troba en condicions per a ser admesa a l'O TAN en un futur immediat, es pot comptar fortament amb ella per a la defensa d'Europa, particularment ara en vista de les incerteses que hi ha a d'altres llocs del Mediterrània com ara Itàlia, Grècia i Turquia. El recentment conclòs tractat entre els EUA i Espanya és una àmplia evidència de la seva importància. ... La visita del rei Juan Carlos el juny del '76 - la primera feta per un cap d'estat espanyol - també serví per a il.lus trar les estretes relacions EUA-Espanya. Tant si la política interna espanyola és liberalizada com si no, els militars continuaran exercint una con siderable influència i continuaran el seu programa de modernització. ...

FONDOMOC

ACCIÓ CONTRA LA VI FLOTA

El passat dia 30 de desembre abans d'encetar aquest nou any va tenir lloc a la nostra ciutat de Barcelona una ac ció de denúncia contra els vaixells de guerra nord-americans de la VI Flota i la seva funció de vigilància de la Me diterrània; així mateix es protestà per la presència de les bases militars ian quis, la instal.lació de míssils nuclears a Europa, i els blocs militars, tant l'OTAN com el Pacte de Varsòvia.

L'acció consistia en un encartellament, cada cartell era una lletra i for maven la frase "YANKEES GO HOME". Encapçalava la comitiva un vaixell de paper (amb el símbol pirata) que simu lava una nau de la VI Flota. El recor regut fou des del principi de les Rambles fins al port on hi havia els vaixells en qüestió. Pel camí es deixaren car-

MELIC

tells informatius que s'aguantaven a terra i es repartiren alguns milers d'octavetes. Amb un megàfon s'explicava el sentit de l'acció i es feren diversos parlaments. Un bon nombre de persones se sumaren a la desfilada que anà fins el moll on hi reposava un dels vaixells. Davant d'ell es va fer una asseguda de tots els encartellats, mentrestant es cantaren cançons, eslògans com "ianquis foteu el camp" (per cert, hi havia gent fent cua per visitar el vaixell). Un dels manifestants es dirigí a la tripulació amb el megàfon i parlant l'anglès, intentava fer reflexionar els soldats sobre la serva funció repressiva i els convidava a desobeir les ordres dels oficials. La resposta d'aquests va ser ràpida, ordenaren als soldats de desallotjar la coberta.

Després de l'asseguda, el vaixell de paper fou enfonsat en les negres i pudentes aigües del port, davant l'espectació d'aproximadament un centenar de persones, cosa que simbolitzava el

desig que la VI Flota desaparegui del nostre port (i de tots els ports de la Mediterrània).

Per a nosaltres aquesta acció tenia força importància ja que per primera vegada es feien tres accions coordinades a diferents llocs i amb el mateix objectiu. El mateix diumenge 30 de desembre a València es feia una encartellada d'una vintena de persones, convocades per l'Assemblea Anti-OTAN de València, que passejaren pel centre de la ciutat denunciant l'OTAN i la VI Flota.

Un parell de dies abans, el 28 de desembre s'havia intentat fer una concentració al port de Ciutat de Mallorca aprofitant l'arribada de laVI Flota. Aquesta manifestació, convocada per

Encartellada contra la VI Flota i contra l'OTAN a València.

la Coordinadora Anti-OTAN de Ciutat de Mallorca aplegà més d'un centenar de persones que no pogueren pràcticament ni reunir-se i foren brutalment reprimits per les forces policials. Hi hagué una detenció, que poc després era posada en llibertat i nombroses persones contusionades. Això ens demostra una vegada més que la mobilització popular els molesta i que estan disposats a reprimir-la. Per a nosaltres la mobilització és precisament la força que tard o d'hora els farà desaparèixer.

Anna

FONDOMOC

MELIC

LA CIA i LES BASES

La funció de les bases militars nord-americanes no es redueix tan sols a servir les necessitats d'estratègia militar del bloc occidental. L'entrada dels nord-americans ha suposat, a part de la penetració político-militar i ideològica i econòmica l'entrada massiva dels agents d'intel.ligència dels Estats Units, que, evidentment, defensen els interessos de l'imperialisme ianqui aquí.

Una de les realitzacions més conegudes de la CIA a l'Estat espanyol és la propaganda radiofònica a través de les emissores Radio Liberty i Radio Europa Libre. El pressupost anyal de les dues estacions, que oscil.lava entre 30 i 35 milions de dòlars ha estat finançada en un 95 per cent per la Central d'Intel.ligència Nord-americana (també tenia conexions directes amb la ITT). La col.laboració, però, ve de lluny. Un agent de la CIA declarà a una revista espanyola: "en realitat el Generalísimo va ser el més gran aliat de la CIA a l'Europa Occidental. Igual que nosaltres, tenia una missió principal: la lluita contra el comunisme internacional" (Gaceta Ilustrada, 5-11-78). En una altra ocasió l'ex-director de Cambio-16, Manuel Velasco, obtingué de Washington unes declaracions que confirmaven la presència de la CIA. Fonts administratives assenyalaren que l'entrada d'agents de la CIA començà a ésser considerable (és a dir que abans n'hi havia però no tants), després de la mort de Carrero Blanco, el desembre de 1973. Per altra banda, fonts diplomàtiques espanyoles digueren que el govern ianqui va triplicar, d'ençà del 1974, peticions de visats oficials per als seus funcionaris.

És difícil saber els noms concrets dels agents i la seva funció específica a les bases. L'abril passat "La Calle" publicava uns articles en què es desenmascaraven diferents noms d'agents enquadrats dins del cos diplomàtic o com a tècnics militars, de telecomuncicions, etc.

"Encara que no esconeixen fins el moment, es creu que la base aèria de Torrjón de Ardoz i la base naval de Rota així com possiblement, les bases de Morón i Saragossa van servir d'amagatall per al personal i les activitats de la CIA" (La Calle, 2-4-79). D'altra banda existeix el "Joint U.S. Military Group-Military Advise and Assistance Group" (JUSMG-MAAG) o grup conjunt militar nord-americà de consell i assistència, compost per militars (de sergents a generals) i un cert nombre de civils, agents la major part de la CIA.

Les vinculacions d'aquests agents amb les bases venen donades per la possibilitat de cobertura tècnica al personal de l'Agència per a treballar aquí. D'aquesta forma ha actuat Wells Strabler ex-ambaixador nord-americà a Madrid qui gestionà el Tractat Tripartit sobre el Sàhara signat dota la seva presència a Madrid. El seu darrer triomf ja estat l'engegar el projecte de base aero-naval d'Arinaga. I tot això sense tenir necessitat d'inventar maniobres de la OTAN com féu el seu col.lega a Portugal en temps dels clavells, Frank Carlucci (ara segon de la

FONDOMOC

CIA), situant el portaavions Saratoga justament a la desembocadura del Tajo a Lisboa mentre es reunia el Parlament [1]!

Un darrer aspecte força interessant encara que no gaire lligat a les activitats de la CIA radica en els cursets organitzats pels Estats Units als quals assisteixen oficials de l'exèrcit espanyol. Els avantatges per a l'imperialisme ianqui són molts: adoctrinament en la seva ideologia, formació d'uns soldats que actuaran d'acord amb els esquemes tàctics i estratègics dels EUA, creació de lligams entre els oficials d'aquí i els d'allí que després sempre seran profitosos (per a facilitar alguna informació, per a arreglar algun problema que sorgeixi per als "companys" de les bases inaquis aquí, per escollir els sistemes d'armes dels nord-americans, etc)

Es calcula, segons dades del departament de Defensa dels Estats Units que fins el 1975, 8536 oficials espanyols foren adiestrats a les escoles militars nord-americanes als EUA i a la zona del canal de Panamà, així com 1336 ho foren "a l'estranger" (potser a les bases d'aquí?). En total: 9.872 militars entrenats i educats als EUA.

I què els ensenyen? Doncs tècniques de contraguerrilla, espionatge i contraespionatge, etc.

Per a comprendre la importància que té tot això només cal tenir present les paraules de McNamara, secretari de Defensa: "Probablement el major rendiment en les nostres inversions d'ajuda militar prové de l'adiestrament d'oficials seleccionats i d'especialistes clau a les nostres escoles militars i als seus centres d'instrucció als Estats Units i a ultramar. Aquests estudiants són seleccionats curosament pels seus països per a convertir-se en instructors quan tornin ells. Són els líders del futur, els homes que disposaran d'eficàcia i la repartiran a llurs forces armades. No és necessari que m'aturi a explicar el valor que té el disposar en càrrecs de direcció a homes amb un coneixement de primera mà de com els nord-americans actuen i pensen. Per a nosaltres no té preu fer-nos amics d'aquests homes" [2].

NOTES:

1- Un altre aspecte del problema és la proliferació d'agents soviètics a la Península que vénen a escoltar i contrarrestar la informació dels seus rivals americans. (Sembla una pel.lícula de James Bond, no?)

2- Citat a "Armas y Poder en América Latina" M.T. Klare i N. Stein. Pàg. 110. Editorial ERA.

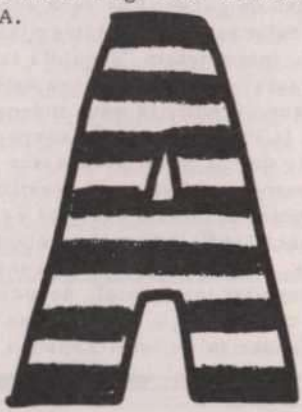

MELIC
FONDOMOC

COL.LABORACIONS

L'EXÈRCIT: SERF DE LA BURGESIA

1- Hi ha dues maneres de definir, o sia, de dir què és, l'exèrcit. La primera és enumerar els elements que el componen i les relacions que entre ells s'estebleixen, La segona és la d'indicar la seva causa final, o sia, la seva funció. De l'anàlisi d'aquestes dues definicions es lleven dades valuoses, però és la segona la que considerem més important ací, car és la que es relaciona d'una manera o altre amb nosaltres, que no hi pertanyem a la seva organització i no ens afecta les relacions que s'hi estableixen.

La funció o finalitat de l'exèrcit és la marcada per la nostra estimada Constitució a l'article vuitè. Aquest article diu: "Les Forces Armades, constituïdes per l'Exèrcit de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire, tenen com a missió garantir la sobirania i independència d'Espanya, defensar la seva integritat territorial i l'ordenament constitucional". El contingut és força ambigu en alguns punts, com veieu. El que hom vol dir amb això de garantir la independència d'espanya i defensar l'ordenament constitucional hi és clar. No s'hi escau el mateix, però, amb això de garantir la seva sobirania i de defensar la seva integritat territorial. Interpretem "garantir la seva sobirania" com una manera de dir el mateix que garantir la seva independència i si la interpretació és correcta podríem dir que hi ha un pleonasme (els pleonasmes sovintegen a l'estimada Constitució) la missió del qual és fer més fosca i difícil la interpretació de l'article. Quant a allò de defensar la seva integritat territorial, després de pensar-nos-hi força, creiem que vol dir defensar la Unitat d'Espanya, això és que Espanya és Una (Grande y Libre? Ràpid, fora els barrets!)

2- Comentem-les una mica:

En quin sentit hem d'entendre la independència d'Espanya? En cap. La independència d'espanya és una fal.làcia, si no, com hom pot explicar la dependència del capital extranger, particularment del ianqui? No és això una agressió contra la nostra independència econòmica? Sí que ho és, el que s'escau, però, és que aquesta dependència beneficia la burgesia (la gran burgesia, és clar) del nostre estimats. I com que la beneficia no hi intervé, malgrat que perjudiqui la majoria de la població, com és el cas de la fàbrica (factory, perdó!) de cotxes (també dits cars) que la General Motors (això no es tradueix mai, quedaria molt lleig) vol muntar a l'Aragó i que en comptes d'entrebancs ha trobat facilitats per instal.lar-s'hi. Fins i tot el govern li ha donat tota mena de crèdits que durant anys ha negat als d'ací. Estava, naturalment, esperant una avinentesa que fos rendable.

El segon punt és defensar la Unitat de la Pàtria. Quin interès pot tenir l'exèrcit en aquesta unitat? Cap. L'interès el té la burgesia que amb la independència dels països espanyols veuria minvar els seus ingressos en anar a parar aquests a les mans de la burgesia nacional de cada país. Un cop més ens adonem que l'exèrcit defensa els interessos d'una oligarquia burgesa que és la que porta els regnes d'Espanya (ací no podem evitar de donar una idea sobre quins sóns aquests oligarques. Vegeu els participants espanyols a la reunió que la Trilateral va

fer l'altre dia a Madrid: els senyors Garrigues, Carvajal and cia)

Acostem-nos ara al tercer punt, el més interesant per la seva calredat. L'exèrcit defensa l'ordenament constitucional. Què defensa, però, aquest ordenament? Doncs defensa el dret a la propietat privada (article 33) i la llibertat de d'empresa en el marc de l'economia de mercat (article 38). Net i clar, hom reconeix el capitalisme, que és manera refinada de dir explotació d'una majoria per una minoria. Es l'exèrcit, doncs, qui permet que aquesta explotació es verifiqui.

Amb això podem ja donar una definició de l'exèrcit que sigui acurada i escaient: l'exèrcit és un aparell armat, creat i mantingut per la burgesia per tal de romandre en la seva posició dominant i, per tant, per tal d'ofegar qualsevol mena de protesta que amenaci de fer tremolar aquesta posició dominant. Les Forces Armades són al servei de la burgesia, són el seu serf fidel i ensems el seu instrument més poderós de dominació de calsse.

3- Preguntem-nos ara com es realitza aquesta dominació. La funció que la burgesia encomana a l'exèrcit és duta a terme mitjançant la violència, mitjançant la força de les armes. Ara bé, no hem d'enganyar-nos pas. Aquesta violència no és feta d'una forma directa, de facto, sinó en la possibilitat d'aquesta. "Car és mitjançant la seva força com la seva intervenció esdevé innecessària. És la seva força més la imatge de la seva força. La ideologia del militar sobre el militar mateix. Al món de la imatge, la imatge de la destrucció, destrueix." (Luciano Rincón. "Los ejércitos interiores" El Viejo Topo, extra número 7, 1979) (1)

4- Com a conclusió s'imposa una activitat antimilitarista si volem l'assoliment d'un canvi social. Canvi social que implicarà l'eliminació de la burgesia i amb ella de l'explotació i l'alienació a la qual a hores d'ara ens veiem sotmesos. Canvi social que és necessari si volem allò que diu: "De cadascú segons les seves capacitats. A cadascú segons les seves necessitats".

DIDAC.

FONDOMOC

NOTES:

(1).- Al mateix article Rincón diu que "cada dia serà més difícil de governar sense el consentiment dels quarters". No compartim aquesta opinió car pren el militar com a separat de la burgesia, com aquelcom que n'és independent. L'exèrcit, amb les seves funcions actuals, si més no, nasqué amb la burgesia que el necessitava per a l'assoliment de les seves fites. On no hi hagi calsse dominant, sia aquesta una burgesia o un aparell burocràtic, no hi haurà exèrcit.

NOTICIES BREUS

Ha vingut el Canceller alemany Helmut Schmidt, "enviat especial de l'OTAN", que segons els diaris ha parlat de tot menys de l'OTAN. Això sí, dues coses són molt clares: la península és un paratge esplèndid perquè s'hi entrenin els avions militars alemanys, hi ha zones mig desèrtiques que van "de conya" perquè s'hi entrenin! L'altre regal que ens porta és encara més explosiu. Si entrem a l'OTAN ens donaran míssils Pershing II. (Senyor Schmidt, si entrem a l'OTAN ens donaran pel ... ...)

##########

La base aèria militar de Los Llanos (Albacete) formarà part d'un programa que la convertirà en una de les bases més importants d'Europa. Es pot preveure que aquesta renovació va encaminada vers l'ingrés de l'Estat espanyol a l'OTAN. Aquest programa es farà efectiu amb la incorporació de seixanta moderns avions de combat amb llurs respectius serveis i dotacions.

Amb motiu de la celebració de la Pascua Militar, el govern i diversos comandaments militars i el rei - per cert, candidat al Nobel de la Pau per la revista "The Economist" ??? - es van reunir per a recordar una vegada més que les FAS no estan subjectes a cap ideologia partidària (a no? doncs a qui defensen?). Tatxín, tatxín, són paraules del rei: "el ejército és el pueblo i nace del pueblo para defensar la patria" ... etc. ...AMEN.

##########

El dia 15 de gener d'enguany sortien de Cartagena en direcció a Sud-amèrica dues "Corbetas" (semblants a les fragates però més petites) amb la finalitat de mostrar-los als diferents estats llatinoamericans. Aquests vaixells de guerra són de producció i construcció espanyola amb la qual cosa, l'objectiu d'aquesta expedició és clar: cal promocionar l'indústria bèl.lica (ja ho deia en Rodríguez Sahagún, ja!).

FONDOMOC

VOLS SER OBJECTOR DESPRES D'HAVER FET LA MILI?

Us volem fer saber que estem començant a fer els primers passos per preparar una devolució col.lectiva de "cartilles" militars dels que JA HEM FET LA MILI, faci mesos o anys que l'ham acabada.

Sense haver-ho escampat gaire ja som una dotzena - de per aquí Catalunya i sabem també d'algú de Madrid - els interessats en tornar-la per trencar els nostres lligams amb l'exèrcit, "donant-nos de baixa". El que estem fent ara és posar-nos en contacte entre tots els interessats de qui tenim referències, de cara a coordinar-nos i preparar els passos que calguin per realitzar l'acció.

Per tant, feu córrer la veu, i els que estigueu en aquesta situació i estigueu interessats en fer Objecció de Consciència tornant la "cartilla", us podeu posar en contacte amb el C.O.LL.O. (Casal de la Pau, Bruc 26, 2on., Barcelona - 10; tlf:301 49 39) a on ens trobareu els dijous de 7 a 9.

I CONVENI SOBRE ANARQUISME I NO-VIOLÈNCIA

A la primavera se celebrarà a Itàlia un conveni per a discutir sobre el tema ANARQUISME I NO-VIOLÈNCIA.

Aquesta trobada s'està preparant des del juny del 1979. Hi participaran anarquistes i no-violents de tots els països.

El conveni no serà una discussió teòrica entre anarquistes i no-violents, sinó que hom parteix dels interessos comuns sobre els que s'està treballant: desarmament unilateral, lluita antinuclear, objecció de consciència, antimilitarisme, pedagogia llibertària, etc.

Tot això està inspirat en dos principis comuns:

El poder és la violència.

Els mitjans han d'ésser coherents amb la finalitat.

D'aquestes consideracions és possible una identitat comú entre anarquisme i no-violència i també són possibles objectius comuns sobre aquests temes.

El conveni està obert a tota mena de propostes referents a aquests temes.

S'està editant un petit opuscle (NON VIOLENZ'A) que recull les noves propostes per a informar als interessats.

Totes les propostes són interessants, ja siguin a nivell personal o a nivell de grup, i enriquidores.

Si voleu més informació, escriviu a:

Lombardo Antonio
Via Piacenza 66
15100 Alessandria ITALIA

Els qui estigueu interessats en anarhi, poseu-vos en contacte amb:

Marian Iglesias
Luis Ruiz 63, 3º A
MADRID 17
telf: 407 31 15

FONDO DOCUMENTAL

Ens oferim a fer xerrades, participar en debats i a portar el material que tenim. Sobre temes de militarisme, imperialisme, OTAN, bases militars, etc.

Disposem de:

- Un dossier informatiu sobre l'OTAN (75 ptes)
- Un dossier sobre la Comissió TRILATERAL (50 ptes)
- Un dossier sobre les Bases nord-americanes (50 o 60 ptes)
- Pròximament un dossier sobre el MILITARISME
- Un pòster de l'OTAN (50 ptes)
- Un adhesiu
- Un audiovisual d'un quart de durada
- Una exposició gràfica sobre el que representa entrar a l'OTAN

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ.....COMARCA.....

Forma de pagament:

Gir postal a nom d'Anna Porret(c/Josep Soldevila, 1. Barna-30)
Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26, 2on. Bar-10)
Per correu (" " " " ")-
Taló bancari per correu

SUBSCRIPCIÓ PER A 6MESOS: 300 ptes més despeses de correus.

acció contra els vaixells de guerra ianquis

la puça i el GENERAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

15 de FEBRER 1980 Nº 3 60ptes

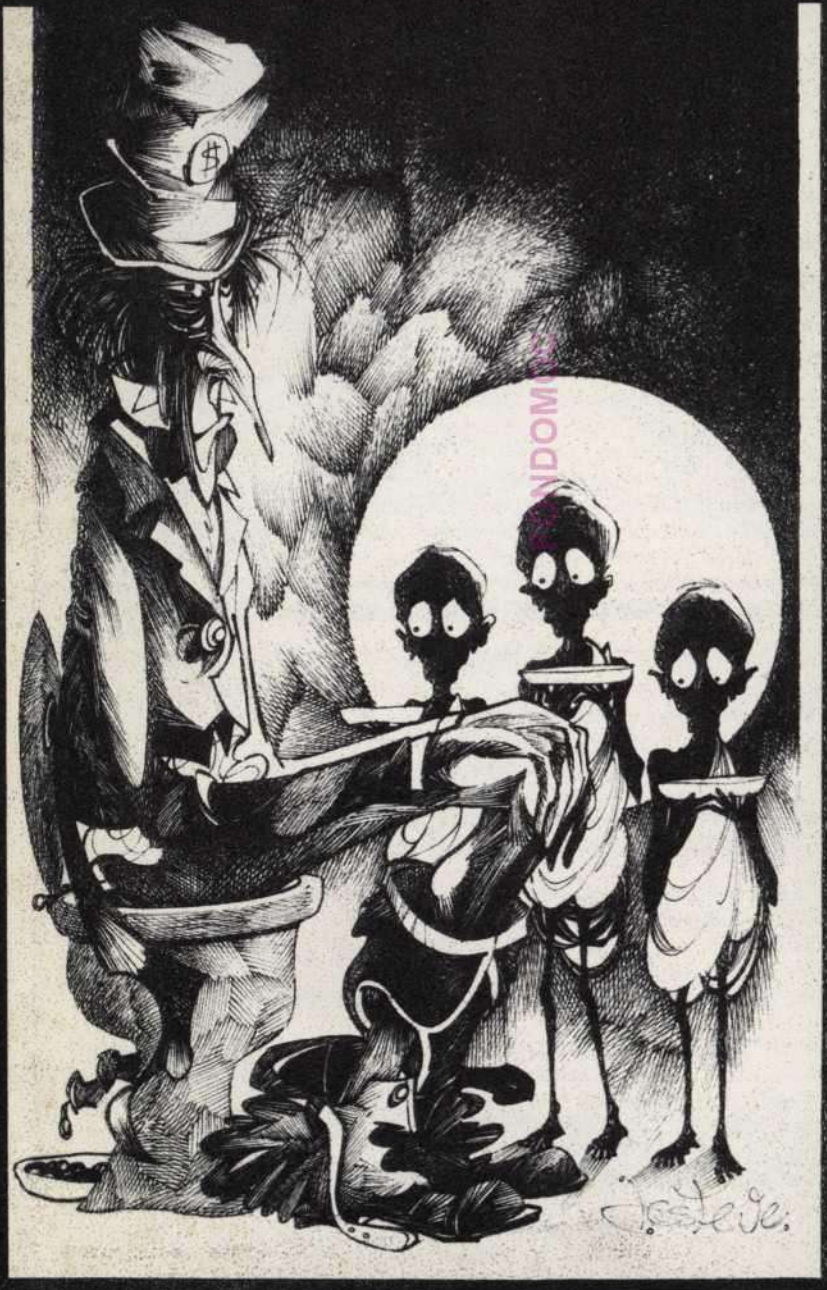

- **MELIC: Estat espanyol, estat gendarme?**

MILITARISME II

LES ONES LLIURES

INDEX

EDITORIAL 3
MILTARISME II 4
MELIC:Estat espanyol estat gendarme? 11
SOBRE POLITICA EXTERIOR 13
PODER ESTATAL I LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ ... 18
LA SETMANA ANTINUCLEAR 20
NOTICIES BREUS 22
PROCÉS MILITAR? NO GRACIES! 23

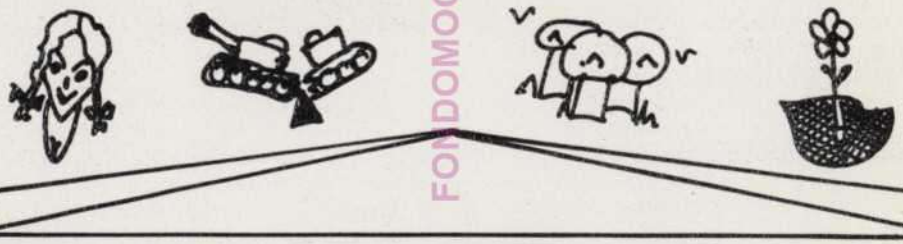

FONDOMOC

GRUPS ECOLOGISTES, FEMINISTES, ANTIMILITARISTES, D'OBJECTORS, ASSOCIACIONS DE VEÏNS ATENEUS LLIBERTARIS, etc. etc .....

Ens oferim a fer xerrades, participar en debats i a portar el material que tenim. **Que què tenim**? Doncs:

—1 dossier sobre l'OTAN (75 peles). Títol: "Què és l'OTAN o històries per a no dormir".
—1 dossier sobre la Comissió Trilateral (50 peles). Títol: "La Trilateral, internacional capitalista".
—1 dossier sobre les bases nord-americanes. Títol: "Ianquis, foteu el camp". (60 peles).
—Pròximament un dossier sobre militarisme.
—Un adhesiu.
—Un audiovisual d'un quart de durada.
—Una exposició gràfica sobre el que representa entrar a l'OTAN.

Que de què xerrem? Doncs sobre temes de militarisme, OTAN, bases militars, Trilateral i imperialisme, etc.

Si us interessa ja sabeu on trobar-nos: GANVA, Casal de la Pau, C/ Bruc, 26, 2on. Barcelona-10 — Telèf: 301 49 39

Dipòsit Legal B-38298/79
Imprimeix: GRAÓ, Stat. Coop. c/ de l'Art, 91-93 Barcelona-26

HEMEROTECA NACIONAL

EDITORIAL

En aquestes darreres setmanes la conflictivitat mundial no ha parat d'augmentar. Si l'ocupació de l'ambaixada nord-americana a l'Iran i el rearmament nuclear de l'OTAN foren els seus precedents més immediats, l'entrada de les tropes soviètiques a l'Afganistan ha estat el detonant d'aquesta crisi que ja molts jutgen com un retorn a la guerra freda.

El cert és que a partir d'Afganistan l'escenari mundial s'ha vist cada dia més convulsionat. Recordem la venda massiva d'armes dels Estats Units al Marroc, Israel, Egipte i Pakistan, la confinació del dissident Sajarov, el futur desenllaç de la situació a Iugoslàvia que lliga amb el suport de la CIA a grups secessionistes de Croàcia que voldrien formar un nou estat i entrar a l'Alianca Atlàntica,... O pensem en les especulacions d'instal·lar més aviat els Cruisin i els Pershing, la possibilitat del boicot als jocs olímpics o traslladant-nos al continent americà l'ascensió heroica de la lluita popular a el Savador, Guatemala i Perú. El panorama, dones, és ben enrevessat.

No ens és possible aquí analitzar les arrels d'aquestes situacions. A això ens comprometem pel proper número. Ara ens limitarem només a esbossar dos punts que, al nostre parer, mereixen no ser oblidats a l'hora d'estudiar la crisi.

El primer és que aquesta no és tan sols una crisi política sinó també econòmica; per a ser més exactes, ens trobem immersos dins una crisi de l'imperialisme capitalista que arrosseguem, pel cap baix, des del 1971. Per a comprendre els esdeveniments actuals cal, per tant, considerar qüestions com la nova estratègia nord-americana com a estat capitalista hegemònic (Trilateral, països subimperialistes,...), les repercussions de la crisis econòmica dintre el bloc "socialista" la divisió internacional del treball i la lluita dels països anomenats del Tercer Món per a trencar l'actual "ordre" internacional, el paper que hi juguen en això els països de l'OPEP,...

I en segon lloc que, tot i que queda clara la lluita de les dues grans potencies (USA-URSS) per l'hegemonia planetària, (per ara ostentada pels Estats Units) convé no oblidar que aquesta rivalitat es veu esmortida per diverses circumstàncies: cooperació econòmica i tècnològia USA-URSS, contradiccions inter-imperialistes USA-Europa, enfrontament en el bloc "socialista (URSS-Xina), confrontació Nord-Sud, etc., etc.

La qüestió és, doncs, molt complexa, i on les determinants generals —mundials— del coflicte no arraconen pas les circumstàncies particulars de cada estat. Com es pot constatar es tracta d'un trencaclosques tan difícil com delicat, al qual cada dia se li afegeixen peces noves i gens tranquilitzadores.

GANVA

MILITARISME II

D) El mode de producció capitalista i l'aparell militar.

—Caracterització general de la societat capitalista

El M. P. C. es caracteritza pel monopoli que exerceix una clase social —la burgesia— sobre els mitjans de producció mentre que una altra part de la població —la classe obrera— només és propietària de la seva força de treball, la cual haurà de vendre al capitalista o burgès per a subsistir. A més d'aquestes classes persistiran "residus" socials de la formació feudal com ara l'artesanat.

El capitalisme neix i es desenvelupa dins del règim feudal fins que la burguesia se sent prou forta com per a prendre el poder polític —l'Estat mitjançant la revolució burgesa.

El capitalisme i la classe social hegemònica en el seu si travessaran tres etapes clarament diferenciades: capitalisme mercantil (que es desenvolupa dintre el règim feudal), capitalisme industrial (conseqüència, és clar de la revolució industrial) i capitalisme monopolista (dintre el qual encara ens trobem summergits).

La institució militar, per tant, haurà de ser estudiada en cada un d'aquests tres períodes nogensmenys només ho farem en els dos darrers perquè el període de capitalisme competitiu, com ja he dit, viu fonamentalment sota el poder de l'estat —i de l'exèrcit— feudal.

—Generalitats sobre la institució militar i el capitalisme.

Si a l'època absolutista s'havia assolit la creació d'un exèrcit reial —compost normalment per tropes mercenàries com ja he explicat abans— del tot independent de les forces dels senyors feudals ja en franca decadència, l'era capitalista escurarà al màxim aquest procés fins a convertir-se ben aviat —gairebé per definició— en el detentador en exclusiva de la violència.

Max Weber, un dels grans pensadors de la sociologia burguesa del S.XX i ideòleg, per tant, del capitalisme monopolista o imperialisme, comenta al respecte: "Des del punt de vista sociològic, una associació "política", i més particularment, un estat, no ha d'ésser defenit pel contingut, per allò que fa... Es pot definir l'Estat modern únicament a través d'un mitjà específic, que li pertany igual que a tota associació de tipus polític: la violència" diu per la seva part Trostky a Brest-Litowsk. I això és, en efecte, exacte... La violència, evidentment, no és l'únic, ni l'instrument normal de l'Estat, però sí un mitjà específic... Per això avui hem de dir que l'Estat és aquella comunitat humana que dins d'un determinat camp... pretén (amb èxit) acaparar el monopoli de la violència legítima.[17]"

Poulantzas, comentant aquesta definició, l'afinarà més aclarint que Weber defineix d'aquesta manera l'Estat, en realitat, allò que fa és definir, no els estats precapitalistes, sinó l'Estat capitalista. Pensem, si no, en el feudalisme on la força física era exercida també per l'església —p. ex.: l'Ordre dels Templaris— o la noblesa, o en l'època absolutista, on la burgusia mercantil, ocupada en la colonització americana i el comerç marítim s'havia bastit també un òrgan judicial i militar propi: Les Companyies d'Indies.

El monopoli de la violència legítima (legítima no en el sentit ètic sinó jurídic, és clar) en mans de l'estat, que el delega al seu aparell militar (exèrcit, policia, sistema de presons,...) és, en conseqüència, la primera característica de la institució que ens ocupa dins el capital.

En segon lloc, i pel que fa a la seva composició de classe, la base social s'amplia enormement amb la introducció del Servei Militar Obligatori encara que cal puntualitzar dues coses: d'una banda, la reserva dels alts càrrecs a persones d'extracció social burd-

FONDOMOC

guesa, que seran preparades en institucions especials, com ara les acadèmies militars, i d'una altra, la progressiva minva d'importància de la guerra convencional —i per tant, de la importància del soldat estricte— a causa de la sofisticació de l'armament fet que porta a la professionalització i a un grau de coneixements majors per part dels membres de l'exèrcit i, en resum, a l'afavoriment d'una composició burgesa en les funcions d'una certa responsabilitat. "Es útil observar el tipus de feina que troben els militars "reconvertits" a la vida civil.. l-Caporals i soldats: manobres, cambrers,... mecànics, electricistes,... xòfers... 2—Suboficials: comptables, secretaris, caps de garatge,... 3—Oficials: metges, framacèutics, representants de comerç agents bancaris,... inspectors d'assegurances,... relacions públiques, consellers fiscals,..."[18]

L'exèrcit dintre la societat capitalista no constituiex pas una classe social sinó allò que denominem "categoria social". "Una categoria social és un grup que es defineix per la seva relació amb les instàncies extraeconòmiques de l'estructura social, ja siguin ideològiques (intel.lectuals, estudiants) o polítiques (buròcrates, militars)[19]

Quant a les funcions otorgades a l'exèrcit per l'estat capitalista aquestes són "legalment" i en teoria "defensar la nació contra l'agressió externa i defensar el govern preservant l'ordre intern."[20]

De fet però, les seves funcions són de tres classes: polítiques, econòmiques i ideològiques; o millor dit, político-militars, econòmiques i ideològiques. Pel que fa als objetius polítics aquests tenen, alhora, dos vessants: l'intern i l'extern. El primer és ja una constant de totes les societats de classe: el manteniment de les relacions productives —capitalistes— per mitjà de la repressió i el control de la classe obrera. Malgrat això s'ha d'afegir, però, que en el M.P.C. (Mode de Producció Capitalista) el paper represiu de l'exèrcit passa, si ho comparem amb els modes de producció anteriors, a segon terme ja que l'apropiació d'una part de l'excedent per la classe dominant es torna menys visible als ulls de la classe explotada per bé que aquella s'efectua dintre el procés productiu —coacció econòmica: treballar o morir-se de fam— i no per la intervenció de coaccions extraeconòmiques. Aquesta circumstància determina la preponderància de l'hegemonia ideològica —del "consens" gramsicà— sobre la coerció, en el manteniment de l'ordre social burgès. Això no priva que el "desenvolupament de qualsevol crisi revolucionaria desplaça necessariàment la dominació dintre de l'estructura del poder burgès de la ideologia a la violència. La coerció es converteix en determinant i dominant en la crisi suprema, i l'exèrcit ocupa inevitablement l'avantguarda en qualsevol tipus de lluita... El poder capitalista pot considerar-se, en aquest sentit, com un sistema topològic amb un centre "mòbil": en qualsevol crisi es produeix un redesplegament i el capital va a concentrar-se dels seus aparells representatius als repressius."[21]

El vessant extern del paper político-militar de l'exèrcit dins del M.P.C. s'adequa a la realitat del sistema capitalista com a sistema internacional. Baran i Sweezy ens ho expliquen amb claredat: "Des dels seus començaments a l'Edat Mitjana, el capitalisme ha estat un sistema internacional. I ha estat sempre un sistema jeràrquic amb una o més metròpolis dirigents al cim colònies complement dependents en la base i molts graus de supraordinació i subordinació en el mig...

La jerarquia de nacions que creà el sistema capitalista es caracteritza per un complex grup de relacions d'explotació. Els que estan al cim exploten en diversos graus a les capes més baixes i, en forma similar, els que estan a un nivell determinat exploten els que es troben en nivell inferior fins a arribar a la capa més baixa que no té ningú per a explotar...

Actualment és obvi que totes les nacions —excepte les dependents i indefenses que es troben a la base —tenen necessitat d'una força armada per a mantenir i, de ser possible, millorar les seves posicions en la jerarquia d'explotació."[22]

En un article publicat a la "Revista Mensual" Sweezy actualitza aquesta estructura de dominació: la millor manera d'entendre l'estructura global és en termes de la metàfora centre-perifèria... En el centre del centre es troba la potència hegemónica —a la ac-

FONDOMOC

tual fase històrica, els Estats Units que integra la major concentració de riquesa i de poder militar. Al voltant d'aquesta potència hegemònica s'agrupen les potències imperialistes de segon ordre: Alemanya, Japó, Gran Bretanya, França, Holanda. Tot seguit se situen els països capitalistes desenvolupats menys poderosos: els Països Escandinaus, Bèlgica, Suïssa, Àustralia, Itàlia, Grècia Espanya, Portugal, Canadà, Austràlia. A partir d'aquestes comença la perifèria. El cercle interior de la perifèria està format per allò que podríem denominar països subimperialistas d'abast regional: Mèxic, Brasil, Israel, Aràbia, Iran (fa poc, tal vegada l'Índia) I finalment, ens trobem amb·els cercles externs de la perifèria, que comprenen la gran majoria dels països subdesenvolupads del Tercer Món d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina... El conjunt constituex, d'altra banda, una piràmide de poder i de riquesa i, per un altre costat, un sistema d'explotació dels mes febles pels més forts en cadascun dels estadis del pas del centre a la perifèria i dels nivells inferiors als superiors."[23]

Però endemés dels objectius polítics tradicionals, la institució militar adopta unes tasques fins llavors alienes a ell i que són: la funció ideológica —difusió dels valors militars sobre la societat civil— i l'econòmica —ús de l'exèrcit a través de la sobrevaloració de les seves necessitats i ternes d'armament com a estímul del capitalisme monopolista davant el període d'estancament económic. Aquesta darrera funció ja serà comentada més endavant quan faci referència a l'etapa del capitalisme monopolista.

Quant al seu paper ideològic, els valors militars són impregnats sobre les societats capitalistes especialment a les èpoques de crisi. Així, per exemple, Vicenç Fisas, quan fa referència al naixement del mot militarisme parla del bonapartisme dins el qual es produeix "la intromisión de lo militar en la vida política y económica, sino también a la invasión "estética de los sentimientos y formas de vida típicamente militares."[24]

Un altre cas bastant clar el constitueix el feixisme. La ideologia feixista es compon d'un conjunt d'idees-força articulades entre si, i que són, entre d'altres heroisme, jerarquia, exaltació de la violència i de la guerra;

FONDOMOC

conjunt de valors que, com diu Poulantzas, "hermonitza" amb els interessos del gran capital expansionista."[25] El mateix Mussolini diria "tota la vida de la nació, política, econòmica, espiritual, ha de concentrar-se en aquells aspectes que constitueixen les nostres necessitats militars.[25] Un darrer exemple seria el del franquisme en els anys immediatament posteriors a la victòria dels militars sublevats i de la contrarevolució. Frases de l'època com aquestes són essencialment entenedores: "Lo nuevo primordial está encarnado en el movimiento militar. Es este movimiento la actualización de la potencia militar de España, por la eficacia en obtener el triunfo y segundo, tal vez más importante que la primera: realización de las virtudes militares españolas."[26] O "es un Estado (el franquista) que se basa en la práctica sobre los principios de jerarquía y disciplina. La disciplina es minuciosamente reglada y la jerarquía lo mismo. No es exagerado decir que la España de hoy es semejante a un ejército movilizado."[27]

—La institució militar i el capitalisme competitiu o industrial.

Consumat el procés revolucionari i abolides las relacions feudals (els gremis, el senyorius,...) s'inicien a tots els estats capitalistes períodes de relativa tranquil·litat política sota l'hegemonia de la burgesia industrial (tèxtil i progressivament dedicada a la indústria pesada) que haurà desplaçat a la vegada l'aristocràcia terratinent i la burgesia mercantil o comercial. Però, com ja dic, és un període d'una tranquil·litat política relativa. Si bé és veritat que des de la fi de les guerres napoleòniques i amb el predomini indiscutible e indiscutit del capitalisme anglès, s'obre una etapa de pau (1815-1870) tampoc hem d'oblidar per això que a la perifèria del sistema la "pax britànica" es transforma en l'opressió britànica, que portarà a nombroses guerres (expedicions a l'Índia, guerra de l'opi...). L'explicació del fenomen és senzilla: d'una banda són certes les paraules de Sweezy que diuen que "l'any 1815 marcà una decisiva victòria britànica, seguida per més de mig segle de Pax Britànica. Amb un líder invencible al cim i tot un sistema estabilitzat mitjançant la força i un sistema flexible d'aliances, l'afermament en el militarisme i la necessitat de forces armades declinà notablement en tot el món capitalista."[28] Ara bé, això, al meu entendre, significa només que les rivalitats interimperialistes estaven de moment apaivagades pel domini absolut anglès però no que en el procès de colonització d'Àfrica, Àsia i Amèrica pel anglesos i francesos primer i també alemanys, holandesos, després, no s'emprés la força" en la imposició de molde de producció del conqueridor a la societat del conquerit."[29]

A nivell superestructural la implantació del sistema capitalista i aquesta relativa pau a l'era victoriana, representà la configuració de l'anomenat pacifisme burgès creat per la petita burgesia intel·lectual. El seus precursos llunyans serien Leibnitz i l'abat de Saint-Pierre mentre que amb el seu llibre "Projecte filosòfic de pau perpètua" (1795) seria ja un precursor més immediat. Kant ataca al servei militar obligatori, que havia estat implantat a França tres anys enrera, i afirma que les guerres no les han de decidir els prínceps sinó el poble. Participa ja de la il.lusió burgesa que "el comerç és incompatible amb la guerra" i que, en conseqüència, l'evolució del capitalisme —del "comerç"— farà desaparèixer les guerres.

Més endavant, en plena societat burgesa, altres ideòlegs del liberalisme desenvoluparen aquesta idea kantiana. Alain, pertanyent al radicaisme francès, atacarà el "militarisme" i la guerra. Spencer, intentant aplicar el darxinisme a las ciències socials, dirà que "l'adaptació a les condicions externes ha facilitat, primer, el creixement dels governs militars, però el desenvolupament de la indústria no pot sinó afavorir la llibertat i la pau. Schumpeter, economista liberal molt posterior (S. XX) escriurà: "el pacifisme modern i la moral internacional moderna són... productes del capitalisme... de fet, quan més completament capitalista és l'estructura i l'actitud d'una nació, més pacifista —i més propensa a moderar les despeses bèl·liques— observem que és."[31] Com és fàcil d'adonar-se aquests bons senyors estaven a la Lluna!.

—La institució militar i el capitalisme monopolista.

La crisi capitalista de 1873 marca el pas del capitalisme competitiu al capitalisme monopolista. Aquest darrer, malgrat que es fomenta igualment la propietat privada dels mitjans de producció en mans dels capitalistes i en la venda de la força de treball pels no propietaris, presenta uns trets específics que són, principalment: la consolidació del sistema capitalista mundial, el domini de l'economia pels monopolis, la creació del capital financer, el predomini de l'exportació de capital sobre la de mercaderies, etc.

Durant aquesta fase del capitalisme, l'aparell militar adquireix, a més, de les funcions ja explicades en el capitalisme competitiu, una tasca nova i singularment important: la d'estimular l'economia:

Rosa Luxemburg ho havia advertit l'any 1907: "Per a aquesta (es refereix a la classe capitalista) el militarisme ha arribat a ser indispensable. Primer, com un mitjà de lluita per la defensa d'interessos "nacionals" en competència contra altres grups "nacionals". SEgon, com un mètode de col·locació per al capital financer i industrial."[32]

D'encà de llavors la funció econòmica de la institució militar ha guanyat un paper rellevant. Ja en els anys anteriors a la II Guerra Mundial, l'Alemanya nazi havia assolit sortir-se'n del crack del 29 amb la creació d'una economia de guerra. No obstant

FONDOMOC

això, quan de debò es pot parlar de la funció econòmica de les despeses militars és d'ençà de la II Guerra Mundial.

Els EUA en són alhora el model i la màxima expressió, del fenomen. El seu enorme poder militar s'explica, en part, com diu Sweezy, per "la pròpia posició hegemònica (dels EUA) i s'han vist incrementats (les necessitats militars) per les especials condicions d'aquest període, en particular: a) l'emergència de la Unió Soviética com a superpotència econòmica de la Unió Soviètica com a superpotència econòmico-militar no capitalista, i b) la propagació de les lluites d'alliberament nacional i els esforços de les potències imperialistes per a esclafar les iniciatives que portaren dues guerres regionals de primer ordre (Corea i Vietnam) i nombrosos enfrontaments militars de segon ordre"[33]. Però això no és tot. Fóra un error considerar que amb això queda explicat tot el pressupost militar. Aquest no ha de ser necessàriament tan voluminós com és, per a satisfer les necessitats internacionals esmentades. És possible demostrar amb abundor de dades que la cursa d'armaments amb la Unió Soviètica s'ha desenvelupat a un ritme controlat en gran part pels Estats Units. Un nivell més reduit de les despeses militars no hagués modificat l'equilibri militar[34]. L'altre causa de l'exuberància militar radica en la necessitat de trobar sortides —d'invertir— per els capitals nord-americans si el que es vol —i es vol— és impedir l'estancament o la crisi. En aquest sentit la producció militar és un camp privilegiat d'acumulació de capital en front per exemple de la producció de tipus social perquè no hi ha límits clarament definibles (mai no se sap quan s'està prou defensat), no competeix amb la producció per a sectors privats comporta una ràpida obsolescència dels productes i una venda assegurada de la producció, ajut estatal amb exempcions fiscals, no ajuda a l'enemic de classe com en certa manera ho faria amb la construcció d'escoles, hospitats, etc., ans al contrari produeix l'armament necessari per a mantenir l'ordre burgès i *difon ideologies bel·licistes que serveixen per a preservar la cohesió social i per a reprimir les "quintes columnes"*.

En resum, la fabricació d'armament interessa objectivament les empreses capitalistes i, en conjunt cimenta, en conseqüencia, l'engranatge econòmic del capitalisme monopolista. Des d'un punt de vista macroeconòmic l'eficàcia de les despeses en armament es pot resumir, com fa Baran, en el següent: "el negoci armamentista exigeix continuament la constucció de nous equips productius, la realització de ràpids canvis tècnics, la introducció expedita dels mitjans i dels métodes de producció més elevats. L'expansió de la demanda total que provoquen amplia a la vegada el mercat amb què s'enfronta l'empresa capitalista. Un increment de la producció que anteriorment agués conduit a nivells de preus més baixos i reduit els guanys, pot ser efectuat ara sense aquestes repercusions desagrables. Això estimula la inversió tan en el sector monopolista com en el sector competitiu de l'economia, en forma de maquinària més eficaç i d'una més gran capacitat en el primer i, fonamentalment, per l'establiment de noves empreses a l'últim. És obvi que aquest increment en la planta productiva total de la nació, ni tan sols s'aproxima en el seu volum i composició al que s'hagués originat d'haver-se orientat originàriament l'excedent econòmic cap a una inversió assignada racionalment. De totes les maneres encara en un

FONDOMOC

país tan ric com els Estats Units, aquesta inversió "induïda té una enorme importància."[35]

Arribat ja a aquest punt, podem afirmar que l'anomenat complex militar-industrial no s'ha d'interpretar pas, com alguns fan, com la penetració del poder militar dins el camp de la indústria sinó tot just a l'inrevés; és el capital monopolista qui empra l'aparell militar i desitja engrandirlo per a impedir el col.lapse econòmic. Sobre aquest punt més endavant tornaré a insistir-hi.

Sweezy es refereix a l'ús econòmic de l'exèrcit en els següents termes: "En primer lloc (el militarisme) fomenta el desenvelupament d'un grup de monopolistes especialment afavorits en aquelles indústries, com l'acer i la construcció naval, que són més importants per a la producció d'armaments... No solament es beneficien amb les comandes de l'estat, sinó que disposen de camps d'inversió segurs i lucratius per a llurs guanys acumulats... En segon lloc, com que les despeses militars excedeixen la mateixa funció econòmica que les despeses de consum, l'expansió dels exèrcits i marines constitueix una força cada cop més important per a contrarrestar la tendència al subconsum. Des del punt de vista del funcionament de l'economia com un tot, per tant, esdevé cada vegada més perillós restringir la magnitud dels desembossaments militars. Finalment,en la mesura que la producció d'armaments utilitza força de treball i mitjans producció per als quals, d'altra manera no hi hauria demanda, el militarisme ofereix en realitat a la classe capitalista en el seu conjunt majors oportunitats d'inversió lucrativa de capital. Per totes aquestes raons, i molt a part de les necessitats que tenen el seu origen en les rivalitats imperialistes el militarisme tendeix a desenvolupar la seva pròpia dinàmica expansionista a la societat capitalista".[36]

A tot això caldria fer les següents puntualitzacions i ampliacions:

En primer lloc Sweezy dóna a entendre que només determinats sectors empresarials surten beneficiats del procés. Tal cosa em sembla poc rigorosa. La gran quantitat de contratistes i subcontratistes del Ministeri de Defensa i el fet que el 10% de la població nord-americana en depengui per a subsistir ho desmenteixen. Tal com Dieter Senghaas diu: "Mitjançant aquest sistema d'atorgament de comandes del Pentàgon als cèn-

FONDOMOC

cerns principals de l'armament i la gradació en la transmissió dels contractes a subcontratistes i empreses... es forma un sistema de dependència d'estructura feudal entre el Pentàgon i tota la sèrie de companyies armamentistes jerarquicament ordenades."[38] I més endavant dóna dades de l'any 1967 sobre les compres militars del Pentàgon en les quals intervenen 23 000 contractes amb companyies subcontratistes.[38]

En segon lloc s'han d'afegir pel cap baix tres coses a l'exposició de Sweezy. La primera és la importància que té la producció militar en la recerca i l'experimentació de noves tecnologies i productes, que després seran aplicades al terreny civil (l'exemple de l'energia nuclear és clàssic) afavorint, per tant indirectament l'economia capitalista en el seu conjunt gràcies a aquests estímuls a la inversió que són el descobriment de nous camps d'acumulació de capital (tornant al mateix exemple d'abans, la tecnologia nuclear ha obert un nou "boom" a molts sectors econòmics). La segona fa referència a que aquest complex econòmic-industrial incorpora dintre el seu d'altres institucions com són les universitats i els científics o els sindicats, interessats els uns en el prestigi i els bons pressupostos d'investigació així com els grans sous que ofereix el Ministeri de Defensa a qui treballa sota les seves ordres, i els altres en defensar el lloc de treball. Finalment, la tercera observació és que aquesta funció econòmica de l'aparell militar no solament es produeix als Estats Units, malgrat que allí per un seguit de circumstàncies derivades de la seva potència imperialista i hegemònica i, d'altra banda, per la via econòmica que va escollir el gran capital i l'estat en acabar la II guerra mundial converteixen els EUA en el model i, com he dit abans, en la seva màxima expressió d'aquest fenomen. No obstan això cal recordar que, en un grau menor, es desenvelupa a França (aquest any el pressupost per a defensa ha arribat a cotes astronòmiques), Alemanya Federal, Anglaterra, Bèlgica i, en general a tots els estats capitalistes desenvolupats i àdhuc a alguns estats perifèrics (l'Estat gendarme del Brasil, p. ex.).

Aquest article no s'estén més sobre aquest complex-militar-industrial i encara político-científico-ideològico i tecnològic. Tanmateix té una trascendencia excepcional. Per això recomano la lectura del treball de Joaquim Pañart qui aprofundeix més en aquest importantíssim tema.

NOTES

1 Sobre tot això val la pen llegir "La transición del esclavismo al feudalismo". Varios. Akal.

2 "El origen de la familia, la propiedad privada y el estado". Engels. Obras Escogidas. Pag. 277. Akal Ed.

3 Idem. nota 2 pag 284.

4 La transición del esclavismo al feudalismo".pag. 68. Diversos autors. Akal.

5 Sobre aixo llegiu "La Transición del Feudalismo al Capitalismo". Diversos autors. Akal.

6 Pag. 166. "Historia de la teoría política". Sabine. Ed Tecnos.

7 Idem nota 6 pag. 167.

8 "Historia de las doctrinas militares" F. Schneider. Ed. Vergara. Pag. 12

9 "Hombres y estructuras de la Edad Media" G. Duby. S.XXI. Pag. 247

10 "Historia de las ideas políticas" Touchard. Ed. Tecnos.

11 "Idem nota 10 Pag. 136

12 "El Estado en la Edad Media" René Fédou. EDAF.

13 "Acerca del Estado" Lenin. Pag.21 Grijalbo

12 bis Poder político y clases sociales en el E. Capitalista. Pag 26. Estret de "El Capital" Pag. 732 . 3. S. XXI. Marx

13 bis "La, transición del Feudalismo al Capitalismo" Pag 47

14 "P. P. y clases sociales en el E. Capitalista". Pag.204. Poulantzas. S.A.

15 "Historia de la Teoría Política". Sabine. Pag. 251.

16 "El Príncipe". Maquiavelo. Pag. 50. Ed. Veros.

17 "Weber-Lukacs". Pag. 91-92. Nicola de Feo. ZYX.

18 "Defense Nationale, Defense de classe". Pag. 87. R. Polet. M.I.R.

19 "Zona Abierta, La militarización en A. Latina". Pag. 101. M. Lowy i E. Sad

20 Idem nota 19. Pag. 99.

21 "Las antinomias de A. Granmsci". Pag. 74. Perry Anderson. Ed. Fontamara.

22 "El capital monopolista" Pags. 143-144. Ed. XXI. Baran i Sweezy.

23 Revista Mensual. "El nuevo desorden internacional". Pag. 40. Núm. I Vol. 3.

24 "El poder militar en España". V. Fisas. Pag. 20. Laia.

25 "Fascismo y Dictadura". Pag. 298. Poulantzas. S. XXI.

25 bis. Historia T. Política. Sabine. Pag. 634.

26 J. Permartin. "La crisis española". Pag. 319. Rama.

27 Nota 26. Pag. 326.

28 "El capital monopolista". Pag. 145.

29 "El imperialismo capitalista". Pag. 65. Acosta Sánchez. Ed. Blume.

30 "Historia de las ideas políticas". Touchard. Pag. 519.

31 Extret de "El capital monopolista". Pag. 145.

32 "Reforma o revolución". Pag. 44. R. Luxemburg. Grijalbo

33 Revista Mensual. Num. 1 Vol. 3. "El nuevo desorden internacional". Pag. 43.

34 Revista Mensual. Nov. 77 "Gastos militares en la conjuntura norteamericana". M. Reich.

35 "La economía política del crecimiento". Baran. F.C.E.

36 "Teoría del Desarrollo Capitalista". Pag. 339-340. Sweezy. F.C.E.

37 "Armamento y militarismo" Pags. 136-137. D. Senghaas. S. XXI.

38 Idem nota 37. Pag. 141.

39 Sobre això és interesantíssim llegir: "La ciencia y la institución militar". Ed. Icaria. G. Menahem.

Jordi Garcia: Jané

Melic

ESTAT ESPANYOL,

ESTAT GENDARME ?

Durant els darrers temps el govern de l'UCD ha donat a la seva política exterior una gran importància. Celebració a Madrid d'una conferència de partits de centre llatinoamericans, visita del líder de l'OLP, viatge llampeg de Suárez a Washington, relacions cordials amb els països d'Orient Mijtà, relacions encara més cordials amb el nou govern de Guinea Equatorial... Són alguns exemples d'aquesta activíssima política exterior d'UCD. El Melic d'aquest número el dediquem a l'análisis d'aquesta política i del paper que aquesta juga dins les relacions de domini imperialiste mundial, centrant-se en el cas molt concret de Guinea Equatorial.

MELIC

SOBRE POLÍTICA EXTERIOR

~~AMERICANA~~ espanyola

Tal com ja deixava entreveure en un article publicat al número 1 de la PUÇA I EL GENERAL "[1], cabia la possibilitat que la política exterior espanyola passés a acomplir d'una forma constant la funció "d'enviat especial" de l'imperialisme ianqui a determinades zones del món com els països àrabs, l'Amèrica Llatina o l'Àfrica Septentrional. Es tractaria de regions on els Estats Units no son prou benvistos o on l'hegemonia correspon no als USA sinó als països de la CEE (cas del continent africà) o simplement de gestions que l'administració nord-americana no vol immiscuir-se per qüestions d'imatge externa.

Si repassem la política exterior espanyola en aquests indrets ens adonarem de la seva idoneitat per a aquella funció. D'una banda les nostres relacions amb el món àrab son excel·lents: convenis econòmics i militars amb Irak, acceptació de l'OLP, amistat personal del rei espanyol amb els monarques de l'Aràbia Saudí, bones relacions amb l'Iran encara avui després de la revolució,...

D'altra banda, Amèrica Llatina ha estat sempre terreny abonat en aquest sentit. La retòrica imperial de la "Hispanidad", de "los pueblos hermanos unidos por los vínculos de la sangre y de la raza", consisteix en el fons en una ideologia, encobridora d'una realitat que es mou per paràmetres ben diferents. Els convenis de cooperació amb Veneçuela, les bones relacions amb la dictadura argentina, el fet de ser Mèxic el primer centre inversor del capital espanyol durant l'any 79 (el 78 ho fou l'Argentina), les importants inversions a Puerto Rico, la bona imatge que conserva l'Estat espanyol a Nicaràgua, etc., són vincles més forts (podeu estar-ne segurs) que els de la "Raza". Del continent americà també van al darrera les burgesies basca i catalana. No fa gaire que Jordi Pujol s'interessava pel "comerç" amb els països d'allí quan parlava del casals catalans en aquelles terres.

Finalment pel que fa a l'Àfrica del Nord, lès relacions amb Algèria i Marroc per bé que tibants algun cop (recordem el suport d'Algèria al MPAIAC o els assalts de l'Armada del Marroc als vaixells de pesca) es mantenen fermes. I quant a les relacions amb l'ex-colònia espanyola, Guinea Equatorial tot "l'ajut" econòmic i militar es prou esclaridor encara que d'aquest cas ja ens ocuparem més endavant.

Resumint: l'Estat espanyol té uns lligams prou forts amb aquestes regions com perquè pugui acomplir el paper de representant dels Estats Units. Àdhuc en algun cas potser de forma militar. El general Pallás, subinspector de la Legión en una entrevista a la "revista de pensamiento militar" Reconquista, en ser preguntat sobre el paper de la Legión dintre l'actual esquema defensiu responia d'aquesta manera: "En mi opinión, son varias las misiones que se le pueden asignar. En primer lugar, es una reserva estratégica y táctica en manos del Mando. Puede emplearla en cualquier lugar, en cualquier momento y no importa en qué clase de lucha.

FONDOMOC

MELIC

JUAN CARLOS Y SALED: EN UNA TIENDA DEL DESIERTO

Los paises occidentales tienen una serie de compromisos, derivados de los tratados internacionales que continuamente están firmando. No es nada extraño que nuestra nación se vea obligada a mandar tropas a otros lugares. Cuando se dispone de un Ejército profesional no tienen por qué ir los llamados a filas; vamos nosotros, exigimos ir porque está dentro de nuestro Credo. Francia ha resuelto sus problemas en África con la legión Extranjera; en el Líbano, con el Tercer Regimiento de Comandos Paracaidistas. Inglaterra tiene en Irlanda sus unidades de élite. LA LEGIÓN ESPAÑOLA ESTÁ PREPARADA PARA LLEVAR A CABO LAS MISIONES QUE HEMOS CITADO. Sense comentaris.

Aquesta funció de pont entre els Estats Units i certes regions del món és per tant una possibilitat que es manté força vigent i que de cap manera pot ser rebutjada en l'anàlisi. En fou viva mostra l'assistència de la delegació espanyola a la cimera del Moviment de No-Alineats a l'Havana tot i havent declarat el govern el seu propòsit de ficarnos a l'OTAN. O també el fet que encara no s'hagi reconegut l'estat d'Israel quan ja ho han fet tota la resta dels estats europeus. I es veié, en fi, clarissim en la fulminant visita de Suárez a Carter a començaments de gener enmig del gran mullader de la crisi internacional a rel de la invasió soviètica a l'Afganistan. Fins i tot en el comunicat conjunt, en acabar la reunió, el president dels Estats Units expressava sense embuts "l'admiració pels coneixements interns del primer ministre espanyol fonamentat en contactes espanyols i en l'experiència històrica al Mitjà Orient, Àfrica i Amèrica Llatina". Són paraules que retlecteixen quelcom més que una simple fórmula de cortesia.

És clar que de facto el govern de l'UCD ja ha actuat d'intermediari en més d'una ocasió. Recordem per exemple les converses amb Arafat, líder de l'OLP o els contactes "informatius" mantinguts entre representants de la Casa Blanca i del govern espanyol abans de rearmar el Marror per a la seva guerra expansionista al Sahara. En aquest cas també es recorregué, doncs, als valuosos "coneixements interns" espanyols.

Del que potser es tracti ara és d'incrementar aquesta funció i d'alguna manera d'oficialitzar-la, renunciant —si fos imprescindible— a qüestions com l'entrada a l'OTAN (recordem que els països àrabs ho veuen amb molts mals ulls). Això, és clar, no és més que una possibilitat i de bon segur que intervenen molts d'altres factors. Depèn de la situació internacional, de la mateixa situació interna (si la "democràcia" no s'acabés de consolidar per la lluita del poble basc, p. ex. si amb els GEO i les UAR no n'hi hagués prou llavors la burguesia necessitaria probablement reforcar les seves posicions amb l'ingrés a l'Alianca), de la lluita entre les diverses fraccions del capitalisme espanyol (la que està més lligada al capital nordamericà —atlantista— i la que vol ser més autòctona —europeista—). Certament influeixen molts factors. Siga com siga la balança haurà d'inclinar-se cap a un costat o cap a l'altre en qüestió d'uns quants mesos.

(1) Núm 1. Qué tal, fer-los ensopegar a l'últim pas?
(2) Reconquista Núm. 354, 10-79
(1) A més sembla com si els Estats Units estiguessin interessats a imposar una transició de les brutals dictadures cap a democràcies limitades, seguint l'exemple de la Reforma espanyola. Al respecte, cal recordar aquella reunió de partits polítics centristes, celebrada a Madrid on es parlà de tot això, d'Hispanoamèrica i l'E. espanyol.

Jordi Garcia: Jané

FONDOMOC

MELIC

Qué fa un soldat espanyol com tú, en un pais llunyà com aquest?

Guinea Equatorial és un petit país situat a la costa occidental del continent Africà. Un d'aquells països creats artificialment per els colonitzadors europeus, els quals li varen traçar unes fronteres totalment arbitràries, sense tenir en compte la separació de tribus i ètnies.

El territori d'aquest país està format per de Bioco i la part continental de Rio Muni separades per quasi 300 Km.

Militars, exploradors, capellans i comerciants colonitzaren el país a partir de 1777 any en que Portugal cedia la possessió d'aquelles terres i els seus habitants a la corona espanyola. El domini colonial espanyol s'extén des d'aquesta data fins al 12 d'Octubre de 1968 dia en que Fraga Iribarne atorgava la independència a Francisco Macias, president electe. El procés per a la independència havia estat llarg, ja a l'any 1948 es creava el Moviment Elat Ayong, que propugnava la reconciliació entre els grups ètnics d'un mateix origen, independentment de les fronteres traçades per les potències colonials. Aquest moviment, que s'extenia pel Camerun, Gabon i Guinea Equatorial fou avortat per les respectives potències colonials a l'any 1950.

Cap a l'any 58 es crea clandestinament el moviment Cruzada Nacional de Liberación, un any més tard el govern de Madrid transforma Guinea en una província espanyola d'ultramar a l'hora que reprimeix l'esmentat moviment i envia allà unitats de la Guardia Civil.

Carrero Blanco, que posseïa importants interessos en la indústria de la fusta a Guinea, visita la "colònia" l'any 1962 tot fent promeses que es varen concretar un any més tard convertint Guinea Equatorial en territori amb estatut d'auntonomia.

A l'any 1965 comença una nova campanya independentista davant dels organismes internacionals. Aquesta campanya té més èxit que les anteriors, així l'any 1967 una Delegació de la Comissió Descolonitzadora de l'ONU visita Guinea. Comença l'etapa de la descolonització, es fa un referèndum per escollir una Constitució i més tard se celebren eleccions per la presidència que les guanya Francisco Macias.

Així començava una dictadura que havia de durar 11 anys que fou realment genocida i irracional.

Poc a poc tot es va deteriorant, a l'any 1969 Atanasio Ndongo membre del Movimiento Nacional de Liberación de Guinea Ecuatorial (MONALIGE), intenta donar un cop d'Estat. Aquest intent no fructifica i Macias comença una intensa campanya de repressió. La Constitució és derogada. Més tard són prohibits els partits polítics, i Macias crea el Partido Único Nacional (PUN) i poc a poc ell va assumint tot el poder.

La repressió augmenta a nivells increibles, l'any 1972 són assassinats a les presons centenars de presos polítics.

El gobern recluta obligatoriament camperols, funcionaris, treballadors etc., per a treballar sense cobrar a les finques de Macias. Tot guineà té l'obligació de treballar durant un temps de forma gratuïta en les finques del dictador.

Tota la infraestructura interna de serveis (escoles, hospitals, comunicacions, etc.) es deixa totalment abandonada.

Més de 40.000 nigerians que treballaven les finques, fugen, així com gran quantitat de guineans que també ho fan, bé per qüestions polítiques, bé per qüestions de pura supervivència.

Macias tanca les fronteres perquè no se li escapi més gent. Les masacres contra els presos polítics continuen, l'any 1974 moren mes de 400 presos a les presons o als camps de treballs forçats.

FONDOMOC

Els nens de 7 a 14 anys són obligats a rebre instrucció militar, i dels 15 als 55 han de treballar tempaorades a les immenses finques d'en Macias. Totes les donessolteres són obligades també a treballar en aquestes condicions.

La majoria d'escoles són tancades...

Aquesta situació es manté fins el dia 3 d'Agost de l'any passat en que l'exército, dirigit per Teodoro Obiang Nguema, dóna un cop d'Estat que derroca en Macias.

El nou govern decreta la llibertat dels presos, i l'única font d'informació del país, radio Malabo, anuncia que el poble manifesta obertament la seva alegria pel cop d'Estat.

Qui és Teodoro Obiang i a qui representa?

En principi el que està molt clar és que el cop no ve pas de sectors de l'oposició al règim de Macias, ja que aquesta oposició havia estat totalment desmantellada.

Teodoro Obiang és una persona fortament lligada al règim de Macias. Nebot d'ell, era un dels seus homes de confiança i això es demostra clarament en el fet de que ocupés el càrrec de Vice-ministre de Defensa. També existeixen indicis que fan pensar que Obiang fos responsable directe d'algunes matances.

Concretament en un artiele aparegut a la revista Cambio 16 el dia 15 de Novembre de l'any 1976, en que es fa una entrevista a un exiliat guineà, antic fundador del PUN i que més tard va haver de sortir corrents, aquest diu:

"A aquestes matances injustificades cal afegir les masacres col.lectives de milers de nigerians, que representaven la principal mà d'obra agrícola a Guinea fins que se'n anaen ren a principis de 1975 perquè portaven més d'un any sense cobrar els seus salaris. En un sol enfrontament a càrrec del *capità Teodoro (parent de Macias)* varen ser eliminats uns quants milers de nigerians que es disposaven a abandonar el país".

Personalment penso que el cop d'Estat de Teodoro Obiang s'ha d'interpretar com una reacció de la burguesia guineana en contra d'un règim que tan sols beneficiava una persona.

Històricament es demostra que les dictadures tenen una clara funció: assegurar el funcionament i l'expansió de l'estructura

polítco-econòmica imposada per la classe dirigent en temps en que el poder econòmic d'aquesta no és prou fort com per assegurar per si mateix la perpetuació d'aquella.

Això en el cas de Guinea no es donava. La dictadura de Macias es convertí en un sistema tancat al voltant d'ell mateix i l'objectiu

MELIC
FONDOMOC

MELIC

del qual no era l'afiançar el poder d'una classe determinada sinó el seu propi. La qual cosa portà com a conseqüència la destrucció de l'economia de Guinea. El Consell Militar Suprem, dirigit per Obiang en canvi es proposa tornar a erigir els pilars econòmics del país.

Una altra cosa que no està gens clara és que amb el cop d'Estat el poble guineà s'hagi lliurat de la dictadura.

En unes declaracions fetes per aquest a mitjans del més de Desembre de l'any passat. amb motiu de la visita dels reis (no éls Magos sinó els "nostres"), assegurava que de moment no pensava instaurar una democràcia parlamentària perquè en la situació del país no és, segons ell, moment de fer política. "Queremos hacer una política sin que existan tendencias ideológicas".[1]

No cal fer comentaris!

Una altra qüestió interessant és la de la possible intervenció de l'Estat Espanyol en el cop d'estat a Guinea.

Quan es va produir el cop els rumors sobre la participació espanyola en l'afer foren insistens. Tanmateix es parlava que la delegació espanyola enviada urgentment a Guinea, va haver d'estar-sè un parell d'hores sobrevolant Malabo a l'espera que el cop d'Estat es produís per fi.[2]

Aquests rumors foren desmentits pel president Suárez, el qual negà rotundament la participació de l'Estat Espanyol en el cop, afegint tot seguit:

"Otra cosa es que España haya sido el primer país en ser informado sobre los hechos de Guinea."[3] La qual cosa no deixa de ser significativa. Quin paper juga l'Estat Espanyol en el procés de Guinea Equatorial? Perquè fou l'Estat Espanyol el primer país en ser informat del cop d'Estat?

Quins interessos té l'Estat Espanyol a Guinea Equatorial?

Tot això intentarem analitzar-ho seguidament.

L'Estat Espanyol i Guinea Equatorial

Durant el temps transcorregut des del cop d'Estat, s'ha fet palesa la intenció del Consell Militar Suprem d'arrambar-se tant econòmicament com políticament cap a l'antiga potència colonial. L'Estat Espanyol. Pel seu costat també l'Estat Espanyol ha demostrat força interès en aquestes relacions.

Relacions clarament beneficioses per aquest.

La pèssima situació econòmica i de serveis que pateix Guinea Equatorial és una magnífica font d'inversió per els capitalistes espanyols, inversions que a més d'un gran interès econòmic tenen també un gran interès polític doncs suposen el que tota la infraestructura econòmica i de serveis (hospitals, escoles, carreteres, sistemes de comunicació) estarà sota el control econòmic de l'Estat Espanyol, la qual suposa clarament també un domini polític sobre aquell país. Sota les magnànimes paraules "d'ajut al país germà", "del deute ètic i històric amb Guinea" etc. s'amaga una realitat ben diferent, l'interès de la burguesia espanyola d'obrir-se nous camps de domini al continent Africà, interès que lliga perfectament amb els de l'actual potència hegemònica capitalista: els EUA.

El països que actualment tenen un major control polític i econòmic sobre el continent Africà són principalment França i la RFA. Al mateix temps són també aquests dos països els que en el marc de l'economia capitalista mundial més estan posant en perrill l'hegemonia fins fa poc induscutible i indiscutida dels EUA.

Dins aquest esquema general als EUA els interessa molt més que el país que controli el procés de Guinea Equatorial sigui l'Estat Espanyol que no pas la RFA o França, i considerant que l'Estat Espanyol és un país amb una forta dependència econòmica, tecnològica i política vers els EUA en última instància el domini espanyol sobre Guinea estarà sotmès al control nord-americà.

FONDOMOC

MELIC

En aquest sentit Guinea és un exemple clar del paper de pont per l'imperialisme ianqui, que està jugant en l'actualitat l'Estat Espanyol. (Vegeu també les relacions espanyoles amb els països sudamericans, als quals els nord-americans estan interessats a exportar el "Model espanyol de via cap a la democràcia", o les relacions amb els països àrabs. Visita de Suarez a Irak, relacions amb l'OLP etc.)

Les relacions econòmiques entre l'Estat Espanyol i Guinea Equatorial.

Les relacions enconòmiques amb Guinea les podríem dividir en dos camps. Per un costat hi ha els interessos heretats de l'etapa colonial. Els grans latifundis agrícoles, que foren expropiats per Macias i que ara el Consell Militar Suprem en un recent decret[4] tornava als seus antics amos espanyols, i feia alhora una crida per tal que tornessin aviat per explotar novament les "seves" terres.

És important aquí, per tal de veure la importància d'aquestes finques, recordar algunes dades:

Guinea Equatorial és un país amb grans recursos naturals, va ser abans de la dictadura de Macias el primer productor de cacao del món amb 42.000 tones a l'any 1968, així mateix tenen també gran importància les produccions cafeteres, d'oli de palma i de fusta (10.000 Km^2 de boscos per explotar).

Entre els principals beneficiats amb el retornament de les finques es troben representants de l'alta burguesia espanyola com ara el conde d'Ampurias i el Duque del Infantado (aquest últim molt popular entre els aturats andalusos per ser un dels més grans terratenients de la província de Sevilla).

Per un altre costat hi ha tota una sèrie d'interessos derivats de l'acostament del Consell Militar Suprem cap el govern Espanyol. Aquests s'han concretat en.

— Firma d'un acord pesquer que permet als vaixells espanyols disposar de nous caladers i u'una base d'aprovisionament molt més propera de les costes de Namíbia i Sudàfrica que les de les Canàries. (Base marítima de Luba utilitzada fins ara pels vaixells soviètics).

— Hispanoil iniciarà prospeccions petrolíferes en aigües jurisdiccionals de Guinea (Guinea posseeix fortes reserves petrolíferes sense explotar) i l'Institut Geogràfic investigarà els recursos minerals potencials del territori continental de Rio Muni (entre els interessos més immediats en aquest sentit està el d'investigar possibles reserves d'urani).

— Tres crèdits:

— un de 10 milions de dòlars a tornar en 20 anys (amb els deguts interessos), destinat a reparar i millorar la infraestructura de Guinea Equatorial (llum, comunicacions, etc.)

— un de 7 milions de dòlars per finançar en cinc anys els equips necessaris per posar en marxa novament els sectors productius (principalment l'agricultura).

— 2 milions de dòlars per facilitar la compra immediata de béns de consum per a la població.

(Una observació interessant en aquesta qüestió dels crèdits és que els principals beneficiats amb ells seran els terratenients espanyols ja que gran part d'aquells van destinats a engegar l'agricultura i els sistemes de comunicació).

— Oferta d'assesors espanyols en els terrenys d'economia, ensenyament i sanitat.

— Despeses d'obres i materials a càrrec del Pressupost Espanyol.

— Creació d'un Banc mixte entre el Banco Exterior de España i el Banco de Crédito y Desarrollo de Guinea.

— Publicació de la llei d'inversions estrangeres a Guinea, que dóna totals garanties als capitals extrangers (repatriació total dels beneficis, avantatges fiscals...)

Un fet significatiu, pel fet que deixa molt clar l'acostament del gobern d'Obiang a l'Estat Espanyol és la proposta d'aquest, durant el viatge dels reis, que l'Estat Espanyol es fes càrrer del pressupost general de Guinea durant cinc anys, del 80 al 85.

Aquesta proposta deixa molt sorpresos els membres de la delegació espanyola.

FONDOMOC

MELIC

El ministre Oreja manifiesta al respecte que el tema seria estudiat amb interès. Tu diràs!

També és important assenyalar la constitució d'empreses conjuntes com Guinea Española de Petróleos S.A. (GEPSA)

L'ajut militar

Un dels aspectes "tradicionals" de l'imperialisme és el relacionat amb el terreny militar.

La metròpoli necessita assegurar en el poder a l'oligarquia que defensa els seus interessos i a tal efecte li subministra material bèl·lic, assessorament, etc. (per altre banda el militar és un terreny molt apropiat també per assegurar-se la independència del país en qüestió)

Aquesta relació de dependència militar es manifesta també en les relacions entre l'Estat Espanyol i Guinea (de la mateixa manera que es manifesten en les relacions EUA-Estat Espanyol).

En principi cal tenir en compte que la gran majoria d'oficials de l'exercit de Guinea (Obiang inclòs) han estudiat a acadèmies militars espanyoles. El dia 28 d'Octubre de l'any passat arribava a Saragossa el vicepresident segon del govern Guineà, el capità Salvador Ela, al front d'una comissió governamental del seu país per a visitar l'acadèmia militar de Saragossa. El govern Guineà sembla interessat en els mètodes de l'acadèmia i segons sembla s'estudia la possibilitat que militars guineans vagin a estudiar allà.[5]

Per altra banda en un consell de ministres especial realitzat sobre Guinea el govern espanyol decideix enviar assessors militars espanyols a Guinea com a part d'un programa d'ajut militar més ampli que inclou també la tramesa d'armament i la instrucció d'oficials guineans a acadèmies militars espanyoles. Uns dies després d'aquest consell de Ministres al Diario de las Palmas apareix una notícia en que s'assegura que unitats de la Legió sortiran cap a Guinea. Fonts oficials confirmen que el govern estudia la possibilitat d'enviar unitats militars a aquell país dins els plans d'ajut que aquell havia sol.licitat.[7]

Aquesta última possibilitat junt amb aquelles declaracions del general Gabeiras en que es manifestava a favor del manteniment de la Legió i afirma que fins i tot és possible que un dia sigui aquest cos cridat a missions internacionals dins els acords que l'Estat Espanyol haurà de signar d'acord amb la seva situació estratègica.[8]

Tot això com deia, em porta a tornar a plantejar aquella pregunta que feiem abans:

Qué fa un soldat espanyol com tu en un país tan llunyà com aquest? eh?

Quim Pañart
Barcelona, 10-2-80

FONDOMOC

notes:

1 Tele Expres 18-12-79
2 Yesca PTE 14-12-79
4 Pais 11-1-80
5 Pais 30-10-79
6 Pais 28-10-79
7 Pais 9-11-79
8 El pais 21-9-79

PODER ESTATAL I LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

Les ones lliures contra el sistema

Estem en un temps on les democràcies burgeses (l'Estat espanyol, també) estan retallant les llibertats ciutadanes. Cal permís per a manifestar-se, per a posar una taula de propaganda política al carrer o per a parlar amb el megàfon dins la ciutat. S'aproven decrets antiterroristes a tota Europa, lleis antiradicals com a Alemanya que prohibeixen l'exercici o de treballar en qualsevol empresa estatal o ser mestre a qui d'oposi a la Constitució, es creen que presons son de màxima seguretat i tantes altres mesures repressives d'allò més refinat.

En aquest context la llibertat d'informació i d'expressió té uns marges molt concrets d'on no pot sortir-se'n. Els mitjans d'informació no són neutrals, entre d'altres coses perquè qui inverteix un capital en un diari té uns interessos que lògicament intentarà defensar. Al mateix temps cal recordar allò que "qui té la informació té el poder", una notícia donada amb un enfocament pot dinamitzar o enfonsar un moviment de lluita. L'estar assabentats de les notícies d'ací i d'allà és necessari per a qualsevol grup que intenta dur un canvi social. Una informació manipulada d'unes morts pot encobrir tota una realitat d'injustícia. Així cal recordar tan sols que Martín Villa va prohibir la publicació a la premsa de qualsevol comunicat d'ETA amb la qual cosa quan maten un guàrdia civil només coneixem la versió oficial i se ns amaguen les motivacions que pot tenir ETA per pelar-lo. També moltes decisions polítiques vénen precedides d'una forta campanya de premsa.

Trist panorama a casa nostra

Si mirem aquest esquema veurem que la majoria del mitjans informatius de casa nostra resten en mans de persones vinculades a la Trilateral, al govern o bé a servidors del franquisme:

RTVE Esta en mans de membres del govern
Cadena SER (Ràdio Madrid, R. Barna...)
Garrigues Walker (menbre de la Trilateral i President de la Federació Espanyola d'Associacions de la Premsa)

La Vanguárdia . . . . . Conde de Godó
El Noticiero . . . José María de Porcioles (exbatlle de Barna, i president del Banc Condal
Diario de Barcelona
Julio Merino (vinculat a Fuerza Nueva)

Altres diaris com l'AVUI de tendència nacionalista, estan dins una crisi econòmica que només els avals de la Generalitat i les caixes d'estalvis (cosa que ja hipoteca el contingut informatiu) fa que no s'acabi d'enfonsar.

El grup Mundo segueix immers dintre la crisi i només s'aguanta bé El Periódico.

Aquí es veu un punt molt important al que qual ja fèiem esment abans, un diari necessita molts milions per a poder subsistir i

FONDOMOC

això només ho té un financer, qui l'utilitzarà per als seus interessos. Al mateix temps encara caldrà incloure publicitat per tenir una certa rendabilitat i una distribuidora per arribar a tots els kioscs. Davant d'això no és nyar que les revistes alternatives com Alfalfa, Ozono, Userda i els butlletins marginals fracassin i hagin de plegar per problemes econòmics.

Pel que fa a les ràdios comercials continuen a mans d'uns pocs i inclouen molta publicitat. D'ença de les últimes eleccions generals i el triomf de l'UCD les emisores barcelonines estan patint una forta censura. Pràctica supressió del programa "en profundidad" de Ràdio Peninsular, de "onda Vin icativa" a Ràdio Juventud, a "tota marxa" a Ràdio Barcelona i escurçament dels noticiaris tant a Radio 4 com a les altres emissores. S'ha acabat aquell temps de lluita per la democràcia quan la premsa donava suport als moviments reivindicatius. Ja hem canviat la dictadura per la dita democràcia i ara s'ha de tapar la boca als "dissidents".

L'alternativa de les Ràdios Lliures

Una alternativa a tot això són les Ràdios Lliures. Una emissora ben equipada costa molt menys que el que val tirar un diari un sol dia. El cost de manteniment és mínim tot

i arribant a un públic ampli que no ha de pagar les 25 pessètes per informar-se o contrainformar-se, i al mateix temps no es col·labora amb les papereres que fan tants disbarats amb els pins dels eucaliptus.

Una ràdio lliure en la qual el receptor pugui participar en tot moment per mitjà del telèfon, transforma totalment el programa trencant l'esquema clàssic del receptor passiu. L'emissió en directe dóna vida, i dinamitza els moviments socialks les provoca la comunicació. El seu petit cost fa innecessària la publicitat i permet que tots els grups i sectors puguin crear la seva emisora expresant-se lliurament. Per això, perquè le ones lliures són l'alternativa als mitjans de comunicació clàssics, l'Estat vol fer-les callar sigui com sigui. Per això tots aquests moviments que lluiten per un canvi social han de donar suport a la campanya per la "despenalització de les ones", i potenciar aquestes emissores.

Xavier Rius

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

LA SETMANA ANTINUCLEAR

(21-27 de gener de 1.980)

FONDOMOC

Tots els grups ecologistes i els comitès antinuclears de Catalunya vam decidir tirar endavant una campanya d'una setmana davant la greu escalada d'agressió nuclear que ens veiem venir a sobre durant els primers mesos d'aquest any. A finals d'any el ministre d'Industria i Energia, Sr. Bustelo, anuncià que ben aviat es concediria permís de construcció a dues centrals nuclears, que amb tota probabilitat serien Sayago (a la província de Zamora, a la ratlla de Portugal) i Vandellós II, al costat mateix de la central que ja funciona. També es veia imminent l'arribada de la càrrega d'urani enriquit procendent d'Estats Units per a la central d'Ascó.

Per aquestes raons durant tota la setmana que anava del dilluns dia 21 fins el 27 es van realitzar tota mena d'actes a diferents localitats, pobles, ciutats i barris de Catalunya, allí on hi havia grups disposats a tirar-los endavant.

Així es van montar actes a Manresa, Martorell, Tarragona, Lleida, Vilaseca, el Vendrell, Terrassa, Barcelona, La Verneda, Zona Franca, etc. Una bona part de les activitats organitzades durant aquesta setmana ho van ser per nosaltres, bàsicament a Barcelona. El centre de les activitats va a ser l'Exposició oberta durant tota la setmana a l'Antic Hospital de la Sta Creu, on hi havia una mostra extensa de cartells antinuclears d'arreu del món i una exposició fotogràfica del cine nuclear. En el mateix recinte es van fer debats i projeccions de pel.lícules.

L'exposició va ser força visitada i treballada per moltes escoles que hi van organitzar visites culturals. A més de l'exposició se'ls projectava un audiovisual sobre la problemàtica nuclear.

Durant la setmana els debats que s'hi van fer van ser els següents: el dimecres es va parlar del paper que poden arribar a tenir les centrals nuclears dintre de la crisi energètica actual, i la conclusió de la qual va ser que seria realment molt difícil —per raons tècniques, econòmiques, i d'estructura actual del consum energètic— que l'energia nuclear pogués mai arribar a tenir una importància gran dintre del suministre global d'energia. El dijous van participar al debat l'alcalde d'Ascó, Joan Carranza, i en Joan Rebull, de l'Ametlla de Mar. Tots dos van fer una exposició del que representava per a Catalunya la nuclearització constant, i es va fer especial esment al fet de l'arribada de l'urani a Ascó el dissabte anterior. El divendres es va fer un debat amb les diferents condidatures al Parlament de Catalunya per tal que definíssin quina seria la seva política energètica i nuclear al futur Parlament i dintre del marc legal que suposa l'actual Estatut. Malgrat que van confirmar la seva assistència al debat tan Convergència com el Partit

dels Socialistes, ni un ni l'altre es van presentar. Només ho van fer el PSUC, la Candidatura d'Unitat pel Socialisme, el BEAN i la Candidatura Abstencionista. Nacionalistes d'Esquerra va disculpar la seva no assistència. Ni ERC ni UCD van dir res. Al debat es va constatar les limitacions que en aquesta materia concedia l'Estatut. La CUS i el BEAN van definir-se com antinuclears i que demanaven la paralització del programa nuclear. El PSUC va definir-se més aviat per la moratòria nuclear.

Finalment dissabte es va fer un cinemafòrum on es van projectar dues pel·lícules: No més Centrals Nuclears, danesa, en versió castellana, i Condamnés à Reussir, francesa i en francés. L'assistencia va ser massiva, pero per la llargada de les dues pel·lícules no es va poder fer debat.

La Setmana, va a acabar en un acte conjunt a nivell de tota Catalunya, amb una concentració a Tarragona, com a ciutat representativa de les agressions nuclear i d'altres que està patint Catalunya. La concentració podem dir que va ser tot un èxit, ja que vam comprovar que una gran part dels participants venien de fora de la ciutat i fins i tot de comarques força allunyades, i que per tant volia dir que molta gent havia fet un important esforç per a participar-hi. En total s'hi van aplegar unes 10.000 persones. La manifestació va recórrer els carrers de la ciutat, amb una pancarta inicial amb el lema de la Setmana: Ni Ascó Ni Vandellós. Al final, davant del Balcó, es va fer la concentració, en la qual es van fer tres parlaments, un del mossèn d'Ascó, Miquel Pedorat, un altre de Joan Rebull, i l'últim d'un membre del CANC. Per acabar el Jaume Arnella i la seva colla van animar l'ambient amb música i cançons.

Cal dir, però, que el dissabte anterior de la setmana va arribar per avió el primer carregament d'urani per a la central d'Ascó, i que va ser transportada desde l'aeroport de Barcelona, fins a la central amb una gran escorta policial. El diumenge, mentre ens manifestàvem contra la seva arribada, tornava a aterrar a l'aeroport del Prat un altre avió procedent de Miami amb una nova càrrega d'urani que durant la mateixa nit era transportat a Ascó. FECSA i les companyies elèctriques tiren endavant els seus plans malgrat tot i tothom.

CANC. Bruc 26, 2.on Barcelona-10

FONDOMOC

noticíes breus

AUGMENT DEL PRESSUPOST MILITAR USA

El president dels EUA Jimmy Carter envià el passat dia 28 de gener el projecte de pressupostos per a l'any fiscal de 1981. En aquest pressupost l'apartat destinat a "Defensa" ocupa un 25% del total amb 142.700 milions de dòlars. Aquesta xifra suposa un augment de 15.300 milions de dòlars sobre el pressupost de 1980, amb un augment de quasi un 5% entre l'un i l'altre.

Aquests pressupostos militars, que han estat qualificats per quasi tots els polítics nord-americans (especialment els del sector "dur") de "petits" serviran per areforçar (més?) l'aparell militar nord-americà. Aquest reforçament militar es concretarà, segons els plans exposats pel secretari de Defensa Harold Brown en la millora (?) del potencial naval i aeri, fabricació de nous míssils i mobilització d'un contingent de 100.000 homes com a cos d'intervenció ràpida en qualsevol lloc on es posin en perill els sagrats interessos de la avantguarda del món Lliure: els Estats Units d'Àmèrica. Amén.

Consell de guerra contra quatre soldats de l'UDS.

-oOO- -oOo- -oOo- -oOo

COL·LABORACIÓ MILITAR ESTAT ESPANYOL-RFA

El ministre de Defensa Agustín Rodríguez Sahagún ha realitzat durant els dies 9, 10 i 11 de Febrer una visita a la República Federal d'Alemanya amb la intenció d'establir vincles per una més ampla col·laboració militar. Aquesta col·laboració s'ha centrat, de moment, en acords per la compra d'armament per part de l'Estat Espanyol a la RFA, producció conjunta de material de guerra i producció espanyola d'armament sota llicència alemanya. Els alemanys han demostrat molt d'interès en afermar els vincles entre els dos exèrcits, especialment per mitjà de la presència d'oficials espanyols a acadèmies militars d'aquell país.

Aquest contacte no ha estat aïllat, ja des de fa més d'un mes existeix una comissió mixta hispano-alemanya que està encapçalada, per part espanyola per el tinent general Topete, i per part alemanya per el també tinent general Tandecki.

Caldrà estudiar més a fons tota aquesta sèrie de contactes per a veure la seva vinculació real amb el fenomen de la creixent indústria bèl·lica espanyola.

-oOo- -oOo- -oOo- -oOo

ELS EUA FABRIQUEN BOMBES DE NEUTRONS

Sí nois i noies, sí, malgrat les declaracions que Carter va fer a l'abril del 78 en el sentit que el programa de construcció de bombes de neutrons havia quedat suspès, els Estats Units han continuat durant tot aquest temps la construcció d'aquestes armes, segons ha declarat Bob Sherman, assistent del diputat demòcrata nordamericà i membre de la Comissió de Defensa Robert Carr.

Com tots recordareu la bomba de neutrons és un arma nuclear tàctica que té la particularitat de matar les persones respectant els edificis i bens materials excepte en el punt zero, punt on cau la bomba.

El desenvolupament d'aquest tipus d'armament, qualificat pels membres del Pentàgon com la bomba neta, va provocar fortes campanyes de rebuig a tot el món.

Ja veiem doncs que a més d'imperialistes i militaristes els governants dels EUA (ells tan sols?) són uns mentiders.

-oOo- -oOo- -oOo- -oOo-

LES BASES MILITARS USA UTILITZADES PEL CONFLICTE DE L'ÍNDIC

Les aigües de l'Oceà Índic estan durant aquests dies el marc d'una silenciosa confrontació entre les dues grans potències. Vint-i-quatre vaixells soviètics i vint-i-cinc nord-americans, alguns d'ells amb armament nuclear, es passegen per aquelles aigües per a vigilar-se mutuament.

Durant els darrers dies del mes passat també varen aparèixer bombarders gegants B-52 nord-americans per a demostrar als soviètics que les seves forces estratègiques poden actuar a qualsevol lloc del món.

Segons el Pentàgon aquets B-52 són a les bases militars dels Eua, pero això els obligaria a recórrer 16.000 km. i reduiria la seva capacitat de maniobra a l'Índic per la qual cosa és lògic pensar que aquests bombarders estan actuant des de bases militars a l'Estat Espanyol o a Alemanya, ja que el govern Turc s'ha negat a què tals operacions es fessin des de les bases situades al territori de Turquia.

Una vegada més s'imposa aquella coneguda frase: Americans foteu el camp!

-oOo- -oOo- -oOo- -oOo

PROCÉS MILITAR? NO GRÀCIES!

Fa més d'un any, que l'objector de consciència asturià José Luís Navazo, està pendent d'un consell de Guerra, després d'haver passat una bona temporada d'arrest domiciliari. El motiu del procés és un article que amb el títol "rompan filas" sortí publicat a la revista "Bicicleta". Se l'inculpa d'injúries a les FAS pel fet de denunciar coses tan evidents com el paper polítco-repressiu de l'exèrcit i una radical oposició a l'Estat. Nosaltres hem llegit l'article i hi estem d'acord. Ens solidaritzem amb ell i us oferim la manera de mostrar també la vostra solidaritat, ara que s'acosta el procés.

Cal enviar aquest text a l'apartat de Correus 906, Oviedo (Astúries), carta que s'està enviant des de molts altres llocs de l'estat com a campanya de suport al nostre amic.

"YO ..... domiciliado en ..... y con el DNI, n.º: ..... me solidarizo con el artículo publicado en el número 5 de la revista Bicicleta, en las páginas 46 y 47, en abril del 78 y solicito el cierre del proceso, así como la libertad total para José Luís Navazo (que está actualmente en libertad provisional), y en caso de que éste sea procesado en consejo de guerra, pido ser procesado yo también, al estar de acuerdo con sus declaraciones, y considerar que no se juzga a una persona sinó a una idea." (i la signatura).

FONDOMOC

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS .....
ADREÇA .....
POBLACIÓ ..... COMARCA .....

Forma de pagament:

- Gir postal a nom d'Anna Porret (C/ Josep Soldevila, 1. Barcelona-30).
- Personalment (Al Casal de la Pau. Bruc, 26, 2on. Barcelona-10).
- Per correu (Al Casal de la Pau. Bruc, 26, 2on. Barcelona-10).
- Taló bancari per correu.

SUBSCRIPCIÓ PER A 5 números: 300 ptes.

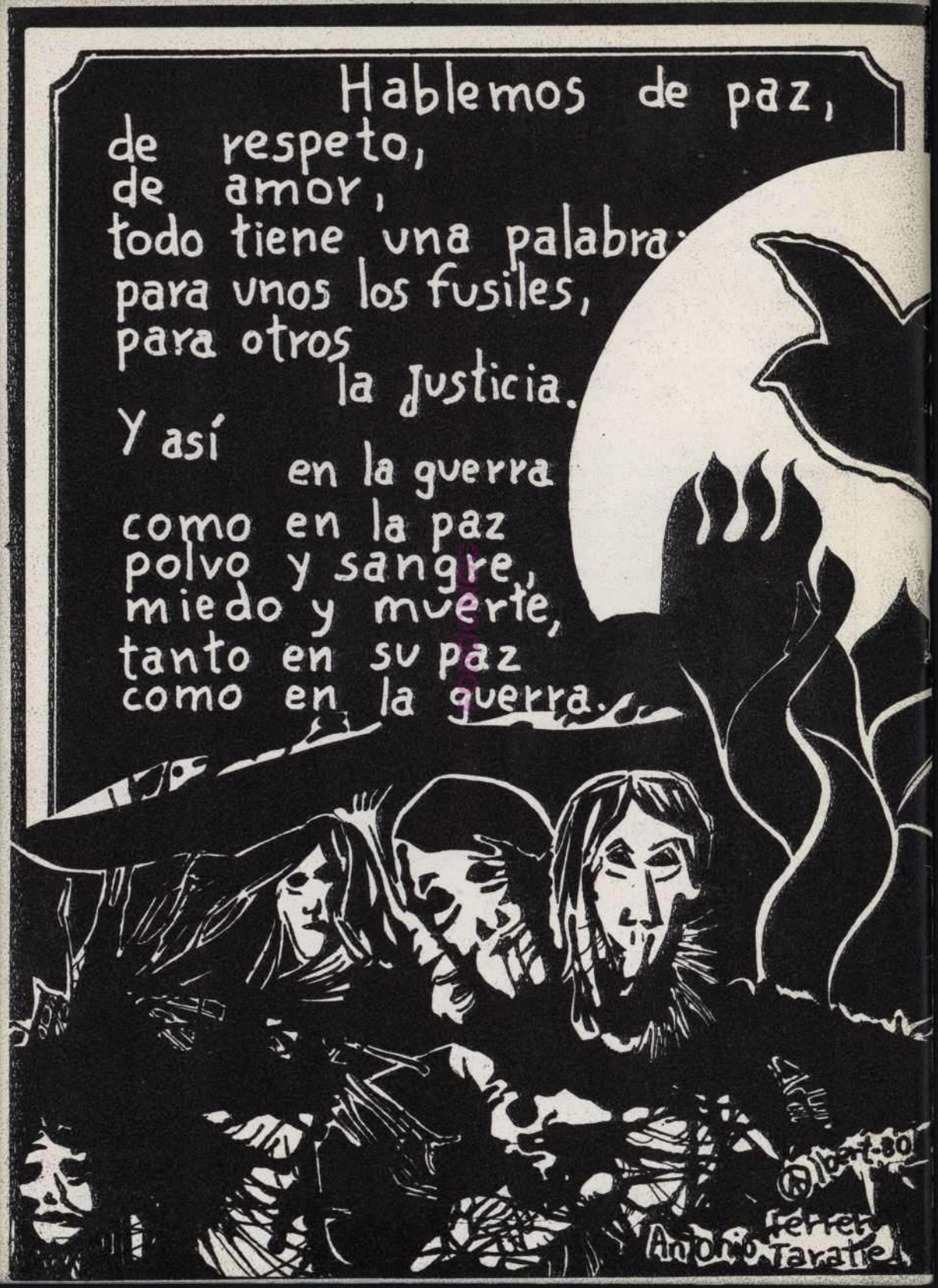
Hablemos de paz,
de respeto,
de amor,
todo tiene una palabra:
para unos los fusiles,
para otros
la Justicia.
Y así
en la guerra
como en la paz
polvo y sangre,
miedo y muerte,
tanto en su paz
como en la guerra.

la puça i el GENERAL

GANVA (Grup d'Acció Directa No Violenta Anti-OTAN)

60 ptes

15 de MARÇ 1980 Nº 4

II JORNADES ANTI-OTAN

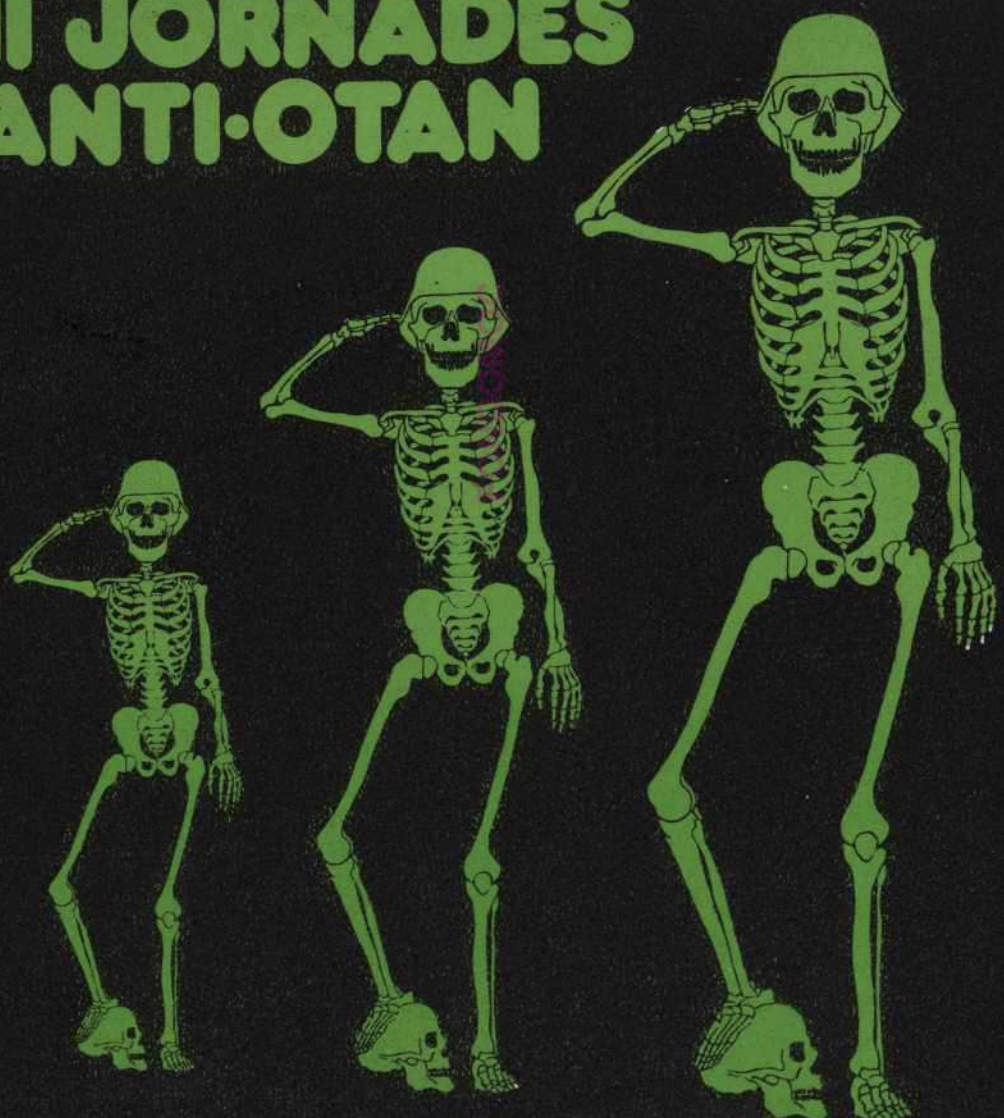

FONDOMOC

Edita.- GANVA c/. Bruc, 26 Barcelona-10

D.L. B-38298/79

IMPRES A CATALUNYA.

Copisteria XALOC - Concepció Arenal, 261 - Barcelona

HEMEROTECA NACIONAL

editorial

Bé, ja tornem a estar amb tu. Aquest darrer més ha estat - un altre cop - ple de conflictes tant a dintre com a fora de l'Estat espanyol. La major part dels esdeveniments han consistit però en derrotes en la lluita diària cap a la llibertat. Recordem si no, la invasió russa a l'Afganistan, l'anunci de l'augment del pressupost d'armament de la RFA o la victòria presidencial de l'ex-director de la CIA a la colònia nord-americana de Puerto Rico. O pensem si no, aquí, a l'Estat espanyol, en la pèrdua del referèndum (poca cosa que significava i a sobre ni això!), en l'aprovació definitiva de l'Estatut del Treballador o en la continuació de la repressió a Euskadi i a les presons, on les condicions de vida i els maltractes han arribat a límits inconcebibles. O, pels qui encara creuen que hi llibertat d'expressió, després de la censura a la pel.lícula [illegible] Cuenca, que pensin en la prohibició d'un acte informatiu organitzat pels familiars dels presos llibertaris de Scala perquè "es podrien causar desordres". (!)

Malgrat tot, la GANVA segueix i segueix amb projectes importants i cada vegada més forts, i si no, fixa't: estem preparant, ja ho trobaras dins de la revista, les II Jornades anti-OTAN per a la darrera setmana de març, aprofitant una data tan "important" com el 31 aniversari de la creació de la Organització. Ens sembla que el moment és clau: la decisió de l'UCD de fer-nos entrar a l'Aliança o bé de mantenir les bases (que pel cas ...) pot estar a prop i cal preparar-se.

Imagina't si continuem amb força, pensa que a més a més, estem treballant en millorar la revista (teva i nostra) i que per això ja comencem a pensar en la renovació de les subscripcions i en fer un balanç del que ha estat LA PUÇA en aquest temps, cosa que ens servirà per a donar-li el caire que tots volem. I encara hi ha molt més, llàstima que no us ho podem explicar ara. Però ja ho veureu en el primer número!

No estem, doncs, aturats. La GANVA tira endavant i cada vegada es fa més necessària la teva col.laboració. Perquè no volem ser un nucli tancat que faci una revista més. Nosaltres volem que tothom hi foti collerada.

MILITARISME i III

Ha arribat l'hora de treure conclusions d'acord amb l'analisi històrica de la institució militar. Aquelles poden resumir-se en vuit punts que pretenen servir de premises per al desenrotllament posterior d'una teoria de militarisme. I són:

1.) L'aparell militar va indissolublement lligat a la societat de classes. Neix i serà sepultat amb ella. L'aparell militar té per funció genuïna l'assegurar el domini polític i l'explotació econòmica - acompanyat de l'alienació ideològico-cultural - d'una classe sobre una altra.

2.) A les societats precapitalistes l'aparell militar es limita exclusivament a aquella funció política a dalt esmentada. És a partir del M.P.C. que es desenvoluparan altres funcions.

3.) Militarisme no equival a autoritarisme. Encara que entenguem el militarisme com un fenomen simplement ideològic, d'afirmació i d'expansió a la societat civil d'uns valors molt determinats (jerarquia, sumissió, obeiència, ...) no podrem reduir l'autoritarisme a aquests volars militars. Altrement dit si el militarisme (ideològic) és un autoritarisme no tot autoritarisme es fonamenta en els valors militars.

L'autoritarisme és la ideologia classista per excel.lència. En la seva arrel més pregona, autoritarisme significa que la vida de cada ésser humà és decidida fora de si mateix, en virtut d'una Autoritat, per un altre. És a dir, és la ideologia que legitima, a nivell individual, la imposició de la voluntat de l'altre sobre qualsevol aspecte de l'existència d'un mateix, i, a nivell social, la imposició de la voluntat d'una classe sobre l'altra.

L'autoritarisme és la matriu d'on surten les diferents ideologies concretes, autoritàries, que justifiquen i legitimen la societat de classes. D'el emanen la religió, el racisme, la ideologia del Pare o l'autoritarisme escolar. ..i també el "militarisme". Cometríem un greu error volent carregar en el sac del militarisme tot allò que no ens agrada de la societat: capitalisme, burocràcia, sexisme ... com fa la declaració de Landa. El militarisme no ha creat la societat de classes, per a posar un exemple, al contrari ha estat la societat classista qui necessita de l'aparell militar per a autoperpetuar-se. I això no és pas una qüestió semàntica o especulativa sinó que té una notable transcendència a l'hora d'enfrontar-nos amb el problema. Suposar allò condueix a l'esterilitat teòrica i a la impotència pràctica.

Resumint els valors militars ("el militarisme") són una plasnació més de la ideologia autoritària però hi ha d'altres ideologies autoritàries, que es basen en altres valors diferents als que difon l'exèrcit. Cadascuna d'aquestes ideologies és hegemònica en una determinada etapa històrica (p.ex.: la religió en el M.P.F.). Aquesta existència de diverses ideologies autoritàries no treu ni que es puguin complementar entre si en determinats moments ni que es produeixi una influència recíproca entre les diferents representacions ideològiques, com ja comentaré després. Per això mateix negar l'equivalència entre les distintes ideologies autoritàries, volent-les englobar totes dintre el militarisme, no significa tampoc

FONDOMOC

no reconèixer la seva interpenetració ni influència recíproques. A nivell pràctic i d'organització això últim implica veure la necessitat prioritària de coordinació de tots els moviments anticapitalistes i antiautoritaris: feministes, ecologistes, antimilitaristes, sectors obrers radicalitzats, ...

4.) La difusió de la ideologia militar sobre la societat civil comença amb el capitalisme i no abans. La causa és senzilla: a les societats pre-capitalistes no es pot difondre la ideologia militar a tota la societat perquè la funció militar és reservada a la classe dominant. Fer-ho no significaria altra cosa que posar en qüestió aquesta reserva de les tasques militars, d'altra banda tan necessària per a mantenir el domini de classe.

5.) Dintre de les societats capitalistes (i també a les societats que s'anomenen socialistes, encara que aquestes mereixen una anàlisi a part) la impregnació de la ideologia militar sobre les institucions de la societat civil i sobre aquesta mateixa societat s'efectua sobretot en temps de crisi econòmica i a través d'ideologies específiques que, a la vegada, contenen elevades dosis d'ideologia militar i s'articulen amb altres subconjunts ideològics. Així, p.ex., la ideologia de la guerra freda o la doctrina de la seguretat nacional estan integrades per valors militars però també per ideologia anticomunista. Les doctrines feixistes contenen tant valors militars com també racistes i d'altres procedents de la ideologia familiar. Per a posar un últim exemple, la doctrina de l'estatisme autoritari de Poulantzas, també dit "estat policial", es fonamenta en valors militars, tecnocràtics i també liberal-democràtics ("defensa de la democràcia i de les institucions contra el terrorisme", etc.).

6.) A la fase monopolista del capitalisme s'atorga a la institució militar importants funcions econòmiques: esdevé camp per a l'acumulació de capital reduïnt així el perill de subconsum, causa de les crisis econòmiques car absorbeix els excedents improductius i evita, per tant, la baixa tendencial de la taxa de guany (relació econòmica entre la plusvàlua obtenida i el capital invertit), i és també capdavanter de la revolució científico-tecnològica que obre noves portes a l'acumulació de capital.

7.) S'observa una tendència a enfortir el paper ideològic i econòmic de l'aparell militar mitjançant la integració de nous sectors socials (sindicats, universitats, ...) dins el complex militar-industrial, i l'ascens de l'estatisme autoritari com a ideologia legitimadora i alhora com a mode de funcionament dels aparells d'estat. La necessitat de la burgesia monopolista de liquidar la resistència obrera a la reestructuració del sistema capitalista internacional sembla afavorir-ho. No obstant això, també topa amb contratendències que s'han de tenir molt en compte a l'hora de l'anàlisi. Aquestes són: l'afavoriment de la inflació que provoquen les despeses militars de l'estat, fet que comporta una limitació intrínseca a la pròpia funció econòmica de l'aparell militar, i d'una altra, el fet que l'alta tecnologia que incorporen els productes militars acceleri l'atur en comptes de reduir-lo.

i 8.) Una definició del militarisme no pot ser merament descriptiva (complex política-ideològico-militar-científico-tecnològico-industrial) ni pot quedar-se, segons la meva manera d'entendre, en afirmar que el militarisme és la intromissió del poder militar en el poder civil, com fa Vicenç Fisas en el seu llibre El Poder Militar en España, d'altra banda tan interessant i documentat fins al punt de constituir una eina de treball valuosíssima, pena de suggeriments per a iniciar ja diverses campanyes antimilitaristes (comerç d'armament, bases,...)

També J. Fortes en el pròleg diu: "Partiendo del concepto tradicional de militarismo como desbordamiento

FONDOMOC

del aparato militar sobre el mundo civil".[39] D'altra banda tampoc la definició de militarisme com "el predomini dels militars en les tasques civils de l'Estat"[40] em sembla prou adient per ser restrictiva i simplista. En aquest cas es confon militarisme amb dictadura militar i implica, per exemple, no considerar els EUA com un estat militarista per la senzilla raó que els militars no ocupen càrrecs civils.

De definicions com aquestes es desprèn un protagonisme, que jutjo excessiu, de la categoria social militar quan el que cal és comprendre que aquesta intromissió del p. militar és en tot cas auspiciada i controlada per la classe dominant a través de l'estat.

Salvador Giner també cau, per a mi, en aquests errors quan defineix el militarisme com "un complex social que inclou el militantisme, la preponderància de l'exèrcit a l'interior de la societat i del govern i un determinat grau de militarització de la vida civil".[41] La meva opinió és que pren el militarisme com un fenomen exclusivament ideològic.

Com explicava abans, també Vicenç donà aquest enfocament al fenomen. Això li fa caure en contradicions flagrants com la d'afirmar que una de les causes del militarisme és l'existència "d'estructures de classe injustes".[42] Jo, és clar, hi discrepo radicalment. Primer perquè la rel de l'aparell militar i del militarisme el considero sempre com un arrel de classe i segon perquè tota estructura de classe és injusta. Si no, qui em pot dir alguna estructura de classe justa?

Jo proposaria una altra definició provisional de militarisme que penso que potser més fructífera que les anteriors, si més no per a entendre la causa del fenomen i els seus beneficiaris. Aquesta definició diu:

> El militarisme és aquell fenomen consistent en l'ús de l'aparell militar de l'Estat, al servei dels interessos de les classes dominants, en funcions que no li són específiques entenent per aquestes la preservació de la societat de classes mitjançant la coacció i la repressió físiques.

Cenyint-nos a l'estat capitalista monopolista aquestes funcions atípiques són sobretot de dos tipus: ideològiques (impregnació de valors militars sobre la societat civil) i econòmiques (absorció d'excendents per a revifar l'economia). Aquestes funcions, a la vegada, porten importants implicacions polítiques (una d'elles seria l'augment dels conflictes, p. ex.).

Molt possiblement aquesta definició i l'enfocament que porta implícit no agradi tothom. Tant de millor; la divergència és requisit indispensable per al debat e la clarificació, avui més imprescindibles que mai.

Jordi Garcia i Jané
Octubre del 79

39bis El Poder Militar en España, pag. 7.

40 Mundo Diario 8-10-79, Alvarez Puga.

41 "Sociología". Salvador Giner. Anagrama. Pag. 155.

42 El Poder Militar en España, pag. 23.

FONDOMOC

II JORNADES ANTI-OTAN

(Del 24 al 29 de Marc)

dilluns 24: 20 hores

L'OTAN

GANVA

lloc: Sala Newman (placa Sant Felip Neri)

dimarts 25: 20 hores

MILITARISME

Vicenç Fisas (autor de «El Poder Militar en España»)

lloc: POMPEIA-GRUPS
(Riera de Sant Miquel, 1 bis, metro: Diagonal)

dimecres 26: 20 hores

LA TRILATERAL

Mikel Orrantia (Askatasuna)

lloc: POMPEIA-GRUPS

dijous 27: 20 hores

LARZAC

dues persones d'alla (pel·licula)

lloc: POMPEIA-GRUPS

divendres 28: 20 hores **BASES**

NORD-AMERICANES

Fernando Sagaseta (diputat d'Union del Pueblo Canario

lloc: POMPEIA-GRUPS

dissabte 29: 22 hores **recital de**

poesia ANTI-MILITARISTA

lloc: Sala Newman

GANVA (Grup d'Acció directa No-Violenta Anti-OTAN)

FONDO MOC

c/ de la Pau c/ Bruc 26 2 Barna-10 (301 49 39)

MELIC

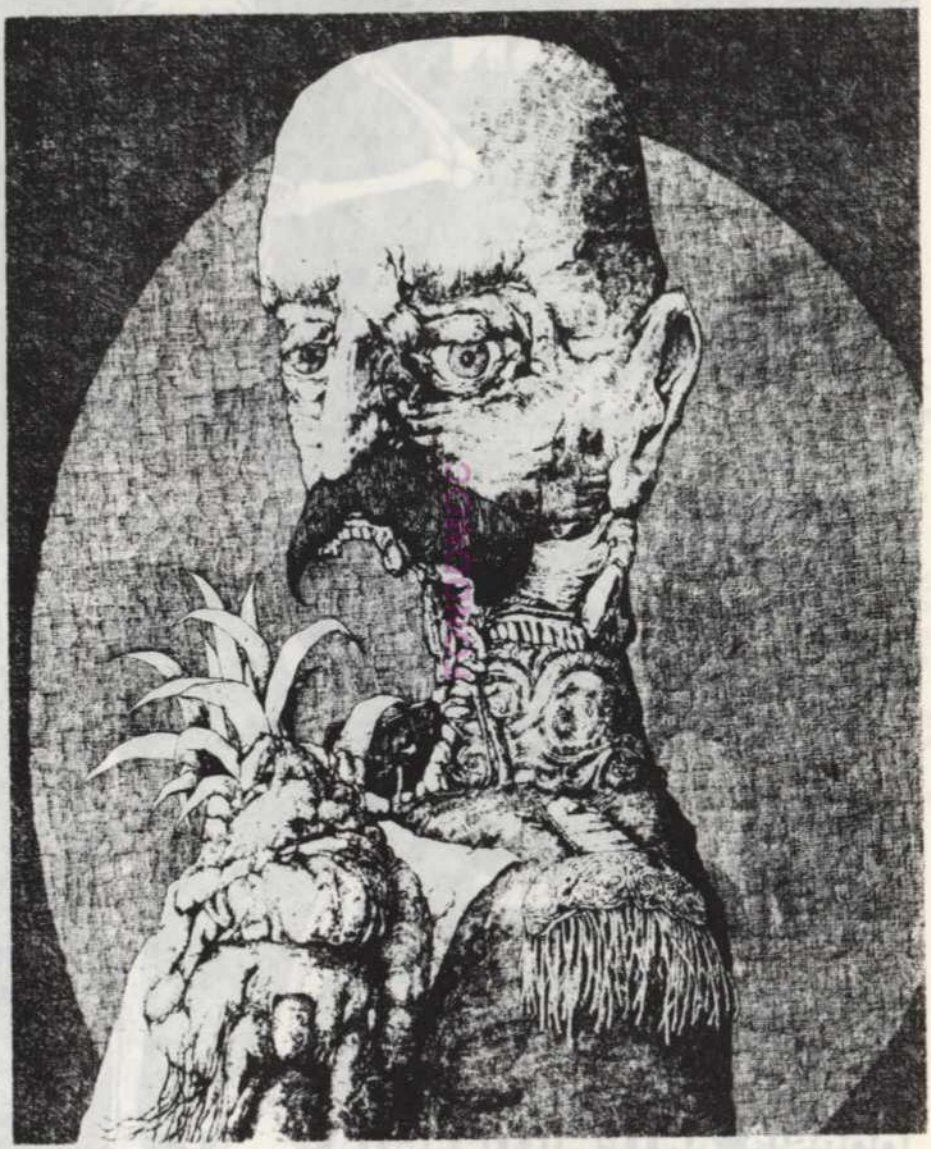

OTAN

EUSKADI DAVANT L'OTAN

la cara oculta de la política exterior

Els amics del GANVA m'han demanat uns folis sobre el tema que encapçala aquest treball per a la seva revista. Tema most poc treballat en el meu petit país malgrat la seva complexa situació i de la indubtable influència que portarà la integració definitiva de l'Estat espanyol a l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord.

Euskadi està plena de paradoxes i el tema de l'OTAN no és precisament la menor. Comentava amb uns companys com crida l'atenció la inexistència de col.lectius de talla operativa i teòrica que s'ocupin de l'àmbit antimilitarista i dels blocs militars: a Euskadi no hi ha grups anti-OTAN, i si hi són no són prou coneguts ni ells ni els seus treballs. Nogensmenys, la "barca" de la "independència nacional" en la qual naveguen la majoria dels revolucionaris i radicals bascos, amb més o menys matisos, té, necessàriament, que superar l'obstacle de la situació internacional per arribar al seu port, i, en aquest obstacle l'organització militar de les multinacionals, disposada a defensar l'estatus social, econòmic i polític actual, destaca com muralla, avui per avui, infranquejable, l'OTAN apareix així, al nostre entendre, com la barrera més important enfront la revolució basca i europea en els nostres dies.

L'Estat espanyol, sota direcció UCeDista i control trilateral, sembla haverse-li atorgat una important tasca en política internacional: Amèrica Llatina i el nord d'Africa serien els punts on la simpatia i la capacitat operativa de la diplomàcia hispana, permetria afiançar i ampliar la penetració i incidència de les multinacionals, i sobretot, continuar amb la filosofia i la política de la interdependència i transnacionalització de l'economia i la política preconitzada per la Trilateral. S'hauria de pensar en l'enorme interès que l'Estat espanyol té per això als ulls dels mandarins mundials i això podria contribuir a treure moltes incògnites.

En aquest context, Euskadi i Catalunya tenen, des del punt de vista comercial i polític, una gran importància de confirmar-se aquesta hipòtesi: Catalunya hauria d'incidir, amb la seva capacitat productiva renovada tecnològicament i financerament, en el medi comercial, etc., nord-africà i desenvolupant la seva centenària vocació Mediterrània. Euskadi, per la seva banda, està introduint capitals, i fins i tot traslladant fàbriques i bona quantitat de mà d'obra altament qualificada i quadres tècnics, als països de Centre-Amèrica (destacadament a Veneçuela), on als viatges repetits pels més alts dirigents de la política espanyola, se'ls afegeix rebularment les visites i conversacions efectuades pels dirigents del PNB (Partit Nacionalista Basc) que són rebuts com autèntics caps d'estat en alguns dels citats països.

Si les multinacionals decideixen invertir a Euskadi per a permetre així a la nostra economia sortir de l'actual crisi ho faran en funció de dos elements fonamentals:

1) El paper que Euskadi (pacificada i reconvertida tècnicament, políticament i econòmicament) està cridada a jugar a Amèrica Llatina; i

2) El focus d'inestabilitat que suposa el seu radicalisme nacionalista d'esquerres i el seu moviment obrer de clara memòria i repetitius mètodes

FONDOMOC

anti-partit i/o anti-sindicat, és a dir en l'orientació de la seva lluita hi havia tipus d'autoorganització unitaris i d'autonomia obrera, encara que l'aprofundiment i l'estabilització, en el temps i a l'espai, d'aquests fenòmens, estigui profundament hipotecada per les actituds pragmàtiques, el reformisme i el dogmatisme esquerranista, tant com per la por generalitzada a les repercussions de la crisi, notablement a la pèrdua de feina i del poder adquisitiu, ambdós terriblement deteriorats en els darrers mesos per a una quantitat considerable de treballadors - ciutadans bascs.

Però perquè tant Euskadi com Catalunya o l'Estat espanyol, puguin jugar aquesta carta político-econòmica són necessàries dues coses:
a) la proximitat ideològica i operativa amb relació a l'OTAN i
b) la imatge de neutralisme condicionat que es donà amb la presència d'una representació espanyola a la Conferència de Països No-alineats recentment celebrada a Cuba. El primer pressupòsit s'aconsegueix a base de pactes militars bilaterals EUA - Espanya i/o Alemanya Federal - Espanya (en vies de negociació segons sembla); amb ells es dóna seguretat als burgesos de tot l'Estat i s'ubica la nostra situació on li correspongui per la seva direcció capitalista trilateral. Amb el segon pressupost es confirma la "vocació" espanyola de suport als països en vies de desenvolupament i es facilita l'accés als acords i influéncia en aquesta àrea econòmico-política i la confirmació d'Espanya com a vehicle internacional del capitalisme més desenvolupat en el foment de la interdependència i el tecno-capitalisme.

L'OTAN jugaria d'aquesta manera el paper d'argument de força, de dissuasió enfront de les vel.leitats radicals tendents a desestabilitzar la zona i col.laboraria directament, o com ho fa avui, donant suport logísticament a l'aparell militar repressiu enfront de la dissidència en tot l'Estat espanyol. No hem d'oblidar que el tan esmentat "espai judicial europeu" continua cronològicament amb anterioritat consolidant "l'espai militar europeu", i que la intervenció directa dels militars, en les funcions "d'ordre interior" dels estats dels sud d'Europa principalment, està a l'ordre del dia.

El paper de l'OTAN és al seu nivell semblant al que desenvolupa a l'Europa de l'Est l'exèrcit del Pacte de Varsòvia, controlat aquest pel Kremlin i aquell per Washington-Pentàgon.

La dimensió internacional, incideix, doncs, cada dia amb més pes en les polítiques (siguin de dominació, d'oposició parlamentària o de dissidència frontal) dels àmbits geogràfics regionals, nacionals o estatals, en els quals quedem així reduïts a simples conills d'índies desconeixedors de llur destí. D'aquí ve l'úrgència d'un internacionalisme actiu que coordini a tots els nivells l'acció dissident revolucionària, que, aprenent del passat efectua una crítica profunda, i un rebuig de les actituds militants ten-

FONDOMOC

dents a preses del poder partidistes, o d'aquelles que cauen en el miratge-trampa de creure en l'existència d'un bloc socialista que defensaria la revolució enfront de l'imperialisme, ficció aquesta que serveix per a endarrerir considerablement l'adquisició d'una consciència clara per part dels treballadors ciutadans del planeta que l'autèntica dimensió del capitalisme mundial postindustrial que ens domina i explota en la nostra època tecnoburocràtica.

L'OTAN és igualment un element fonamental de dissuassió davant les vel.leitats "golpistes" de les fraccions del capitalisme "nacionalista" que s'oposen al procés actual de desenvolupament de les forces productives dirigit pel trilateralisme. Allà on no hi arriba la influència directa de les relacions econòmiques, arriba el temor de les relacions militars a l'hora de determinar globalment les polítiques estatals dels diferents governs.

Mikel Orrantia, "Tar"
(d'ASKATASUNA, Revista Mensual)

Apartat de Correus
1.682 Bilbao, EUSKADI

PROJECTE "OTAS"

D'ença que el Canal de Suez quedà interromput per la guerra àrab-israeliana, l'Oceà Atlàntic s'ha convertit en zona de vital importància a nivell mundial. Tant els vaixells que des de l'oceà índic es dirigeixen cap a Europe o Amèrica, com els que, des de la part de Mèxic o Veneçuela van cap al Brasil o l'Argentina, travessen aquest mar en llur ruta.

Anualment hi circulen uns trenta mil vaixells mercants i de passatgers de diferents països, i són transportades per l'aigua una mitjana de més de vint mil tones de petroli mensuals.

La idea d'establir un sistema de defensa a l'Atlàntic Sud ja és antiga. L'any 1968, abans que les colònies portugueses de l'Africa obtinguessin la independència, el general brasiler Couto e Silva va proposar "un front antirevolucionari" compost per les dictadures militars de la costa de l'Atlàntic sud-americà i les, llavors, "províncies" africanes de la dictadura portuguesa. El 1966 Brasil, Paraguai i Uruguai firmaren un acord segons el qual s'assegurava la defensa de les costes atlàntiques i sud-americanes, però de seguida es veié la inutilitat d'aquest pacte perquè per aconseguir els seus fins era indispensable comptar amb el suport africà. Funcionava, a més, des del 1960, l'anomenat Comandament Nacional de l'Atlàntic Sud (COMSOLAT) que depenia de US NAVY. Els Estats Units, per la seva bansa, consideravan aquesta zona, fins el moment de l'esfondrament del predomini portuguès l'any 1974, com una mena de mar lusità salvaguardat en la part americana pel Brasil i en la zona Est per les províncies d'Angola i Guinea Bissau i que, a més, comptava amb bases d'importància com Les Açores i Cabo Verde.

Tanmateix l'accés al poder a Guinea Bissau i Angola de dos règims d'orientació marxista-leninista, juntament amb l'aparició des de Costa d'Ivori fins la República Sud-africana de països com Ghana, Togo, Dahomey, Nigèria, Guinea Equatorial i la República Popular del Congo, mantenien diversos matisos de neutralitat o es declaraven pro-soviètics,

FONDO MOC

va canviar totalment la visió que fins el moment es tenia de la zona. A les costes de Namíbia anaven en augment les accions del SWAPO (Organització Popular del Sud-Oest africà), la situació per al règim racista de Pretòria no es veia gens clara, contínuament naixien nous focua de conflicte: Etiopia, Eritrea, Shaba, el Sahara, el Txad, ... a més es palesà una clara influència soviètica en els moviments guerrillers rhodesians i sud-africans, al mateix temps que a Angola arribava una forta representació militar cubana.

Tot això fa que es reforci, a partir del 1975, la idea de la creació de l'OTAS (Organització del Tractat de l'Atlàntic Sud), que tindria per principal objectiu mantenir l'hegemonia occidental capitalista a l'Atlàntic Sud, de la mateixa manera que ho fa l'OTAN a l'Atlàntic nord. En aquest projecte hi quedarien integrats diversos països del Con Sud d'Amèrica així com països de la costa africana i Espanya. Comptaria amb tres bases de vital importància estratègica en el litoral africà: Simonstown, a Sudàfrica; Walbis Bay a Namíbia i l'altre punt serien les illes Canàries on ja s'està construint una base aeronaval comparable a qualsevol de les dues anteriors, i que seria la plataforma ideal per al control imperialista de la zona nord-africana. Pel que fa a Sudamèrica es compta amb la instal.-lació de bases a les illes Malvines i el control sobre el canal de Beagle i les illes Lemmox, Nova i Picton, a més del reforçament dels règims militars i del control normal de la zona a través del Brasil i l'Argentina. Tot i així, no existeix cap possibilitat que s'arribi a concretar el tractat sud-atlàntic mentre existeixin punts de tensió entre els països que haurien de formar-lo.

Tenim per un costat la qüestió entre el Brasil i l'Argentina que no es posen d'acord sobre l'aprofitament del riu Paranà a causa de les ingerències del Brasil en aigües de la vall del Plata, que corresponen a Argentina. Per altra banda trobem el ja antic conflicte existent entre Xile i l'Argentina sobre el canal de Beagle i les illes Lemmox, Nova i Picton. L'element fonamental és la diferència interpretativa del que s'ha anomenat principi oceànic" i segons el qual Xile és un país del Pacífic mentre que l'Argentina és de l'Atlàntic. El problema se situa a l'àmbit d'aplicació que cada nació atribueix a l'esmentat principi. Segons l'Argentina el "principi oceànic" comprèn en Cabo de Hornos i es perllongaria cap al sud. Per a Xile, aquest principi no més és valid fins l'arc que formen la Tierra del Fuego i les illes de Los Estados. Per tant no s'extén més al sud.

FONDOMOC

El domini d'aquest canal tindria grans repercussions per a qualsevol d'ambdós països, tant a nivell geopolític com econòmic, ja que aquesta zona presenta una de les més grans reserves petroleres submarines del món al mateix temps que el seu domini facilitaria l'apropiació d'una part del continent antàrtic amb tot el que això significaria a més de sumar-hi les reserves que té d'urani.

Hi ha encara un tercer conflicte entre Argentina i Gran Bretanya pel que fa a les illes Malvines, que Argentina reclama com un territori propi i que són en aquests moments colònia anglesa.

No oblidem tampoc el paper fonamental que juaria Sudàfrica en el tractat i que es podria resumir en el fragment d'un article aparegut en una revista sudafricana: "En casos de guerra mundial, els russos tancarien amb dos dies el canal de Suez i acabarien en poques hores amb les plataformes petroleres del mar de Nord. Aleshores únicament quedaria disponible el petroli que es pogués conduir via Cap de Bona Esperança i, sense nosaltres aquí, això seria impossible. El bloqueig occidental, víctima del colapse energètic, cauria de genolls. D'aquí que siguem substancials per a la defensa del món lliure i que tinguem la seguretat que les potències occidentals, els agradi o no la nostra política racial, no tenen més remei que continuar donant-nos suport".

Veiem, doncs, com a l'Atlàntic Sud, i de retruc en la qüestió OTAS, hi ha una sèrie d'interessos de tota mena, manejats com sempre pels de sempre, i que (com no!!!), fan que la pau mundial no sigui sinó una possibilitat ridícula en les seves mans.

Salut i Revolució.
Sílvia.

» * «

FONDO MOC

L'OTAN i els MÍSSILS

Presestem la traducció d'un article publicat en una revista francesa, traducció feta pel company Alex Lerís Casals. Pensem que aquest article, tant per la seva temàtica com per l'actualitat del problema

Presentem la traducció d'un article publicat en una revista francesa, traducció feta pel company Alex Lerís Casals. Pensem que aquest article, tant per la seva temàtica com per l'actualitat del problema, pot ser d'interès per als lectors de la nostra revista, malgrat que es fereix en especial a l'Estat francès.

1. Orígen de la qüestió dels missils

Ha estat aquest any, que els països membres del grup "de plans nuclears" ha pres la decisió de modernitzar les seves armes nuclears de tipus tàctic, és a dir, substituir els vells models pels de curt abast de tipus "Cruise" i pels de llarg abast "Pershing II". Per què aquesta decisió? Segons els experts, per equilibrar forces amb l'aparició dels missils russos "SS-20" i els nous bombarders "Backfire".

Sobretot és per l'aparició dels "SS-20". Segons els tècnics, són peces bàsiques del domini europeu: gran precisió d'impacte (200), por

tadors de tres caps nuclears, de gran capacitat mòbil i, sobretot, un camp de 4000 Km. Es capaç d'atacar i destruir qualsevol ciutat de l'Europa Occidental.

Aquesta decisió ha aixecat molta pols en algunes consciències. El 16 de maig, dia de la discussió del pressupost de Defensa Nacional del 1979, els diputats Denison (PSF), Levaux (PCF) i la diputada Banneux (FDF) exposaren al ministre de defensa Sr. Vandem la seva por en ceure la cursa d'armaments cada cop més accelerada i amb un caràcter ofensiu més marcat.

Després d'això, les coses han augmentat i la instal.lació de míssils a Europa s'ha convertit en un gegantí taulell d'escacs entre els dos blocs.

Els països examinats per a la instal.lació dels esmentats míssils - és a dir, Alemanya, Holanda, Anblaterra i Itàlia - han estat objects de fortes pressions per ambdós costats:

- Per part dels USA, i a través de Brzezinski, Conseller del president Carter en temes de seguretat, pretén que d'aquesta decisió en depengui la cohesió futura de l'OTAN: "El veritable test de la voluntat de l'OTAN - ha dit - descansa sobre els nostres parlaments. Veurem si estan disposats a pagar el preu polític necessari per a evitar l'alternativa, sempre més costosa, d'intimidació, en el millor dels casos, o la guerra, en el pitjor." (Le Soir, 12-10-79)
- Per part de l'URSS, i a través de Breznev, ha promès de limitar el nombre de míssils de curt abast si els Pershing no s'instal.len. (Discurs del trenta aniversari de la RDA)

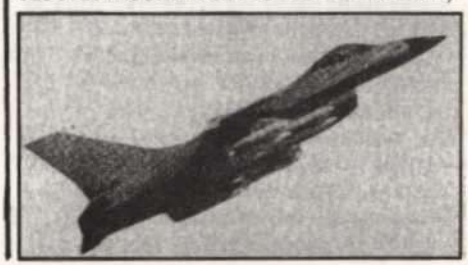

2. Les qüestions

En l'analisi del problema ens trobem que, problemes que per uns són de tipus tècnic, es converteixen en veritable problemes polítics. En aquest text apareixen diverses qüestions per resoldre i a les quals intentarem respondre.

1) Quina és la veritable relació de forces entre els dos blocs?

Les xifres a disposició del públic són contradictòries segons les diferents fonts. Per tant es fa molt difícil d'emetre un judici, ja que les diferències poden ser enormes.

A) Així, si ens basem en les xifres donades pel Sr. Vandem en la presentació dels pressupostos del 1979, la situació és aquesta:

	Pacte de Varsòvia	OTAN
Divisions	70	27
Carros de Combat	21.000	7.000
Avions	4.050	2.350

B) En el llibre Blanc de la Defensa Nacional francesa del 1977, el Sr. Vandem cita aquestes dades:

	Pacte de Varsòvia	OTAN
Divisions	80	27
Carros de Combat	22.000	6.000
Avions	3.800	1.700

C) A la revista de l'OTAN, d'octubre del 1979, cita:

	Pacte de Varsòvia	OTAN
Divisions	58	28
Carros de Combat	19.000	6.500
Avions	2.800	1.750

D) I per acabar, el general Close, en la seva obra "L'Europa sense defensa", cita del llibre blanc de la defensa de la RFA:

	Pacte de Varsòvia	OTAN
Divisions	58	27

FONDOMOC

Carros de Combat	19.000	6.100
Avions	2.460	1.700

En aquest exemple es pot veure fins a quin punt poden variar les xifres. Alguns, com la diputada Banneux (FDF) remarquen que aquesta informació sobre la superioritat soviètica i la minva de forces de l'OTAN desenvoca en la nova adquisició d'armament (debat sobre el pressupost de la D.N.F. del 1979).

Si volem basar-nos en fonts més "neutres", es constata que per exemple, l'Institut Internacional d'Estudis Estratègics (IISS) parla de 27 divisions per l'OTAN i de 47 pel Pacte de Varsòvia.

L'IISS estima que, en 1977, l'URSS va gastar en el seu exèrcit un 113% del pressupost americà; mentrestant, l'Institut Internacional d'Estocolm per a la Recerca de la Pau (SIPRI) afirma que, en el mateix any l'URSS només va gastar un 70% del que va gastar l'OTAN. Per altra banda, l'Agència per al Desarmament i Control d'Armes (ACDA), agència oficial americana afirma que el 1976 l'URSS només va gastar el 97% del pressupost militar ianqui.

Heus aquí la gran dificultat: quina és la font veritable? Aquest és el principal problema de tot aquell que intenti buscar una mica de llum en aquest assumpte.

Així, l'URSS tenia el 1979 un total de 2.377 vectors nuclears contra els 2.010 dels ianquis; però, pel que fa al nombre de caps nuclears els avantatges passen als USA amb 11.894 contra 6.005. Així els nord-americans tenen més bombarders posats que els soviètics, però menys submarins, encara que aquests contenen més míssils que els soviètics, etc. ...

De tot aquest embolic, es pot deduir, com el Sr. Harold Brown, Secretari nord-americà de Defensa: "la bálança de les forces estratègiques amb o sense SALT, no serà en

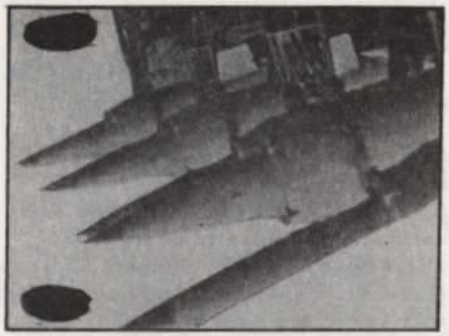

detriment dels USA fins 1985-86. Els soviètics ens avançaran en certs aspectes, nosaltres els avançarem en d'altres." (Hearings before the sub committee of National Defensa, U.S. Congress, March 1978).

Cal observar quina mena d'armes disposa l'enemic, esbrinar quines són llurs característiques tècniques (maniobrabilitat, potència, abast, precisió, autonomia, etc. ...), veure en quins punts falla cada arma, quines són les existències, etc.

2) Quina és la realitat de l'amenaça soviètica?

En aquest punt ens trobem amb un problema habitual: és molt difícil fer-se una idea clara de la situació. Els defensors de la modernització de l'OTAN pretenen que les forces actuals que disposa l'Occident no són suficients i que la instal.lació dels SS-20 (avui ja n'hi ha uns 120) ha de ser atacada amb la instal.lació d'un centenar de míssils Pershing II i d'uns cinc-cents de tipus Cruise d'abast mitjà (capaços d'atacar ciutats com Kiev o Leningrad).

Per altres, les coses no estan del tot clares. Per al general italià Pasti, responsable del Comité de Plans Nuclears de l'OTAN del 1963 al 1968, els SS-20 no fan res més que respondre al desplaçament de míssils de l'OTAN que efectuà per tot el continent, els POSEIDON, els Polaris, els avions F-111 i els Vulcan són àmpliament suficients per equilibrar la balança.

FONDOMOC

La mateixa opinió comparteix el diputat flamenc Tobback que utilitzà els mateixos arguments i afirmà: "no podem pretendre que només sigui l' URSS l'única que modernitzi el seu armament nuclear, ja que mentre nosaltres no hem parat de fer-ho. Els míssils HONEST JOHN han estat canviats pels míssils de més llarg abast tipus LANZA, equipats amb caps nuclears; disposem de míssils tan mòbils i precisos com els SS-20; tenim obusos de 150 milímetres la instal.lació dels quals no té sentit sinó és equipant-los amb caps atòmics. Els F-16 substituiran molt aviat els F-104. Els F-111 anglesos de fabricació americana estan equipats amb càrrega nuclear. Si ens oposem a la modernització dels SS-4 i SS-5 pels SS-20 llavors no podrem deixar en silenci tot el programa de modernització que tenim igualment realitzat." (Spectator, 3-11-79)

Per D. Linebauch, subdirector de l'ADAC del 1969 al 1975, les 128 espoletes nuclears britànico-franceses són una resposta als SS-20 i estableixen un veritable equilibri a Europa. Pel que fa al bombarder Backfire un diputat americà, Bob Carr, va explicar que tècnicament l'aparell soviètic no és més modern que els seus homòlegs americans i que els 3.913 avions que disposen els USA poden controlar-lo per tot el món. (Wireless Fire, 20-9-79). Per al Sr. Bundy, conseller per als afers de seguretat nacional sota el comandament dels presidents Kennedy i Johnson, no és el nombre de vectors el que compta per equilibrar els SS-20, però la presència visible de forces americanes i l'evidència d'un atac soviètic desencadenaria una resposta americana immediata.

3) Quin serà l'impacte de la decisió des del punt de vista estratègic?

a) La instal.lació dels PershingII i dels Cruise, porta en ella mateixa el perill d'arrossegar una relaxació de la solidaritat entre USA-Europa. En efecte, la doctrina de la resposta flexible pot modificar l'actitud dels Estats Units. El seu afany, igual de sòlid, però les seves forces podrien ser diferents. Alguns a Europa tenen la impressió que els americans no utilitzarien els seus arsenals nuclears més que per a la defensa dels seus interessos nacionals i que no exposarien la vida dels seus ciutadans per a salvar a tot preu la llibertat d'Europa. Es el cas de periodistes de "Pour quoi pas?" (17-5-79), "Knack" (23-10-79), "Peuple" (17-5-79) o de "La cité" (16-7-79). Es també el cas del general Pasti que va declarar que els USA sempre han rebutjat el "coupling" o "emparellament" massa estret entre l'ús d'armes tàctiques i l'ús d'armes estratègiques. (Nino Pasti: "Flachi Colombe e Struzzi. Problemi Militari". Roma 1979. p. 147). El general americà Goodpaster per la seva banda és més precís en afirmar: "La qüestió d'una unió precisa i automàtica, de tal manera que l'ús d'armes nuclears tàctiques serà seguit per la utilització d'un ús total d'aquestes armes, es diu "coupling". Penso que va massa luny. ... Penso que alguns països de l'OTAN no consideren el "coupling" automàtic. Comprenen que el president (dels USA) té la prerrogativa de decidir si cal passar a un grau últim de l'escalada nuclear." (Hearing before the Subcommittee on military applications. US Govt. Printing Office, 4 mars 1974, p. 120).

Les recents declaracions del vell secretari d'estat nord-americà, H. Kissinger, van en el mateix sentit. Ho va exposar molt clarament a Brussel.les, el setembre del 1979, en aconseller als seus aliats europeus de l'OTAN de no comptar exclusivament per a la seva defensa amb el paraigua nuclear nord-americà ... "Els nostres aliats no haurien de demanar continuament la multiplicació de bases estratègiques que no podem donar-los; si ho féssim, posaríem en perill la destrucció de la civilització". (La Libre Belgique, 4-9-79).

FONDOMOC

b) Es gran el perill de veure com els països que acullen els míssils es converteixen en blancs. En el marc de l'estratègia de la contraofensiva, els USA i l'OTAN van decidir de no recórrer a l'atac contra ciutats per a "educar l'adversari per una banda i no veure'l adoptar una situació semblant, i per altra banda per a mostrar als seus ulls una acció nuclear total més creïble". (C. L. Denmans, La strategie nucleaire, PUF, Paris 1968)

L'URSS no pot ser incitada a la modernització sinó és que es veu una amenaça d'una acció contra-urbs. Els blancs militars a Europa són, la majoria de les ocasions, molt pròxims de nuclis urbans.

c) El fet que la decisió del llançament o no dels míssils correspon al president dels USA comporta diversos problemes. S'observa un abandó de la sobirania dels països europeus però, tampoc no es veu una decisió clara del president. Si considera que val més no llançar els míssils, tots aquests aparells no hauran servit per a res tot i estant ubicats en països de "primera línia".

4) Quins són els interessos en joc?

Alain Joxe en un article de "Le Monde Diplomatique" del juny del 79 afirma que "Tant a l'Occident com a l'URSS, la cursa d'armaments està aturada per les friccions dels departaments de Tècnica i Pressupostos." Així, pensa, si ens trobem amb aquest allau de declaracions alarmistes sobre la declaració de la situació militar d'Occident, és que el moment de desplegament dels míssils guiats amb precisió ha arribat, i que una bestial operació industrial i comercial ha entrat en joc.

El mateix opina el Sr. Geukens, director de l'Institut de Polemologia de VUB". Cal dir que el cost del programa de fabricació de míssils està avaluat en uns cinc milions de dòlars. L'OTAN no podria assumir unes despeses tan elevades, només podria cotejar les despeses d'infraestructura i d'equipaments; s'entén que certes empreses nord-americanes hagin subvencionat part de les despeses.

Els míssils Pershing II foren fabricats per Martin Marieta. Els míssils Cruise, presentats en dues versions, foren fabricats per General Dynamics i per Boeing. Els USA utilitzaran els Cruise de Boeing per a instal.lar-los en els bonbarders B-52. Es per això que General Dynamics troba una sortida per als seus míssils de tipus TOMAHAWK, terra-aire.

4. Reaccions en els països afectats

Gran Bretanya: Es en aquest país d'on surten les més clares posicions: La Sra. Thatcher declarà a Luxemburg, el 18 d'octubre que "les armes nuclears soviètiques estan preparades per atacar qualsevol punt d'Europa. Cada dia la seva potència és més forta; cal advertir als dirigents soviètics que no tinguin dubtes sobre el preu que haurien de pagar per a qualsevol aventura militar" (Le Monde, 20-10-79). També ha confirmat el seu desig que tots els països de l'OTAN acceptin la instal.lació de noves bases (es creu que Anglaterra té 160 míssils de tipus Cruise).

Itàlia: El ministre d'afers exteriors, Sr. Malfati, el 31 d'octubre, declarà que el seu govern estava d'acord en acceptar la instal.lació de míssils al seu territori. "El govern - diu- considera que els tres anys necessaris per a la instal.lació dels míssils siguin utilitzats per a una sèrie de negociacions amb els països de l'Est sobre la reducció d'armament nuclear" (Le Monde, 2-11-79). El PCI ha proposat d'organitzar uns debats abans de decidir la instal.lació de míssils (es calcula que seran instal.lats uns 112 a Itàlia).

República Federal d'Alemanya: La situació de discòrdia existent en el si del partit socialdemòcrata no deixa massa clares les coses: d'una

FONDOMOC

MELIC

socialdemòcrates proposen celebrar una conferència Est Oest europea no solament per reduir les forces dels EUA i de l'URSS d'Europa, sinó també per a la reducció d'armaments de tots els països que van participar a Viena a la conferència sobre reducció mútua i equilibri de forces. (Le Soir, 15-11-79)

Països Baixos: Holanda fou el primer país que posà totes aquestes qüestions en el centre del debat parlamentari reclamant que ningú prengués decisions abans del 1981. També ha proposat diverses qüestions, però els dos partits del poder no es posen d'acord entre ells.

Pacte de Varsòvia: El 6 d'octubre, a Berlín Est, Breznev anuncià que l'URSS retiriria 20.000 homes i mil carros de combat de la RDA i que estava d'acord a reduir el nombre de forces nuclears de mitjà abast a la regió occidental de l'URSS a condició que el nou armament nuclear americà no s'instal.lés a Europa Occidental.

Només l'Alemanya Occidental ha vist bé aquestes declaracions. Però la reacció general dels altres països de l'OTAN no ha estat tan favorable, prenent-ho amb un cert escepticisme i amb desconfiança cap a les intencions soviètiques. Per als experts, totes aquestes pretensions no tenen una altra finalitat que el sabotejar els plans de modernització de l'OTAN.

"SUARENA VULGARIS"

(família de les sirenes)

CAPTURAT PER UN PESCADOR DE VILANOVA

FONDO DOC

ES REPRODUEIX

ESPECIALMENT

A L'ATLÀNTIC NORD

L'URSS I L'AFGANISTAN

Afganistan, introducció històrica

L'Afganistan es un país situat en el cor d'Asia. Des de sempre ha estat considerat com la clau d'Asia Central, ubicat en cruïlla dels camins, en el final dels països àraba-musulmans, a l'Oest del continent indi, de Xina i de l'Imperi primerament rus i soviètic després, ha suscitat la cobdícia. Per això patí el jou dels grans imperis asiàtics (mongol, àrab, britànic, ...)

Al començament d'aquest segle, després d'una breu ocupació britànica (1879-1914), el país accedeix a la independència formal i s'instaura la monarquia.

Els anglesos havien desconfiat sempre de la voluntat de la Rússia tzarista de no accedir als mars calents (Oceà Indic) a través de Pakistan i Afganistan.

En aquest context el jove estat afgà, tenint cura de preservar les seves bones relacions amb el colós del Nord, fou un dels primers estats a reconèixer la Rússia Soviètica l'any 1917. Sempre amb el mateix esperit, va ser el 1926 quan Rússia i l'Afganistan signaven el seu primer tractat de neutralitat i de no agressió. Més endavant, el 1928, el Rei Amonoullah de l'Afganistan es constituí en el primer sobirà que efectuava una visita a la Unió Soviètica.

Com es pot constatar les relacions entre Kabul i Moscú s'han servit sempre dels tractats. Així "la patria del socialisme" i la monarquia feudal s'ajuden: l'URSS construeix tota una red de vies de comunicació (que fan de l'Afganistan un satèl.lit de l'URSS) i forma també un bon nombre d'oficials de l'exèrcit afgà.

De totes, el "país dels cavallers" (això diuen de l'Afganistan les guies turístiques) ha estat considerat a les cancelleries com un estat sota les influències soviètiques encara que no a la mateixa altura que les democràcies populars de l'Est.

Situació geopolítica

L'Afganistan constitueix una cruïlla estratègica poc menyspreable: 500 km. del mar d'Oman (mar que uneix l'Oceà Indic amb el golf Pèrsic), es troba prop del pont de proveïment de petroli cap Europa, els EUA i el Japó.

Els baolutches formen un poble dividit per tres fronteres (l'Iran, Pakistan i Afganistan) heretades del colonialisme. Aquest poble, sotmés a un poder autoritari, somnia amb una república de Balouchistan. La constitució d'aquesta minoria en estat no seria del desagrat dels dirigents del Kremlin, car aquest estat, sota la seva protecció, li permetria tenir accés a l'Indic. Quedi ben clar però que això no és altra cosa que una hipòtesi gratuïta, ja que avui dia s'està lluny de reunir les condicions per això i més aviat s'ha produït el contrari: la revolta de les tribus afganes, en principi contra el poder comunista de Kaboul i després contra les tropes de l'Exèrcit Roig.

En fi els recents endeveniments a l'Iran i el desmantellament de les instal.lacions nord-americanes en aquest país reforcen el valor estratègic de l'Afganistan.

Esdeveniments recents

17 de juliol de 1973: un ex-primer ministre i parent proper al rei,

FONDOMOC

derroca la monarquia i proclama la república.

27 d'abril de 1978: un cop militar fomentat per oficials "progressistes" formats a l'URSS, derroca a Daoud, president de la República a rel del seu cop d'estat i instaura Taraki (líder del Partit Popular Democràtic - PPD) en el poder. L'URSS immediatament reconeix i dóna suport al nou règim.

El PPD (comunista) és un partit fundat el 1965 per dos grups comunistes afgans: el PARCHAN dirigit per Brabak Karmal i el KHALQ dirigit per Taraki i Amin. El 1973, el partit s'escindirà un altre cop en dos blocs, per causes personals i en menor grau per raons polítiques. L'any 1977, les dues branques rivals es reconciliaran per a prendre el poder mitjançant els militars prosoviètics.

Al davant de la nova "república Democràtica" d'Afganistan es troba el trio conflictiu Taraki-Amin-Karmal. Alguns mesos més tard, després de les disensions en el si del trio, Karmal es nomenat ambaixador a Praga i conduït "manu militari" a l'avió per a anar a ocupar el seu nou càrrec. Aquest allunyament de Kabul li salvarà la vida durant les purgues d'Amin.

Mentrestant el nou règim intentarà imposar una pseudorevolució des de dalt, una revolució que es vol socialista dintre d'un país on el proletariat és particularment inexistent. En efecte, la majoria de la població, organitzada en tribus, treballa la terra i hi ha una menestralia bastant desenvolupada. A aquesta societat no se la pot considerar com un fet feudal car encara que les tribus estiguin molt jerarquitzades, la terra, en general, és propietat col.lectiva de la tribu; és a dir, ens trobem davant d'un poble on la indústria és gairebé inexistent.

Es en aquest context on el nou règim assaja imposar reformes amb una torpesa inaudita. Així, la reforma agrària és fins a tal punt brutal que porta a les rebelions de les tribus que se senten desproveïdes de les seves terres.

Les relacions entre l'estat i el clergat musulmà es degraden ràpidament. Les causes les podem atribuir a que les autoritats atempten contra la susceptibilitat musulmana reemplaçant els precs de la ràdio per consignes 'revolucionàries', canviant la bandera nacional verda (símbol de l'Islam) per la roja, i sobretot per la repressió al culte musulmà. En fi, la repressió contra la flor i nata del país apareix ràpidament. Professors de la universitat, responsables militars, intel.lectuals socialitzants o musulmans progressistes pateixen aquesta repressió malgrat que en un principi estaven a favor d'un canvi profund de les estructures econòmiques i socials del país i les seves posicions es revelaven properes al nou règim.

D'altra banda la presència de consellers soviètics no feu més que exacerbar els sentiments nacionalistes afgans. Tota aquesta brutalitat, miopia i imbecilitat política reforçaren la rebelió, a la vegada tribal, musulmana, y nacionalista.

Es en aquest context quan el 16 de setembre del 1979, el president Taraki, tornant d'un viatge a Moscú on havia rebut el suport del Kremlin va ser mort a causa del cop d'estat organitzat pel seu primer ministre Amin convertit en cap d'estat.

Hafizullah Amin és un dur. Vol ofegar tota la rebelió en la sang, però la repressió no dóna cap resultat. Al contrari, Amin contra cada cop amb més dificultats el país, a la vegada que le rebelió guanya terreny mentres que la participació s'incrementa.

A darrers de desembre els soviètics instal.len un veritable pont aeri entre l'URSS i Kabul. Contràriament a allò que hom pugui creure, això no seria per a escalfar la rebelió sinó més aviat per a derribar Amin i col.locar al seu gust a algú més flexible i submís perquè els soviètics penetrin

FONDOMOC

a Afganistan. Aquest home va ser Barrak Karmal (retornat de Praga per un avió soviètic). L'exèrcit roig ha preparat aquest cop amb una precisió matemàtica. Primer desmantellà l'exèrcit afgà, després s'apoderà de l'edifici de la Ràdio-Televisió. L'únic enfrontament seriós s'esdevingué en el transcurs de la presa del palau presidencial d'Amin, qui juntament amb la seva familia i els seus col.laboradors mes propers van ser morts.

D'ençà de llavors els soviètics amb les seves 5 divisions (50.000 homes) han pres el control del país, de l'exèrcit i de tota l'administració. Dues divisions estan estacionades a Kabul i tres a les ciutats de la província.

Primers Constatacions (Comprovacions)

1-) La Unió Soviètica, d'una forma pràctica, ha violat el dret internacional que estipula que tots els pobles constituïts en un estat tenen el dret de disposar de si mateixos.

2-) L'URSS ocupa militarment un estat sobirà i viola flagrantment la carta de les NNUU.

3-) L'URSS atempta contra la distensió i la coexistència pacífica.

4.) L'URSS dóna arguments als falcons del complex militar-industrial occidental, amb la qual cosa reforçarà la cursa d'armaments. Essent tant així que el govern dels EUA ha suspès la ratificació dels acords SALT II.

5-) L'URSS demostra amb l'Afganistan el seu caràcter de potència imperialista al mateix nivell que els EUA (què haguessin dit si els EUA haguessin intervingut a Nicaràgua?).

Raons pregones

Per quines raons ha hagut d'obrar el Kremlin d'aquesta manera?

a-) L' URSS volia desfer-se d'un aliat (Amin) massa embarassós, la línia del qual era ultra i no conduia més que a la seva ruïna. Davant la impossibilitat de treure's de sobre Amin per la via interna que guardaria les aparences, els durs de Moscú varen optar per la via de la força.

b-) L'existència a Kabul d'un règim comunista enfrontat amb una rebelió musulmana ocasiona recels a les bones relacions URSS-Món Islàmic sobretot en el moment que certs països (l'Iran) en lluita amb els EUA podrien estar temptats d'atansar-se cap a Moscú.

c-) Una revolució del tipus iranès a les portes de les repúbliques musulmanes de l'URSS, reguiteja el Kremlin; en aquest context, Afganistan seria un cordó "sanitari".

d-) Pres de fonts occidentals fidedignes: a l'assemblea política del PCUS, hi hagué serioses divergències referents a aquest tema, a la vegada que Breznev quedà en minoria. La tendència militarista hauria imposat aquesta decisió ja que estaven convençuts que més aviat o més tard hagués estat necessari intervenir, i que era

FONDOMOC

millor obrar en aquest moment a fi i efecte de no aixecar suposicions sobre un canvi fonamental en la política interior soviètica després de la desaparició de Breznev.

Conseqüències i conclusió

La nova aventura expansionista de l'URSS no fa més que reforçar la cursa d'armaments en un moment on la voluntat política de negociacions serioses està en vies de provocar-se en el si dels grans partits i corrents d'opinió progressista d'Europa Occidental; en un moment que les organitzacions que lluiten per la pau es reforçar en impedir la instal.lació a Europa de nous missils americans (Pershing II y Cruise) que segons la reacció oficial de l'OTAN és l'únic mitjà d'impedir la superioritat militar soviètica. El problema de fons radica a saber si l'URSS és o no una amenaça per a la pau mundial. I actuant com ho ha fet a l'Afganistan no fa altra cosa que justificar la campanya a favor de la cursa armamentista.

D'altra banda, la invasió soviètica d'Afganistan és una ganga per als falcons de l'OTAN que no dubtaran després d'algun temps a extendre la zona OTAN al Mitjà Orient. Això és, precisament, el que sugereixen els democristians alemanys.

—— o —— o —— o ——

NOTICIES BREUS

FONDO MC

AJUT a la JUNTA DEL SALVADOR

El govern nord-americà prepara un programa d'ajut a la Junta Militar del Salvador per tal d'evitar que els esdeveniments que allà s'estan desenvolupant puguin desenbocar en un procés revolucionari.

L'esmentat programa consisteix en un ajut econòmic "d'emergència" de 50 milions de dòlars (3.300 milions de pessetes) i un altre ajut de 7 milions de dòlars (450 milions de pessetes) en el terreny militar així com la tramesa a El Salvador d'uns quants assessors militars.

Tot això no té res d'extrany (l'altruisme dels EUA quan es tracta d'impedir que un país caigui en la "subversió" és de tots ben conegut) si no fos perquè segons informa el Washington Post el dia 14 de Febrer, aquest ajut serà coordinat amb tres estats més a saber: Veneçuela, la República Federal d'Alemanya i ...(ho endevineu?) l'Estat Espanyol!

En el melic del nº 3 de LA PUÇA I EL GENERAL plantejàvem una pregunta: L'Estat Espanyol, Estat gendarme? La resposta es fa ben evident OI?

EUA: MASSIVA OPOSICIÓ A LA CONSCRIPCIÓ

Els plans del president Carter per reinstaurar el servei militar obligatori han provocat una forta oposició entre la joventut nord-americana. Diariament les organitzacions pacifistes reben milers de cartes de joves que demanen informació sobre quins pasos cal donar per accedir a l'estatus d'objector de consciència.

S'ha organitzat un comité contra el servei militar obligatori que està preparant accions contra aquesta iniciativa del govern. S'està organitzant una gran manifestació de protesta a Washington pel dia 22 de març.

En els campus de moltes universitats s'han desenvolupat accions contra la conscripció així com a diverses ciutats.

Tot sembla indicar, doncs, que la joventut del país amb més poder militar i econòmic del món ha deixat de creure en tots aquells ideals patrioteristes i militaristes que els dirigents dels EUA (així com els seus companys) tan s'han preocupat i es preocupen de difondre per tot el món.

Ja era hora no?

ISRAEL JA TÉ BOMBA

Els èxits i les meravelles de la indústria nuclear "pacífica" són realment extraordinaris. Gràcies a aquesta indústria una gran quantitat d'estats del Tercer món (i altres que no ho són) poden accedir a la "tenència i usdefruit" d'armament nuclear.

D'uns anys ençà els crits d'alerta que a l'entorn d'aquest problema han anat fent els grups antinuclears s'han vist confirmats.

L'India ha aconseguit la seva "bombeta" per aquest procediment i altres països com Sudàfrica, Pakistan i Israel sembla que ja ho han fet. Durant aquests dies la notícia que Israel disposa ja d'un petit arsenal nuclear ha saltat novament a l'actualitat.

El procediment, el de sempre, importació de reactors, compra d'instal·lacions de tractament de residus, col·laboració entre les indústries nuclears "pacífiques" (evidentment) de Sudàfrica i d'Israel, etc. Tot sembla indicar que ja hi ha un altre pais amb armament nuclear. Després vindrà Argentina, Xile, potser l'Estat Espanyol ... ...

En resum podriem afirmar que "QUE BUENAS SON LAS MULTI - NACIONALES QUE NOS TRAERAN CENTRALES NUCLEARES" no?

FONDOMOC

* — la cosa continua — *

AMIC SUBSCRIPTOR:

Amb el número 5 estarà cuberta la nostra primera etapa (que no serà l'última). Després vindran els números 6, 7, ... fins l'11. Estem segur que t'interessa. Per això demanem la renovació de la teva subscripció, per a poder continuar endavant la revista, que LA PUÇA continui fent pessigolles AL GENERAL, cada cop amb més força!

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ.....COMARCA.....

Forma de pagament:
Gir postal a nom d'Anna Porret(c/Josep Soldevila, l. Barna-30)
Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26, 2on. Bar-10)
Per correu (" " " " ").
Taló bancari per correu

SUBSCRIPCIÓ PER A 6MESOS: 300 ptes més despeses de correus.

"Qui mana aquí?
vaig preguntar.
Em digueren:
"El poble naturalment"

Jo vaig dir:
"Naturalment el poble
però, qui
mana realment?"

Erich Fried
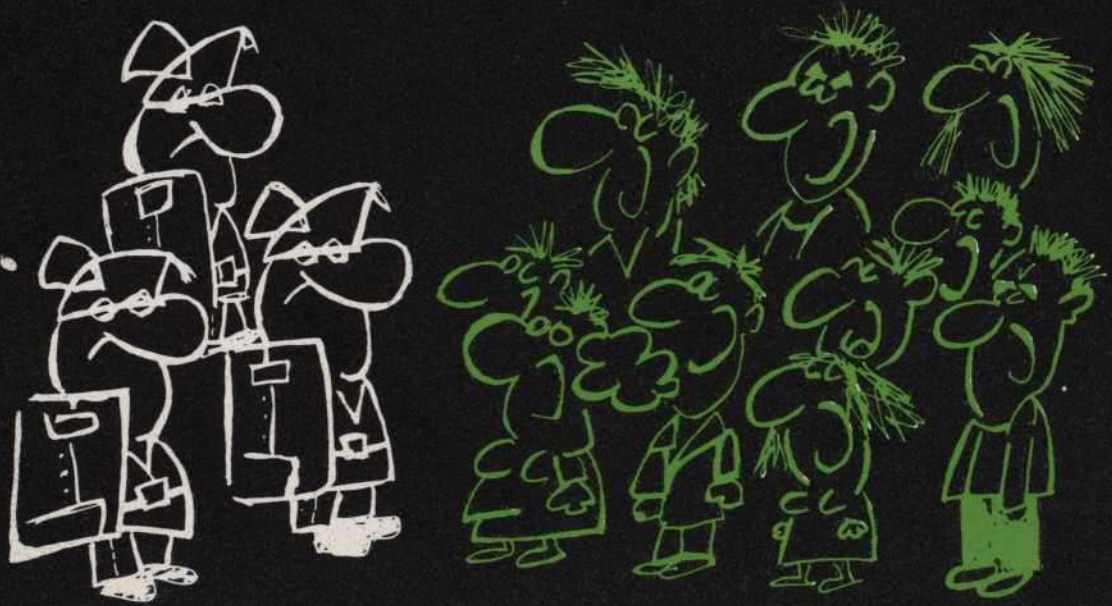
FONDO DOC